

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**„Mohou nám zadržet
všechno, ale lásku ke Kristu
a k bližnímu nám nikdy
nemohou vyrvat ze srdce.“**

*P. Antonín Luli SJ, albánský jezuita, který zemřel 9. 3. 1998
ve věku 88 let – z nich 42 prožil v komunistických vězeních*

**Nové číslo účtu
pro podporu časopisu:
2101330155/2010**

- 3 **Đábelský majstrštyk**
- 4 **Proč odpouštět?**
- 6 **Rytíř s obrovským cílem**
- 13 **Patron novinářů**
- 18 **Mimořádné „dotyky nebe“**
- 19 **Nezapomenout na cíl!**
- 20 **„Nejde o to, co děláme, ale jak to děláme!“**
- 22 **Bůh miluje... Dokonce i mě!**
- 27 **Pomíjející nás varuje, kajícínost napravuje**
- 28 **Svatá Tvář na roušce v Manoppellu**
- 35 **Zaujal mě tím, že uměl mluvit o své víře**
- 36 **Nejsou náhody! Je Bůh!**
- 37 **Dávej a dostaneš**
- 39 **„Otče, požehnejte mi ještě jednou!“**
- 41 **Záchraná stanice**
- 42 **Kronika bolesti a utrpení – Křesťanství ve Střední Asii**
- 48 **Nová etapa misíí ve Střední Asii (P. Pavol Tondra na misii ve farnosti Balchaš)**
- 51 **Vzdala se dobře placené práce**
- 52 **Když se řekne Marek...**
- 54 **Stvořený pro zodpovědnou lásku**
- 59 **Miluješ mě, a nebo ne?**
- 60 **Společenství čistých srdcí: Neříkej jí „Miluji tě!“, ale „Miluji se!“**
- 62 **„Milujte se!“ má nového vydavatele**

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
44/2018, XII. ročník, vydáno 22. ledna 2018

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Vydavatel: Milujte se! z.s., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se
číslo účtu pro zaslání darů: 2101330155/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské neshášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestery Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.
Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, Felipe Pilotto ART Photography (CC BY 2.0)

Milovaní čtenáři!

Začíná vycházet již dvanáctý ročník časopisu *Milujte se!* a zároveň ho začíná vydávat nový subjekt *Milujte se!* z.s. se sídlem ve Vranově nad Dyjí (viz článek na poslední dvoustraně – str. 62–63, POZOR, ZMĚNA ČÍSLA ÚČTU!).

Místo mnoha slov bychom toto číslo chtěli začít prosbou o vedení Duchem Svatým:

Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky. Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno. A obnovíš tvář země.

Modleme se: Bože, ty nám sesíláš svého Ducha, aby nás osvěcoval světlem pravdy; dej, ať nám tato jeho pomoc nikdy nechybí, abychom se dobře rozhodovali a správně jednali. Skrže Krista, našeho Pána. Amen.

Hlavním tématem tohoto čísla je život svatého Maxmiliána Kolbeho. Muže, který většinu svých sil věnoval tiskovému apoštolátu. Vykonal obdivuhodné dílo – v Evropě i v Asii. Vždy prosil o pomoc Pannu Marii – nebo přesněji: dal se ve všem do jejích služeb. Chtěl být jejím „rytířem“. A ona opravdu ve všem pomáhala.

Když jsme kdysi rozbíhali tiskový apoštolát A.M.I.M.S. ve Vranově nad Dyjí, také jsme ho svěřili ochraně Panny Marie (A.M.I.M.S. znamená *Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei* – Apoštolát Panny Marie Neposkvrněné Matky Naděje). Tiskárnu vybudovanou v roce 2008 jsme nazvali Maxmiliánem – podle svatého Maxmiliána Kolbeho. A vidíme, že to byl „velmi dobrý tah“ – když se ohlédneme zpět, přímluva obou je doslova hmatatelná. Proto i do nové etapy existence časopisu *Milujte se!* chceme vstoupit s prosbou: *Svatá Maria, Matko Boží, přimlouvej se za nás. Svatý Maxmiliáne, přimlouvej se za nás.*

V Kristu P. Marek Dunda a P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestery Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2101330155/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

„Ďábelský „majstrštyk““

Byla porada v pekle. Když hlavní pekelník vyhodnotil dosažené výsledky, nebyl vůbec spokojený: „To je šlendrián, musíte výrazně zintenzivnit činnost!“ zařval na ostatní ďábly. A pak výhrůžným hlasem zaskřehotal: „Chci vidět systematickou a efektivní práci.“

Za nějakou dobu se konala další porada, na které měli jednotliví pekelníci prezentovat své strategie.

První přistoupil jeden ďábel a sebedůvěrně povídá: „Šéfe, mám plán – a už jsem ho nasadil do praxe. Šírím ateismus. Lidem namlouvám, že víra je nesmysl; že Pán Bůh není, když ho nikdo neviděl. Vysmívám se jim, že se víra hodí jen pro malé děti nebo pro staré babičky.“

„Lepší něco než nic,“ odušil ne moc spokojený hlavní pekelník. „Ale dobrá, pár hlupáků se na to chytí.“

Druhý ďábel se chlubil: „Zkaženost! To je klíčové slovo k úspěchu. To je heslo dne! Zamořil jsem jim představitost různými nemravnostmi. A nyní to jde už jako na drátkách: od představ k nemravným činům. A kdo žije zkaženě, chce, aby Bůh nebyl – aby ho neviděl. A pak uvěří i těm nesmyslům, které tu před chvílí prezentoval kolega. A nebo na Boha pro jistotu vůbec nemyslí...!“

„To není špatné,“ pochválil ho hlavní pekelník. „Ale něco tomu ještě chybí. To vše řeší pořád jen lidi z naší spádové oblasti. Takové, co by tu později možná skončili tak jako tak... – Ale my musíme umět pracovat i s náročnými případy!“

Porada probíhala dál a padla ještě spousta návrhů.

Pak se přihlásil další ďábel. Potutelně se ušklíbal: „Kde jsem mohl, vyhledával jsem zbožné duše a našepťával jsem jim: ‚Ty musíš krotit zlé žádosti a ovládat své vášně, které – jak sám vidíš – ničí tvůj život. Ty musíš naplno uskutečnit to krásné, k čemu tě Ježíš zve. Ty se můžeš stát svatým! – Ale je to strašně těžké. Začni s tím raději až zítra...!‘“

Vrchní pekelník spokojeně zachrochtal: „To je geniální! To je doslova pekelný majstrštyk!“

...

Když se budeš snažit stát svatým, ale „až zítra“, nestaneš se jím nikdy!

Připravil P. Pavel Zahradníček
(upraveno podle samizdatového textu
neznámého autora) ■

**„Je to strašně těžké.
Začni s tím raději
až zítra...!“**

Proč odpouštět?

„Už naším křtem nám Bůh odpustil nesplatitelný dluh,“ připomíná nám všem pokřtěným papež František.

Svatý Petr se ptá Ježíše: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ (Mt 18,21) Petrovi se zdá, že odpustit sedmkrát jednomu člověku je maximum;

možná, že nám připadá příliš jen dvakrát. Ježíš však odpoví: musíš odpustit vždycky. A potvrzuje to vyprávěním podobenství o milosrdném králi a nelítostném služebníkovi (viz text na protější straně). Ukazuje v něm nedůslednost toho, kdo nejprve sám odpuštění přijal, a potom jej odmítl dát.

Enormní dluh

Král z tohoto podobenství je velkodušný muž, který měl soucit a odpustil obrovský dluh – deset tisíc hřiven, což bylo enormní – jistému služebníkovi, který jej úpěnlivě prosil. Avšak tentýž služebník, jakmile potká svého druha, který je služebník stejně jako on a dluží mu sto denárů, tedy mnohem méně, zachová se nelítostně a dá jej uvrhnout do žaláře. Neudržitelný postoj tohoto služebníka je naším postojem, pokud odmítáme odpustit svým bratřím. Zatímco král z podobenství je obrazem Boha, který nás miluje láskou oplývající tolikerým milosrdenstvím, že nás přijímá, prokazuje nám lásku a odpouští neustále.

Už naším křtem nám Bůh odpustil nesplatitelný dluh: prvotní hřích. To bylo poprvé.

Odpouští nám znovu a znovu

A potom nám bezmezným milosrdenstvím odpouští každou vinu, jakmile dáme najevo i jen nepatrný projev lítosti. Bůh je takový: milosrdný. Jsme-li pokoušeni uzavřít svoje srdce před tím, kdo nás poškodil a prosí o odpuštění, připomeňme si slova nebeského Otce nelítostnému služebníkovi: „Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mne prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (Mt 18,32–33) Kdokoli zakusí radost, pokoj a vnitřní svobodu, kterou dává odpuštění, dovede se také otevřít možnosti odpustit.

Odpusť nám, jako i my odpouštíme...

Toto učení ze zmíněného podobenství zařadil Ježíš do modlitby Otče náš. Uvedl tak do přímého vztahu odpuštění, o které my prosíme Boha, s odpuštěním, které máme dávat svým bratřím: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim

Foto: Wikimedia Commons, Tomaz Sliwa/ABR (CC BY 3.0)

Foto: Flickr, markmauro (CC BY-SA 2.0)

Šílená čísla? Realita!

Jeden denár byla v době Pána Ježíše (1. století po Kristu) celodenní mzda. Takže, pro jednoduchost, na naše peníze zhruba tisícovka?

Sto denárů by tedy bylo sto tisíc. To nejsou malé peníze...

Jedna hřivna byla 6000 denárů. Deset tisíc hřiven by tedy bylo šedesát miliard korun... Je to šílené číslo? V příběhu vyjadřuje realitu – „šílený“ nepoměr mezi tím, co bylo Bohem odpuštěno nám, a tím, co máme odpustit my.

100 denárů = cca 100 000 Kč
Deset tisíc hřiven = 60 miliard Kč

viníkům.“ (Mt 6,12) Odpuštění, které dává Bůh, je znamením Jeho strhující lásky ke každému z nás; je láskou, která nám dává svobodu se vzdálit jako mar-notratnému synovi, ale každý den vyhlíží náš návrat; je podnikavou láskou pastýře ke ztracené ovci; je něhou, která zahr-

nuje každého hříšníka, jenž klepe na Jeho dveře. Nebeský Otec – náš Otec – je plný lásky, kterou nám chce prokázat, avšak nemůže tak učinit, pokud svoje srdce uzavřeme lásce vůči druhým.

Panna Maria ať nám pomáhá stále více si uvědomovat velikost a bezplatnost

Začal ho škrtit a křičel...

Tu přistoupil Petr k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“

Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale *třeba* sedmdesát sedmkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože *dlužník* neměl čím zaplatit, pán rozkázal prodat ho i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: ‚Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím!‘ A pán se nad tím služebníkem smíloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: ‚Zaplať, co jsi dlužen!‘ Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: ‚Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!‘ On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a všechno to pověděli svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: ‚Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smíloval já nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

(Ježíšovo podobenství o dvou dlužnících z Matoušova evangelia – Mt 18,21–35)

Bohem daného odpuštění, abychom byli milosrdní jako On, který je laskavý, shovívavý a nadmíru dobrotivý Otec.

Papež František
 (z promluvy 17. 9. 2017, překlad P. Milan Glaser, S.J., titulky a perex redakce) ■

Zdroj:
www.radiovaticana.cz

Foto: Flickr, Eduardo Skinner (CC BY-NC 2.0); Pexels, Pixabay (CC0)

Rytíř s obrovským cílem

Zajímavý je nejen jeho konec! Svatého Maxmiliána Mariu Kolbeho má většina těch, kdo o něm slyšeli, spojeného s jeho největším hrdinským skutkem: obětoval svůj život v koncentračním táboře Osvětim výměnou za odsouzeného spoluvězně. Přestože tento výjimečný čin nelze přehlédnout, je neméně zajímavé sledovat jeho životní kroky a s úžasem se pozastavit nad vším mimořádným, co se tomuto nemocnému a v chudobě žijícímu člověku podařilo vykonat.

Jaké je tajemství jeho úspěchu?

Otec Maxmilián Kolbe, OFMConv., vybudoval dvě obrovská misijní centra, jedno dokonce v Japonsku. To první, které bylo v Polsku, připomínalo spíš město než klášter. Bylo vybavené tehdejší nejmodernější technikou, která sloužila evangelizaci. Přípravoval tam i výstavbu letiště. Měl rozhlasovou stanici. Tiskový apoštolát, který založil, zasáhl několik kontinentů... V čem spočívá tajemství tohoto obrovského evangelizačního díla? A čím

to je, že dorostl k tak výrazné osobní svatosti?

Můžeme tušit, že v jeho životě sehrávají klíčovou roli tyto čtyři důležité prvky:

1. Každodenní duchovní život

Vedl poctivý duchovní život – věděl, že zde nelze nic slevovat. Čas pro modlitbu, rozjímání, mši svatou, život ze svátostí a trvalé sebeposvěcování nepovažoval za ztrátu času nebo něco nadbytečného, právě naopak – byl to pro něj základ, na kterém se musí sta-

vět. Nejenže sám tak žil, ale neopomenul žádnou příležitost povzbudit k horlivému duchovnímu životu i své svěřence.

2. Mimořádný vztah k Neposkvrněné

Zcela se odevzdal Panně Marii Neposkvrněné. Vše pro ni obětoval a byl si jist, že ona nejen může vše využít k oslavě Boží, ale že může též vyprosit i potřebnou sílu k unesení zkoušky. Když už tušil, že se blíží doba utrpení, otevřel svým nejbližším srdce a vyjevil jim jedno ze svých nejhlubších tajemství, když řekl: „Milujte Neposkvrněnou a ona vás udělá šťastnými.“

3. Poslušnost jako zdroj vnitřního pokoje

Poslušnost vůči nadřízeným mu dávala velký vnitřní pokoj a jistotu. Byl si vědom, že když je poslouchá, Bůh přebírá odpovědnost za vše, co

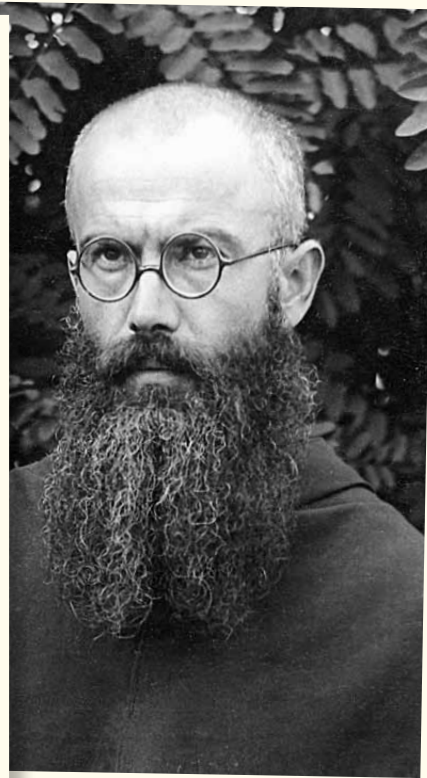
přijde. V poslušnosti šel opravdu daleko. Například v době léčebného pobytu s tuberkulózou v Zakopaném se ho jeho bezradní spolubratři dotazovali, jak mají pokračovat s vydáváním jím započatého časopisu. Jistě by rád poskytl cenné rady. Byl si však vědom pokynu představených, že má odpočívat a nevyvíjet žádnou činnost, a tak v tomto duchu také odpověděl.

4. Dohoda s Terezičkou

Zvláštní roli sehrával jeho blízký vztah se svatými, zvláště se sv. Terezičkou od Ježíška (Terezie z Lisieux; blízko však měl i např. k Josefovi Kotolenkovi). S Terezičkou udělal dokonce dohodu: on se bude modlit za její brzké blahorečení a svatořečení a ona mu bude vyprošovat, aby vytrval v kněžství a zasvěceném životě, a také požehnání pro jeho misijní dílo. A tato spolupráce vylouženě kvetla.

Nečekaně otevřená cesta ke splnění snu

Rajmund – to jméno dostal při křtu – se narodil 8. ledna 1894 ve Zduňské Voli zbožným manželům Juliovi a Marii Kolbeovým. Stěhování rodiny v době jeho dětství bylo součástí nelehkého hledání obživy v tehdy rozděleném a okolními státy zabraném Polsku. Zlomovým okamžikem pro celou rodinu byly lidové misie vedené minority. Minorité přišli s nabídkou, že umožní bezplatné středoškolské studium nadaným chlapcům, kteří by časem rádi uvažovali o kněžství. Rajmund a jeho starší bratr František a později i nejmladší Josef této nabídky rádi využili. Tím se jim nečekaně otevřela vytužená cesta, kterou by jim chudobná rodina nikdy nemohla poskytnout.

Svatý Maxmilián Kolbe – fotografie absolventa studií z r. 1919 (vlevo) a z pozdější doby (vpravo)

Nikdy se nespokojoval s tím, čeho už bylo dosaženo.

Nadaný a se širokými zájmy

U Rajmunda se brzy projevilo velké nadání spojené s výbornou fantazií a pílí. Nezůstával jen u školní látky, ale vše sám od sebe studoval do větší hloubky. Jeho zájmy byly široké – na jedné straně ho lákalo vše, co napomáhalo zbožnosti, často vyhledával modlitbu, ale zároveň se také zajímal o vojenskou strategii. Například rozplánoval, jak vybudovat nedobytné opevnění města Lvov, vymýšlel, jak

osvobodit Polsko od nadvlády tří okupantů, přemýšlel nad nejnovějšími technickými vynálezy v letectví a v dalších oborech.

„Ne“ k povolání ke kněžství

Na jaře 1910 byli chlapci vyzváni, aby nahlásili představenému, zda chtějí dál pokračovat ve studiu se zaměřením ke kněžství, anebo zda své vzdělání zaměří na dosažení světského zaměstnání. I když Rajmund vážně uvažoval o kněžství, přece jen zároveň přemýšlel nad vědeckou kariérou a to nakonec převládlo. Rozhodl se říci představenému, že ke kněžství nesměruje.

Nečekané znamení a příklad

Ještě dřív, než stihl své rozhodnutí zveřejnit, ohlásili mu, že má návštěvu. Za synky přišla jejich matka Marie s velkou >

Vždy myslel o několik kroků napřed, vždyť je třeba dobýt pro Neposkvrněnou celý svět!

Colosseum, Řím

Zvlášť silně na něj působila místa, kde křesťané pro svou víru umírali a svou věrnost Kristu dosvědčili prolitím své krve.

Jean-Léon Gérôme: *Poslední modlitba křesťanských mučedníků* (1863–1883)

a nečekanou zprávou: také jejich nejmladší bratr Josef vstupuje k minoritům (měli tedy zabezpečené již všechny děti), a proto i ona s tatínkem naplní svůj sen z mládí, který překazila ruská okupace, a oba vstoupí do zasvěceného života – tatínek k minoritům v Krakově a ona k benediktinkám ve Lvově. Tak toto opravdu nečekal! Vnímal to jako znamení. Po návštěvě zašel za rektorem a oznámil: „Pokorně prosím o přijetí do řádu svatého Františka.“

Velmi kritický mladý muž

Na znamení přerodu v nového člověka přijal jméno Maxmilián Maria.

S postupem času však jako mladý člověk viděl i mnoho chyb – jak ve světě, tak v řádu. Budoucnost řádu mu ležela hodně na srdci, a tak dospěl k radikálnímu závěru: buď ho postavit na nohy, anebo zrušit. Byl však připraven sám sebe zcela nabídnout Bohu ke spolupráci.

V Římě nezhálel

Řádová studia Kolbe absolvoval částečně i v Římě. Čas využil naplno. Získal doktorát z filozofie a v roce 1919 i z teologie, přijal jáhenské a kněžské svěcení a slavil zde i svou primiční mši svatou. Seznámil se s křesťanskými památkami Říma. Zvlášť silně na něj působila místa, kde křes-

ťané pro svou víru umírali a svou věrnost Kristu dosvědčili prolitím své krve.

Získat pro Neposkvrněnou celý svět

Právě v Římě dozrávaly Kolbeho životní názory a postoje. Nové objevy vědy a techniky, za kterými někteří viděli působení ďábla, chápal jako velkou šanci pro evangelizaci. Zvlášť nové sdělovací prostředky – tisk, kino a časem i rozhlas s vyhlídkou na rozšíření televize (k tomu ale došlo až po jeho smrti) – se mu zdály být šancí pro hlásání evangelia. Snil o celosvětovém časopisu, který by všem pomohl nalézat „Immaculátu“ (z latinského „nepo-

„Nepokalanov“ – klášter vybavený nejmodernější technikou, který vybudoval, se velikostí podobal spíš městu.

Nepokalanov před 2. světovou válkou

skvrněná“, tj. Neposkvrněná Panna Maria) a objevovat Boží lásku. Chtěl pro Neposkvrněnou Pannu Marii získat celý svět. K tomuto účelu už v Římě svolal šest svých nejbližších přátel a založili Rytířstvo Neposkvrněné – *Militia Immaculatae* (ve zkratce M. I.). Poprosil papeže Benedikta XV. o požehnání pro M. I. a obdržel je.

Začíná vycházet časopis

Po návratu do již sjednoceného a svobodného Polska nejprve vyučoval v semináři. Tam se mu podařilo nadchnout další pro Rytířstvo Neposkvrněné, které se začalo početně šířit i za zdi kláštera. Idea podpořit a rozšířit myšlenku Rytířstva dozrála v záměr začít vydávat časopis. A protože u otce Maxmiliána nebylo od myšlenky k činu daleko, zvláště když bezmezně důvěřoval v pomoc Panny Marie, začal – k překvapení mnohých – časopis *Rytíř Neposkvrněné* vydávat.

„Nebe doplní“

Otce Maxmiliána však opakovaně omezovaly zdravotní problémy. Vracející se potíže s tuberkulózou ho postupně připravily o jednu plíci – musel poslechnout představené a odcházet na dlouhodobější ozdravné pobyty. To však neoslabovalo jeho touhu dobýt pro Neposkvrněnou celý svět. Protože si byl vědom, že tím nechce prosazovat své vlastní nápady, ale je pouze ochotný být nástrojem v rukou Neposkvrněné, zažíval velký pokoj. Viděl, že když on sám udělá vše, co je v jeho možnostech, nebe zvláštním způsobem doplní to

Foto: 2x © Archiv Niepokalanow

ostatní. Nikdy mu nechyběly problémy, ale vždy věděl, komu vše svěřit: Neposkvrněné.

Svěřím to Neposkvrněné

Po prvotním období vydávání časopisu v klášteře v Grodně otec Maxmilián pochopil, že nastal čas založit zcela nový klášter – spíš město s názvem Nepokalanov (město Neposkvrněné) – pro vydávání časopisu a realizaci hlavního cíle: dobýt svět pro Neposkvrněnou. Stejně jako v jiných případech, kdy přišel k představenému s prosbou o dovolení uskutečnit nový projekt ve prospěch oslavení

Neposkvrněné, nebyl schopen odpovědět na otázky zaskočeného představeného. Byly to dotazy typu: jak se můžeš do takového velkého díla pustit, máš na to peníze, jak se ti podaří překonat překážky... Odpověděl jen: „Věřím, že Neposkvrněná se postará.“ A opravdu, vždy se postarala – k úžasu mnohých.

Boží dílo roste

Ze skromných začátků se Nepokalanov postupně rozrostl v největší františkánský klášter na světě. Avšak nadále v něm řeholníci žili v příkladné chudobě, i když technické vybavení tam bylo to nejlepší, které mohla doba nabídnout. Otci Maxmiliánovi se podařilo vnést do všeho, co prožíval, ducha ochoty zcela se nabídnout Panně Marii a stejně zformoval i své spolubratry. Zájem uchazečů o vstup do Nepokalanova byl v určitých obdobích dokonce až 18krát větší, než mohli přijmout. A otec Maxmilián vybíral jen ty nejhorlivější. ▷

Svým řeholním spolubratřím řekl jedno ze svých největších tajemství: „Milujte Neposkvrněnou a ona vás udělá šťastnými.“

Nahodilé setkání

V roce 1927 při cestě vlakem z Varšavy do Krakova přisedla do jeho kupé skupinka japonských studentů. Díky znalosti latiny se mohli spolu pobavit. Pro otce Maxmiliána, který jim dal na rozloučenou medailonky Panny Marie, to byla další drobná nápověda v hledání odpovědi na trvalou otázku, jaké kroky v boji za dobytí světa pro Neposkvrněnou má udělat dál.

Další ztřeštěný nápad

V době, kdy se v Nepokalanově vše slibně rozbíhalo a kdy se zdálo, že klíčová osoba otec Maxmilián je zcela nepostradatelný, přišel za představeným s novou prosbou: „Otče provinciále, dovolte mi prosím založit Nepokalanov na dálném východě v Japonsku.“ To bylo na představeného trochu moc, ale zároveň už za ty roky otce Maxmiliána znal, a tak tušil, že tyto různé ztřeštěné nápady je schopen s pomocí Neposkvrněné téměř zázrakem uskutečňovat. A tak jej odkázal na nejvyššího představeného v Římě. Maxmilián se za něj 14. února 1930 bezodkladně rozjel. K překvapení všech dostal souhlas a také dovolení vydávat časopis *Rytíř Neposkvrněné* v Japonsku, a dokonce i v Číně.

Cesta na východ

Už 26. února 1930 se spolu s pěti dalšími spolubratry loučil při odjezdu z Nepokalanova. Tito první misionáři po 35 dnech cesty lodí dorazili nejprve do Šanghaje a pak do japonského Nagasaki. Maxmilián po cestě zkoumal možnosti pro budoucí založení dalších Nepokalanovů a zjistil, že právě v Japonsku jsou nyní pro

jeho misií podmínky nejlepší, i když si byl vědom, že se mu pro budoucnost otvírají i další možnosti.

A Bůh na přímluvu Neposkvrněné žehnal

Začátky byly přesto velmi kruté. Naším misionářům se podařilo vše zvládnout jen díky mimořádnému nasazení, skromnosti a důvěře v pomoc Neposkvrněné. Za měsíc po příjezdu do Japonska mohl náš světec poslat do polského Nepokalanova kabelogramem zprávu: „Dnes odesíláme *Rytíře Neposkvrněné* japonsky. Máme tiskárnu. Čest Neposkvrněné!“ Misijní stanice v japonském Nagasaki se přes mnohé těžkosti postupně rozběhla k normálnímu životu, a to včetně toho, že se časem začalo dařit přijímat nové spolubratry z řad Japonců. V obou Nepokalanovech se žilo zdravým a příkladným řeholním duchem a Bůh viditelně žehnal.

Léta největšího rozkvětu

Otec Maxmilián zůstával s mateřským Polskem a svým řádem v kontaktu a opakovaně se tam vracíval – tentokrát už vlakem přes Čínu a Rusko. Na provinční kapitule v červenci 1936 byl P. Kolbe zvolen kvardiánem polského Nepokalanova – tehdy již největšího minoritského kláštera na světě. Věděl, do čeho jde. Vrátil se do Polska a s plnou chutí se opět pustil do díla, které sám dříve začal. Bůh mu dopřál, aby prožíval ve svém Nepokalanově roky největšího rozkvětu. Zároveň mohl svým příkladem i působením ve službě představeného napomoci k probuzení hlubší horlivosti řeholního života.

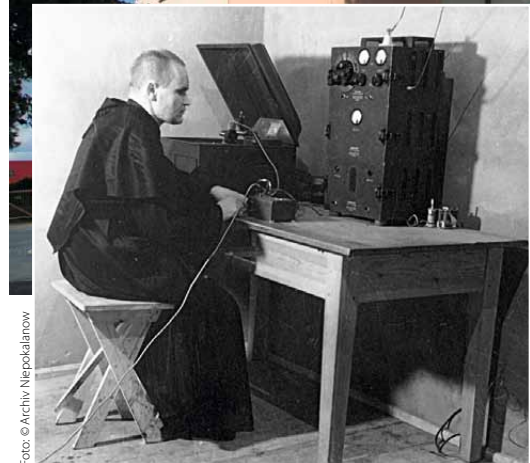

Foto: © Archiv Nepokalanov

Studio Radia Nepokalanov

Smělé plány

Otec Maxmilián se však nikdy nespokojoval s tím, čeho už bylo dosaženo. Vždy myslel o několik kroků napřed, vždyť je třeba dobyt pro Neposkvrněnou celý svět! A ona může svým rytířům pomoci. Proto už ani neudivilo, že začal používat rozhlas a zřídil v Nepokalanově svou vlastní rozhlasovou stanici. Pořizoval další moderní stroje, obstaral několik velkých nákladních aut pro rychlejší dopravu tiskovin, rozběhl práce pro zřízení letiště v Nepokalanově. Vše ale zastavila 2. světová válka, která právě Polsko postihla jako první zemi v Evropě, a to velmi citelně.

Chtěli zničit vůdčí osobnosti

Dřív než Nepokalanov obsadili němečtí vojáci, sám otec Maxmilián zastavil vydavatelskou činnost a většinu řeholníků roz-

K překvapení všech dostal souhlas vydávat časopis „Rytíř Neposkvrněné“ v Japonsku, a dokonce i v Číně.

Kolbeho misionářská výprava na Dálný východ

Foto: © Archiv Nepokalanov

Budova Radia Niepokalanow

Stará kaple z roku 1927 v Niepokalanově, nyní svatyně sv. Maxmiliána Kolbeho

ptýlil na různá místa – věděl o blízcím se nebezpečí. Sám však v Niepokalanově zůstal. Patřil mezi výrazné osobnosti polského národa, a tak není divu, že byl mezi těmi, které Němci chtěli zlikvidovat jako první – věděli, že národ bez vůdčích osobností pak zlomí snadněji. Poprvé byl esáky zatčen 19. září 1939. Zároveň s ním byli zatčeni i jeho řádoví spolubratři.

Jedeme na misie a zadarmo!

Němci je odvezli do tábora Amtitz, kde už v té době bylo 14 000 vězňů, a později do Ostřešova. Už při prvním převozu otec Maxmilián spolubratry uklidňoval: „Jedeme na misie, můžeme něco udělat pro Neposkvrněnou, a navíc – vezou nás dokonce zadarmo...“ I když prožili těžké dny, tentokrát se ještě mohli vrátit. Byli propuštěni 8. prosince, právě na slavnost

Neposkvrněného Početí Panny Marie. To aby poznali, čí je u toho podpis.

Nové začátky

Niepokalanow našli v žalostném stavu, vše rozházené, zabavené, rozbité... Pod vedením otce Maxmiliána byl znovu zaveden pořádek a řeholníci se začali víc věnovat modlitbě a tomu, co ještě mohli dělat. Brzy jich bylo opět 500 – postupně se vraceli i ostatní spolubratři. Jejich novým úkolem se stalo postarat se o zhruba 3500 vysídlenců ze západního Polska a o Židy – ti všichni se přistěhovali k nim do Niepokalanowa. Tiskařské haly upravili na dílny – pekli oplatky, vyráběli sošky Panny Marie, opravovali hodinky a kola. Zřídili fotoateliér i mlékárnu. Svými službami tak podporovali v nejtěžších dobách i okolní obyvatelstvo.

Druhé zatčení

A pak už vzalo všechno rychlý spád. 7. února 1941 byl otec Maxmilián zatčen podruhé, tentokrát s spolu s dalšími čtyřmi kněžími. Nejprve byl uvězněn v proslulém varšavském vězení Pawiak. Němci zamítli žádost dvaceti mladých řeholníků, kteří se chtěli nabídnout výměnou za propuštění otce Maxmiliána – potřebovali zničit právě jeho. Místo propuštění byl poslán 28. května do koncentračního tábora v Osvětimi.

Nové misijní působiště: Osvětim

Tato továrna na smrt se měla stát jeho poslední pozemskou zastávkou. Ani zde neztratil svou důstojnost katolického kněze, mnohým spoluvězňům se stal oporou v tomto pekle zla a nenávisti. I zde se odevzdával do rukou Neposkvrněné ▷

Niepokalanovští minorité zatčení německými okupanty 19. 9. 1939

Klášteř po prohlídce okupačními vojáky

Nastala chvíle ticha, kterou Fritsch zakončil: „Jdi. Povoluje se!“ Tato scéna se ještě mnohokrát vracela v myšlenkách všem zúčastněným. A nejen jim.

a přijímal od ní toto nelehké misijní působíště. Navzdory svému téměř celoživotnímu velmi špatnému zdravotnímu stavu právě v koncentráku přečkal až obdivuhodně všechno to, co mnohé kolem něj drtilo a zabíjelo. Dokonce i přes své vlastní utrpení dokázal předávat Naději, která neklame.

Vězeň na útěku

A pak táborem otřásla zpráva: utekl vězeň z bloku 14A. Všichni věděli, co to znamená. Pokud se nenajde, bude vybráno deset vězňů z bloku 14A a zemrou tou nejobávanější smrtí – v bunkru hladu. Esesáci se psy zuřivě hledali uprchlíka celý den. Vězni byli po celý den v červenovém horku nastoupeni na prostranství apelu. Celý den! V pozoru! Bez kapky vody! Běda těm, kteří nevydrželi...

Fritsch vybírá do bunkru hladu

Se zapadajícím sluncem se blížil rozsedek. Přišel německý rapportführer Fritsch. Oznamil, že se utečenec nenašel a že místo něj půjde deset vězňů do bunkru hladu. A pak už vybíral. Procházel kolem k smrti vyděšených vězňů a občas zaznělo: „Ten!“ Ukázal také na jednoho vězně, který stál o dvě řady před otcem Maxmiliánem – na Franciszka Gajowniczka. Muž začal úpět: „Prosím, mám ženu a dvě děti. Už je nikdy neuvidím.“

„Jsem katolický kněz...“

A zatímco Fritsche to nechalo klidným, stalo se něco, co zatřásl úplně všemi, kdo se účastnili tohoto hrozného divadla. Jeden z vězňů vypochoval z řady směrem k veliteli. Německy pronesl klidným hlasem: „Rád bych o něco požádal.“ – „Co chceš?“ zavřel Němec, zjevně zaskočený tím nečekaným neohroženým projevem. „Chtěl bych si vyměnit místo s tímto člověkem,“ odpověděl P. Kolbe a ukázal na třesoucího se Gajowniczka. „Nemám rodinu a jsem už starý a nemocný. On dokáže vykonat víc práce než já.“ – „A kdo jsi ty?“ – „Katolický kněz.“ Nastala chvíle ticha, kterou Fritsch zakončil: „Jdi. Povoluje se!“ Tato scéna se ještě mnohokrát

vracela v myšlenkách všem zúčastněným. A nejen jim.

Na cestě k domovu

Otce Maxmiliána spolu s dalšími devíti nešťastníky hnali směrem k bunkru hladu. Gajowniczek se zařadil na své místo a do konce života nebyl schopen dost pochopit a poděkovat za to, co se stalo. Odsouzencům vzali šaty a zahnali je do bunkru smrti. Tentokrát nebyly tak jako obvykle slyšet zevnitř prosby, nářky

Tzv. bunkr hladu v Osvětimi – místo, kde zemřel sv. Maxmilián Kolbe

nebo nadávky. Dozorci mohli zaslechnout zpěv mariánských písní a modlitby – to otec Maxmilián vedl spoluodsouzence k věčnému domovu.

V předvečer Nanebevzetí Panny Marie

Den ode dne zvuky sláby a pak vězeň k tomu určený vstupoval do cely a vynášel mrtvá těla – většinou jedno denně. Byl předvečer Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, 14. srpen 1941. Němci už potřebovali umístit do bunkru další odsouzence a uvnitř ještě tři žili – umírali na podlaze. Přišel táborový lékař Bock – spíškat, protože měl úkol oběti sprovodit ze světa. Když přistoupil k otci Maxmiliánovi, ten seděl na betonu s otevřenými očima. Vpíchl mu do levého ramene injekci fenolu.

P. Marek Dunda ■

Patron novinářů

Foto: archiv MSI

Svatý Maxmilián Kolbe si kladl velké cíle – šlo mu především o záchranu duší. Věděl, že pro vítězství je třeba obětovat hodně, a někdy i všechno. A protože se v mládí zajímal o vojenskou strategii, svůj životní pohled vyjadřuje takto: „Ještě nikdo nevyhrál žádnou válku, pokud zůstal při obraně. Musíme přejít do útoku a ovládnout terén obsazený nepřítelem...“

Mohu – když Neposkvrněná pomůže

Už od dob studií plánoval, že je třeba vydávat časopis, který by šířil úctu k Panně Marii a pomáhal tak zachraňovat duše. A protože nebyl žádný minimalista, uvažoval hned, že by mělo jít o časopis celosvětový. Věděl však, že to s pomocí Neposkvrněné postupně půjde. Sám svým blízkým říká: „Nikdy neříkejme ‚nemohu‘. Na to je Neposkvrněná, aby každý mohl.“

Vyžebbral na první číslo

Když přišel za představeným s prosbou o dovolení, aby směl vydávat časopis, provinciál Alois Karwacki mu dovolení dal, ale s jednou podmínkou – nečekat finanční pomoc od řádu. A tak otec Maxmilián v roli žebráka vyprosil peníze

na první číslo u několika kněží. Vyšlo s datem leden 1922 v nákladu 5000 kusů. On sám udělal vše od přípravy článků až po rozdávání hotového čísla v ulicích. Spolubratři se pro jistotu od této aktivity spíš distancovali a někteří se mu i vysmáli. ▶

Otec Maxmilián Kolbe při práci v redakci

On sám udělal vše od přípravy článků až po rozdávání hotového čísla v ulicích.

Foto: © Archiv Niepokalanow

Řeholníci minoritů při práci v tiskárně v Grodně

Grodno, práce na ručním tiskařském lisu; vpravo podobný dobový stroj (Chandler & Price Comp.)

Druhé číslo se zvláštní pomocí

A peníze na vydání druhého čísla opět nebyly. Zkormouceně šel Maxmilián s prosbou za kvardiánem, i když si dobře pamatoval, co řekl dříve provinciál. A opravdu byl odmítnut. Představený mu jen připomenul: „Takhle to vypadá, můj milý, když se někdo pouští do něčeho, nač nestačí.“ Po mši svaté klečel Maxmilián

před oltářem Panny Marie a svěřoval jí své těžkosti. V tom si všiml, že na oltáři leží malý balíček s nápisem „pro tebe, Neposkvrněná“. Otevřel ho a s překvapením vidí, že je v něm přesně tolik peněz, kolik by potřeboval na zaplacení druhého čísla. Představený v tom viděl znamení, a proto dovolil, aby se peníze k tomuto účelu použily. A tak mohl vyjít *Rytíř Neposkvrněné* číslo 2.

Spolubratři se zpočátku od této aktivity pro jistotu spíš distancovali a někteří se mu i vysmáli.

Díky darům mohl otec Maxmilián zakoupit postupně ty nejmodernější stroje včetně nově vynalezeného stroje na psaní adres.

Redakce přemístěna do Grodna

Časopis teď vycházel pravidelně, byl včtený a lidé ho rádi vyhledávali. Přes zdravotní problémy otce Maxmiliána se podařilo výrobu *Rytíře Neposkvrněné* stabilizovat a vydávat ho dokonce ve zvýšených nákladech. Periodikum bylo i s redakcí přesunuto do kláštera v Grodně. Tam Kolbe došel k závěru, že by bylo nejlepší, kdyby měli svůj vlastní tiskařský stroj – doposud si vše museli dát vytisknout jinde. Představený nechal i další bratry, aby se k této záležitosti vyjádřili.

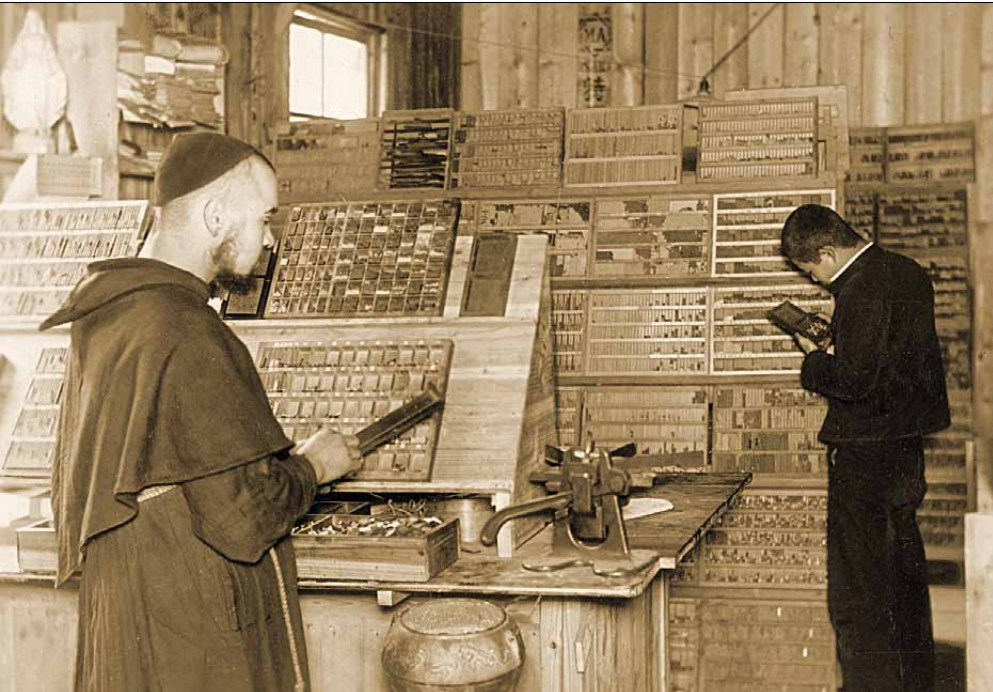
Chudoba v duchu sv. Františka

Zazněly hlasy, že je to proti chudobě, že svatý František taky neměl tiskárnu a stal se svatým. To byla příležitost pro Maxmiliána, aby vyjasnil spolubratřím, že už nežijí ve 13. století. A pokud by chtěli otrocky žít tak jako svatý František, pak by neměli jezdit vlakem, číst noviny a už vůbec ne kouřit cigarety...

To představeného přesvědčilo a dal Maxmiliánovi souhlas pořídít tiskařský stroj – samozřejmě s podmínkou, že si na něj sám sežene prostředky.

Pomoc z Ameriky

Nemajetný vydavatel opět zaútočil v modlitbách na Neposkvrněnou. A pomohla. Do svobodného Polska přijel na návštěvu z Ameriky kněz Vavřinec Cyman. V Krakově se setkal i s Kolbem. Jeden řádový kněz si začal tropit úsměšky z časopisu otce Maxmiliána, který „dokonce plánuje s prázdnou kapsou pořídít tiskařský stroj“. Myslel si, že tak na úkor spolubratra pobaví zahraničního hosta. Ale host zareagoval nečekaně: napomenul kritiky, zastal se díla otce Maxmiliána a sám vytáhl šek na sto dolarů a předal ho otci

Tiskárna minoritské komunity v Nagasaki – ruční sazba

Foto: © Archiv Niepokalanow

Hned měsíc po příjezdu do Japonska byl schopen vydat první číslo časopisu v japonštině s názvem „Seibo no Kiši“ (Rytíř Neposkvrněné).

Kolbemu. Toto gesto povzbudilo provincála: zapůjčil další díl potřebné částky. Po dvou měsících přikázal, aby se tato půjčka pokládala za dar. A nebyl jediný, kdo takto přispěl.

Redakce v Grodně

První redakce v klášteře v Grodně byla ve čtyřech místnostech a pracovali v ní tři řeholníci. Bylo zde pár židlí, stůl, soška Neposkvrněné a vysněný stroj na tisk. Ten se musel roztáčet klikou a na vydání 5000 výtisků šestnáctistránkového *Rytíře Neposkvrněné* se muselo otočit šedesátsíckrát klikou. Trvalo to osm až deset dnů. Otec Maxmilián psal články, pomáhal sazeči a knihaři, točil klikou, nosil balíky na poštu a odpovídal na redakční poštu, a to vše jen s jednou plící a často s horečkou.

V prosinci 1924 už byl náklad časopisu 12 000 exemplářů. Toho roku poprvé vydali i *Kalendář Neposkvrněné*. Právě tento kalendář získal nejvíc příznivců pro dílo M. I. – Rytířstva Neposkvrněné. Maxmilián otiskl fotografie řeholníků při tis-

Dnešní sportovní terminologii bychom o něm mohli říci, že „měl tah na branku“.

kařské práci a získal tím mnoho sympatií z řad čtenářů, kteří si doposud dokázali představit řeholníka jen při zbožné modlitbě a při mši svatě. Poznání, že řeholník je člověk, který se nejen modlí – a to na plno – ale také na plno pracuje pro Boží království, vyvolávalo v některých mladých mužích touhu připojit ruku k dílu a zasvětit svůj život podobným ideálům.

Nejmodernější stroje

Jak se postupně zvyšoval náklad, přibývali i ochotní spolupracovníci a otec Maxmilián rozvíjel plány do budoucna. Koncem roku 1925 už vycházel dvaatřicetistránkový časopis v nákladu 40 000 výtisků měsíčně. Díky četnějším darům mohl otec Maxmilián zakoupit ty nejmodernější stroje (např. včetně nově vynalezeného stroje na psaní adres) a rozšiřovat další záměry.

Apoštolát pro „moderní dobu“

Podarilo se též vytvořit blízké pouto se čtenáři, kteří časopis považovali za „svůj“ a upřímně se těšili na každé další číslo. Čtenářům přibližoval práci redakce a s radostí a s vděčností vůči Neposkvrněné sděloval každou novinku, informoval o každém novém stroji. Chtěl, aby tak jako v dřívějších stoletích byla i dnes církev na čele pokroku ve prospěch lidstva a aby se pro evangelizaci využívaly ty nejmodernější a nejučinnější prostředky.

Noví řeholníci, nové úkoly

Od roku 1927 začal zásluhou otce Kolbeho existovat vydavatelský klášter Nepokalanov. Otec Maxmilián stanovil, že středem nového života v Nepokalanově nebude práce u strojů, ale práce na vnitřním životě s Kristem a Marií. Když v roce 1928 stoupl náklad časopisu na 100 000 exemplářů, otvíraly se další nové možnosti vydávání, ale chyběly ochotné ruce k pomoci. Otec Maxmilián vyzval, aby se hlásili další kandidáti na řeholní život, kteří by chtěli pracovat v tiskovém apoštolátu. A začaly přicházet přímo zástupy nových spolupracovníků.

Další misijní perspektivy

Noví a noví minorité zaplňovali další a další domy v Nepokalanově, pracovali na osobním posvěcení a napomáhali ve zcela neobvyklém vydavatelském díle. Když v roce 1930 odjížděl otec Maxmilián na misie do Japonska, časo- ▷

Foto: Designed by Freepik

Ani za nejtěžších podmínek okupace se otec Maxmilián nezřekl vydávání časopisu – jakoby zázrakem se podařilo získat povolení alespoň pro jedno číslo.

pis už vycházel v nákladu 150 000 kusů a v M. I. – Rytířstvu Neposkvrněné – bylo registrováno již 250 000 členů. Ale takový už byl otec Maxmilián – když se zdálo, že jeho přítomnost může nejvíc prospět, odchází a ujímá se nového úkolu k oslavě Neposkvrněné.

Časopis v japonštině

Jak je možné, že hned měsíc po příjezdu do Japonska byl schopen vydat první číslo časopisu v japonštině s názvem *Seibo no Kiši* (Rytíř Neposkvrněné)? Když pomíne, jakou by dal odpověď on – jistě by nás odkázal na to, že pomohla Neposkvrněná, a měl by samozřejmě pravdu –, pak

Kalendář tiskli v půlmilionovém nákladu a polská verze „Rytíře Neposkvrněné“ dosáhla milionu výtisků.

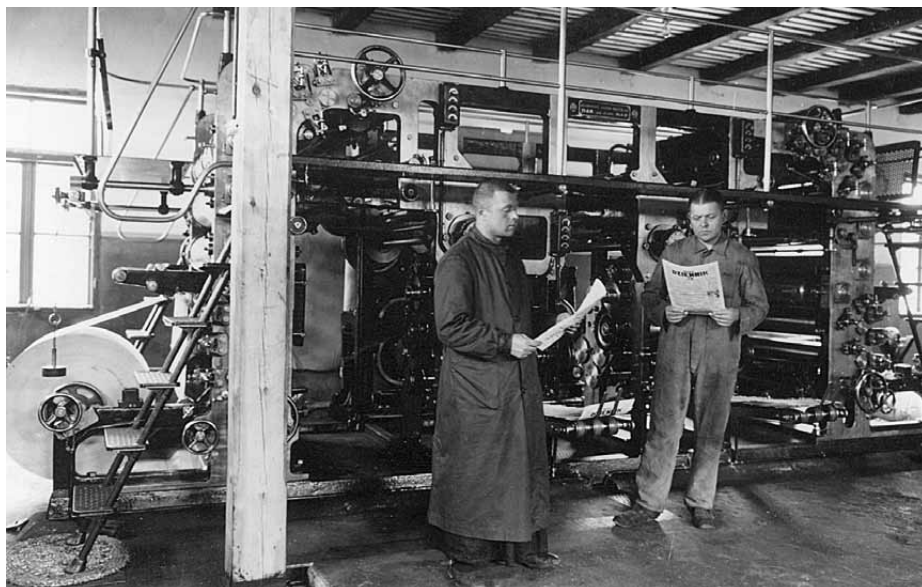

Foto: © Archiv Nepokalanova

dnešní sportovní terminologií bychom o něm mohli říci, že měl tah na branku.

Výborný organizátor

Hned po příjezdu do japonského císařství totiž navázal řadu užitečných kontaktů jak s kněžími, tak s běžnými Japonci a poprosil je o drobnou spolupráci. Každý přispěl svou troškou do mlýna a on to „jen poorganizoval“. Zdaleka to nebylo tak jednoduché, jak by se to mohlo jevit podle tohoto stručného shrnutí, ale faktem zůstává, že i japonská verze *Rytíře* našla své čtenáře a za necelý rok už vycházel v nákladu obdivuhodných 25 000 výtisků.

Vše v nejlepší rozkvětu

Když se otec Maxmilián stal v roce 1936 podruhé představeným polského Nepokalanova, vše už bylo rozjeto do velmi vysokých obrátek a on ještě přidával plyn. Vycházely brožury a náboženské knihy ve vysokých nákladech. *Rytíř Neposkvrněné* měl už i italskou verzi. A v roce 1938 začal vycházet v latině – což byl další významný krok k celosvětovému rozšíření. Polský kalendář byl tištěn už bezmála v půlmilionovém nákladu a polská verze *Rytíře Neposkvrněné* dosáhla milionu výtisků. Kromě toho od roku 1935 vydával vlastní deník – noviny s názvem *Malý deník* s nedělním nákladem 150 000 výtisků (v ostatní dny „jen“ 115 000

Foto archiv OFMConv

kusů). Pro děti byl vydáván časopis *Rytířek* v nákladu přes 100 000 kusů. A tím výčet úspěšných vydavatelských projektů zdaleka nekončí... K tomu příliv nových řeholních povolání a množství dalších horlivých členů M. I. – Rytířstva Neposkvrněné. O to víc muselo trpce zasáhnout otce celého tohoto díla vše, co přišlo se začátkem války.

Podařilo se vydat časopis

Ani za nejtěžších podmínek okupace se otec Maxmilián nezřekl vydávání časopisu – jen k tomu potřeboval dovolení Němců, což se však jevilo jako zcela nemožné. Ale s velkou důvěrou v pomoc Neposkvrněné

Kromě toho od roku 1935 vydávali vlastní deník – noviny s názvem „Malý deník“ s nedělním nákladem 150 000 výtisků (v ostatní dny „jen“ 115 000 kusů).

Dílo svatého Maxmiliána pokračuje i v naší zemi – vychází zde časopis *Immaculata*, který je českou mutací Maxmiliánova *Rycerza Niepokalanej* – Rytíře Neposkvrněné (odpovědný redaktor minorita br. Bohdan Heczko na obrázku nahoře) a také tím, že v Konventu minoritů v Brně se nachází české Národní centrum Rytířstva Neposkvrněné, které je ve spojení s Mezinárodním centrem v Římě a šíří myšlenky Rytířstva Neposkvrněné v ČR – více informací naleznete na <http://immaculata.minorite.cz>.

a s františkánskou prostotou sobě vlastní se písemně obrátil na okupačního tiskového referenta. K údivu všech obdržel dovolení vydat jedno číslo *Rytíře Neposkvrněné*. S datem prosinec–leden 1940/41 vytiskl 120 000 exemplářů a postaral se, aby se dostaly k co nejvíce čtenářům – pro každého z nich to bylo v této těžké době mimořádné povzbuzení.

Ukázal cestu a Bůh žehnal

Když o něm svatý papež Jan Pavel II. mluvil jako o patronovi masmédií, bylo to zcela právem. Maxmilián Kolbe ukázal cestu, jak využít sdělovací prostředky tím nejlepším způsobem – k záchraně lidských duší. Na rozdíl od některých dnešních vydavatelů a novinářů nehledal žádný zisk a nehleděl na osobní zájmy. S nikým nechtěl manipulovat. Šlo mu jen o to, přinášet všem pravdu – a ta osvobozuje. Ze své vlastní zkušenosti věděl, že tím největším ziskem je zachránit duši, a právě proto chtěl celý svět dobýt pro Neposkvrněnou.

P. Marek Dunda ■

Minorité br. Josef Maria na Soluňáckém misijním týdnu v severočeském Jeníkově (nahore) a otec Robert Mayer († 2016) s mladými lidmi (dole)

Ukázal cestu, jak využít sdělovací prostředky tím nejlepším způsobem – k záchraně lidských duší.

Důvěra, která „se vyplatí“

Od té doby se budoucí světec víc modlil k Panně Marii. Byla mu čím dál bližší. Postupně nabýval zkušenosti, že se na ni může opravdu ve všem spolehnout. Že se vyplatí důvěřovat jí.

Zázračné uzdravení

Z dopisu, který píše v době svých studií z Říma své mamince, se dovídáme o další mimořádné zkušenosti, kterou udělal s pomocí Panny Marie. „Málem jsem přišel o pravý palec. Udělalo se mi na něm cosi jako vřed. Přes úsilí lékaře se pořád tvořil hnis. Nakonec lékař prohlásil, že se už kazí kost a že bude zapotřebí ji vyškrabat. Když jsem to uslyšel, řekl jsem, že mám na to lepší lék. Dostal jsem totiž od otce rektora zázračnou vodu z Lurd... Nuže, když náš lékař uslyšel, že mám lurdskou vodu, s radostí mi ji přiložil. A co se stalo? Nazítří místo operativního oškrabávání kosti jsem slyšel od lékaře v nemocnici, že to už není potřeba. Po několikerém převazu jsem byl zdrav. Sláva Bohu a čest Neposkvrněné!“

Opakované zkušenosti s pomocí Neposkvrněné

Není divu, že tyto zkušenosti utvrzovaly Maxmiliána v přesvědčení, že Matce Boží může svěřit všechno. A tak to také dělal – vše svěřoval Neposkvrněné. Ona velkoryse svému „rytíři“ odpovídala a on tím zase získával další zkušenosti s jedinečnou spoluprací s Pannou Marií. Zvláště ve chvílích, kdy se dostal do krizových situací, které nastaly, například když nebyly prostředky na vydání prvních čísel *Rytíře Neposkvrněné* nebo když se zdálo zcela nemožné získat vyhlédnutý pozemek pro budoucí Mariino město Nepokalanov, vše svěřoval právě jí. A ona se i zázračným způsobem starala. Mnohokrát. Proto vytrvale všechny povzbuzoval: „Milujte Marii, všechno jí svěřujte!“

Zachráněná oáza v Nagasaki

Panna Maria ho zřejmě zvláštním způsobem vedla i při výběru místa, kde začal budovat japonský Nepokalanov v Nagasaki, nazývaný Zahrada Neposkvrněné. Když pak 9. srpna 1945 shodily Spojené státy na Nagasaki atomovou bombu, byla velká část města srovnána se zemí. Mrtvých, včetně těch, kteří zemřeli později na následky ozáření, bylo asi 74 000. V Zhradě Neposkvrněné však nebyla zničena jediná budova, ani jeden řeholník či student nebyl zraněn...

Foto: Wikimedia Commons, U.S. Navy Photo

Mimořádné „dotyky nebe“

V dětství měl Rajmund Kolbe (to bylo původní jméno otce Maxmiliána) vidění, které předznamenalo jeho další život. Když se modlil v kostele před obrazem Panny Marie Čenstochovské, ukázala se mu Panna Maria. Nabídl mu dvě koruny – jednu bílou, značící čistotu, a druhou rudou, mučednictví. A Matka Boží se ho zeptala: „Kterou z těchto korun si přeješ?“ Odpověděl: „Chci obě.“

V Zhradě Neposkvrněné v Nagasaki nebyla zničena jediná budova, ani jeden řeholník či student nebyl zraněn.

Nezapomenout na cíl!

V jednom ze svých dopisů otec Maxmilián píše o velkém omylu – prokletém omylu:

Pokládat prostředek za cíl a cíl za prostředek! Je to omyl, kterého se může snadno dopustit i ten, kdo není řeholníkem...

Nejdůležitější věc je – cíl vydavatelství. Vždycky jím musí být snaha, abychom dobyli pro Neposkvrněnou celý svět a každou duši, která je dnes a bude do konce světa, zvláště. Nikoli ten prokletý výnos, jak si to představoval jeden z našich otců: „Už se dál nerozvíjet, už dost strojů, teď hledme, aby nám to vynášelo.“ To tak! Pokládat prostředek za cíl a cíl za prostředek! Prvním důsledkem už zřejmě je „dál se nerozvíjet“, ať si duše hynou, ať se ďábelský tisk panovačně rozmáhá a ať rozsévá nevěru a mravní špinu...

my „hledme, aby nám to vynášelo!“ To je kupčení, jenomže v jiné formě. Samozřejmě, že tenkrát by musela padnout kletba svatého otce Františka na takovou fabriku, která by zajišťovala pokojné bydlo, jako kdysi na statcích „pánů františkánů“, jak nás v Itálii nazývali. Požeháním nebe by pak byl krach té fabriky, nebo její zabrání bezbožeckou vládou, aby se páni bratři stali chudými menšími bratřími a pustili se do práce na spásu duší, třeba i ze strachu, že jinak nebudou mít ani kousek chleba, vyhasne-li myšlenka Boží lásky a záchranu co největšího počtu duší prostřednictvím Neposkvrněné... Hle, k čemu by nakonec vedla ztráta cíle!

Z dopisu sv. Maxmiliána Kolbeho, datovaného 2. 11. 1926 a adresovaného rodnému a zároveň i řeholnímu bratřovi Alfonsovi, který ho zastoupil v redakci v době jeho ozdravného pobytu v Zakopaném. ■

Nezapomenout na cíl je ale důležité pro každého člověka! Pro mne, pro tebe...

Sám pomáhá z nebe...

Vězeň Franciszek Gajowniczek, místo kterého se otec Maxmilián v Osvětimi obětoval, vydával po 53 roků svědectví

o tom, jak mu P. Kolbe zachránil život. Často se prý modlil k sv. Maxmiliánovi, ať mu vyprosí dlouhý život, aby mohl toto svědectví vydávat. On mu to vypro-

sil. Zemřel ve svých 93 letech 13. března 1995 a je pohřben v Nepokalanově.

P. Marek Dunda ■

Zkušenosti utvrzovaly Maxmiliána v přesvědčení, že Matce Boží může svěřit všechno.

Prameny celé série:

Kluz, Władysław. *Světlo a stín*. Praha: Zvon, 1991.

Murrayová Stoneová, Elaine. *Maxmilián Kolbe: Světec z Osvětimi*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2013.

Lorit, S. C. *Kronika jednadvaceti dnů: Maxmilián Kolbe*. Řím: Velehrad, 1985.

ŘÁD MENŠÍCH BRATŘÍ KONVENTUÁLŮ – MINORITÉ (OFMConv.)

Řád minoritů je řeholní rodinou následovníků sv. Františka z Assisi. Spiritualita řádu je otevřená působení Božího Ducha, což vede k lásce k ukřižovanému Ježíši, který je přítomný v druhém člověku, a k radostné službě všem potřebným. Hlavním cílem řádu je budování Božího království na zemi, realizované životem podle evangelních rad a široce vedenou evangelizací. Společenství vykonává různé formy pastorace, angažuje se v charitativní práci, v práci vědecké a vydavatelské.

K základním prvkům poslání minoritů patří být menším, latinsky – *minoritas*. Tímto slovem bylo vždy označované i bratrstvo, které sv. František založil. *Minoritas* podle něj nejlépe vyjadřovalo to, co mělo nade všechno charakterizovat každé počínání bratří, tj. poníženost, pokoru, chudobu a prostotu. Principem minoritské spirituality je evangelní radikalismus, nasměrování na Krista. Je citová a mystická, zároveň však živá a konkrétní, naplněná znamenitým člověčenstvím v mezilidských vztazích a ve vztahu k stvořenému okolí. Vyznačuje se bratrským přístupem a uskutečňuje v lásce, chápané jako dar sebe Bohu a lidem.

Kontakt pro zájemce: Řád minoritů v ČR, Minoritská 1, 602 00 Brno, e-mail: provincialat@minorite.cz, <http://minorite.cz>

Foto: archiv OFMConv.

Svatý Maxmilián Maria Kolbe
říkával: „Snaž se o spásu všech
všemi možnými způsoby.“
A co ještě říkal svým současníkům,
ale i nám?

Foto: Flickr, Loretto-Gemeinschaft (CC BY-NC-ND 2.0)

„Nejde o to, co děláme, ale jak to děláme!“

O lásce a sebelásce

- Největším nepřitelem lásky Boží je sebeláska.
- Největší škody: pýcha a sebeláska.
- K lásce není možné někoho přinutit.

Pouze láska sama vzbuzuje protilásku.

Takovým způsobem chtěl Bůh získat srdce člověka.

- Nejde totiž o to, co děláme, ale jak to děláme, s jakým úmyslem a s jakou láskou.

O hříchu

- Neptej se, jestli je to hřích těžký nebo lehký, ale vyhýbej se jakémukoli hříchu.
- Strašné je, když se někdo nebojí Boha a hřeší tak, jako by Bůh nebyl.

objednávkový kupon

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		
kusů		
Doubrava, Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (dárek pro každého; A5, bar. ob., 96 stran, 20 Kč)		
Dunda: <i>Krokodýl aneb můžeš růst</i> (příručka pro duchovní život; A5, bar. obálka, 64 stran, 15 Kč)		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
<i>Řekli svatí a to platí I. a II.</i> (2 x 777 citátů svatých a blahoslovených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		
I. díl	II. díl	
Fadelle: <i>Cena, kterou zaplatíš</i> (napínavý příběh iráckého konverty; A5, bar. ob., 160 stran, 30 Kč)		
Zahradníček: <i>Dějiny, jak je možná neznáte</i> (mýty a fakta; formát A5, 128 stran, 30 Kč)		
Soukop: <i>Velký náčelník dává základní kurz...</i> (o křesťanství v souvislostech, A5, 60 str., 15 Kč)		
Dunda a kol.: <i>Příprava na svátost smíření dnes</i> (praktická pomůcka; A6, 48 stran, 25 Kč)		
Peňáz: <i>Biblický rozjímavý růženec</i> (pomůcka pro modlitbu růžence, formát A5, 32 s., 5 Kč)		

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ.

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu
A.M.I.M.S.
Římskokatolický farní úřad
671 03 Vranov nad Dyjí 20
(je možné objednávat i na internetu
www.amims.net nebo e-mailem
na apostolat@fatym.com
či telefonicky 515 296 384).
Knihy přijdou na vaši adresu
s příloženou složenkou na uhrazení
příspěvku na tisk a poštovné.

**Asi 70 dalších publikací
najdete na www.amims.net!**

- Dokonalá lítost z lásky zahlazuje dokonce smrtelné hříchy. Vzbuzuj ji často při návštěvách Nejsvětější svátosti a před svatým přijímáním.

Boží vůle

- Často přemýšlej nad tím, že celá velikost, svatost a tvoje hodnota záleží jedině ve vyplnění Boží vůle.
- Nesmíme se příliš upnout na práci, na úřad, postavení a místo. Důležité je, aby každý usiloval plnit Boží vůli.
- Náš cíl je splnění vůle Boží, vůle Neposkvrněné. Jiné cíle jsou maření času.

Modlitba

- Krásná kázání i práce bez modlitby žádné ovoce nepřinesou.
- Kdo se modlí málo, dostává málo; kdo se modlí hodně, dostane hodně; kdo se modlí opravdu velmi hodně, stane se svatým.

Pýcha – pokora

- Pýcha mění ctnosti v hříchy a pokora hříchy v ctnosti.
- Čím je kdo pokornější, tím větší svatosti dosáhne.
- Jenom pokorný je pokojný.

A jedna zkušenost (nejen) svatého Maxmiliána na závěr:

- Světci tvrdí, že kdo se k Matce Boží modlí v pokušení, určitě nezhrěší, a kdo se po celý život k Ní s důvěrou obrací, zcela jistě bude spasen.

Připravila Irena Brožová (podle knihy M. Dundy „Řekli svatí a to platí“, 1. a 2. díl, A.M.I.M.S., 2009 a 2010; kompletní text on-line na www.fatym.com, objednávka v papírové podobě na www.amims.net nebo kuponem na protější straně, příspěvek na tisk á 20 Kč) ■

Co říká katechismus?

Proč máme ctít a vzývat svaté v nebi?

Máme ctít a vzývat svaté v nebi, protože jsou Bohem oslavení a také našimi pomocníky.

Proč máme nad ostatní svaté ctít a vzývat Pannu Marii?

Nad ostatní svaté máme ctít a vzývat Pannu Marii, protože je pomocnicí v díle vykoupení, matkou Boží, ze všech nejsvětější a svou přímluvou nejmocnější.

Viz: František Tomásek: *Katolický katechismus*, Praha, 1968.

Z nauky Církve¹⁾

Pojem a skutečnost společenství svatých

Lidé posvěcení Kristovou vykupitelskou milostí, kteří žijí na této zemi, i ti, co jsou již na věčnosti, žijí navzájem v nadpřirozeném společenství spolu s Ježíšem Kristem, svou Hlavou.^[Sent. cert.]

Společenství věřících žijících na zemi

Věřící žijící na zemi mohou obdržet od Boha dary skrze vzájemné přímluvy.^[Sent. cert.]

Věřící na zemi mohou skrze dobré skutky

vykonané ve stavu milosti zasloužit jiným *de congruo* dary od Boha.^[Sent. probabilis]

Věřící si mohou – a to skrze skutky pokání vykonané ve stavu milosti – navzájem pomáhat dostiučiněním.^[Sent. cert.]

Společenství věřících na zemi se svatými v nebi

Je dovolené a doporučené uctívat svaté v nebi a prosit je o přímluvu.^[De fide]

Rovněž je dovoleno a doporučuje se uctívat i jejich ostatky a obrazy.^[De fide]

Společenství věřících a svatých s dušemi v očištění

Žijící věřící mohou pomáhat svými přímluvami duším v očištění.^[De fide]

Také svatí v nebi mohou svými přímluvami pomáhat duším v očištění.^[Sent. comm.]

Duše v očištění se mohou přimlúvat za jiné členy mystického těla Kristova (tj. Církve – pozn. redakce).^[Sent. probabilis]

Zavrženým nelze pomoci přímlúvnou modlitbou, protože nepatří k mystickému Tělu Kristovu.^[Sent. comm.]

Srov. *Dogmatika*. Olomouc; *Malice cyrilometodějská*, 1994

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry; **Sent. probabilis** – názor považovaný teology za pravděpodobný, ale nikoliv jistý.

„Čím více budeš trpět v této chvíli života, tím větší slávu budeš mít v nebi.“

sv. Maxmilián Maria Kolbe

Foto: Flickr, Doug1021 (CC BY-SA 2.0)

Řekli svatí a to platí aneb Citáty blahosladených a svatých (1. a 2. díl)

Každý svazek obsahuje 777 citátů blahosladených a svatých, které mohou povzbudit, potěšit... Brožurka s výroky svatých a blahosladených se může stát průvodcem v upřímném hledání správných životních postojů pro každého, kdo o to bude stát. Editorem obou svazků je P. Marek Dunda. Formát A5, 80 a 84 stran, doporučený příspěvek na tisk jednoho svazku je 20 Kč; možno objednat pomocí kuponu na následující straně nebo na www.fatym.com a www.amims.net.

„Dokonce i modlitba, pokání a skutky sebevíc dobré nebudou Neposkvrněné milé, jestliže budou na překážku k dobrému splnění tvých povinností, protože právě v tom je Její vůle.“

sv. Maxmilián Maria Kolbe

Bůh miluje... Dokonce i mě!

Clayton Fountain spáchal pět brutálních vražd. Čtyři lidi – včetně jednoho dozorce – zavraždil uvnitř nejlépe střeženého vězení v USA. Resocializační pracovníci v jeho případě už vše vzdali. Právníci požadovali trest smrti. Říkali, že nikdo si ho nezaslouží víc než on... Byl považován za jednoho z nejnebezpečnějších amerických vězňů. Umístili ho do speciálně zkonstruované izolované jednotky – přístup k němu mělo jen několik osob se zvláštním oprávněním. Přesto si k němu našel cestu Bůh. Použil k tomu mimo jiné i dopis jedné dívky a knihu o životě svatého Maxmiliána Kolbeho...

Špatný začátek – a zdálo se, že i konec...

Dětství poznamenané častou nepřítomností rodičů, kdy se Clayton musel starat nejen sám o sebe, ale i o pět mladších sourozenců, dospívání v drsném a násilnickém prostředí, nevydařené známosti, špatné mezilidské vztahy v průběhu výkonu vojenské služby u mariňáků a nakonec rozsudek doživotí za mřížemi... Tak začal – a zdánlivě také skončil – životní příběh Clayтона Fountaina, který se narodil 12. září 1955 na americké vojenské základně Fort Benning v Georgii. Již ve svých devatenácti letech spáchal první vraždu: zabil svého seržanta, když byl se svou jednotkou v roce 1974 na Filipínách.

Vrah, kvůli kterému vybudovali tzv. „supermax“

Byl umístěn do tehdy nejlépe střežené americké federální věznice v Marion (United States Penitentiary, Marion). Využil svého výcviku u námořní pěchoty – díky němu dokázal i za zdmi vězení postupně zabít čtyři další lidi: tři spoluvězně a jed-

Již v devatenácti letech spáchal první vraždu.

Foto: archiv MSI

Cela oddělení supermax

Foto: AmnestyInternational

Foto: Wikimedia Commons, Federal Bureau of Prisons (USA)

Federální věznice v Marion

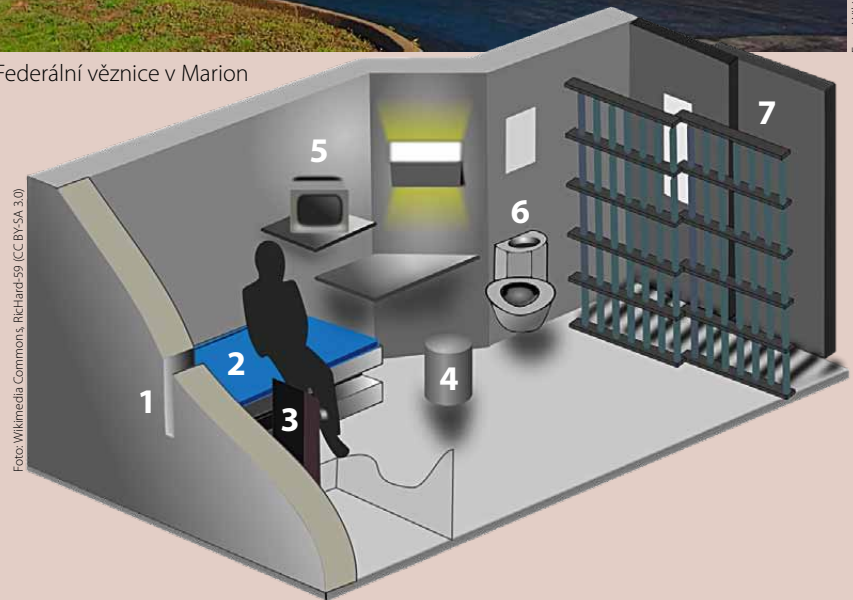

Foto: Wikimedia Commons, Richard59 (CC BY-SA 3.0)

Příklad celý vězeňského oddělení „supermax“ (super-maximum security; jinak též ADX – administrative maximum) slouží pro izolaci jednoho vězně. V prostoru 3,5 x 2 m je uzavřen 23 hodin denně a obvykle sledován kamerou. 1 - okno na dvorek široké 10 cm, 2 - betonová postel, 3 - sprcha s časovačem, 4 - betonové sedátko, 5 - ČB televizor pro sledování vzdělávacích kurzů a bohoslužeb ve věznici, 6 - kovová jednotka s toaletou a dřezem, 7 - předstíř posilující izolaci a bezpečnost.

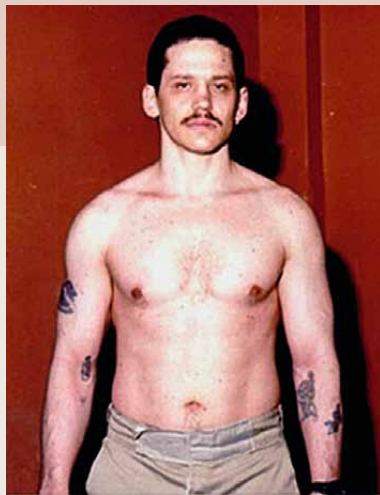
Byl umístěn do tehdy nejlépe strážené americké federální věznice.

noho dozorce. Toho ubodal dýkou, kterou si ve vězení sám potají vyrobil. V týž den zabil jeho spoluvězeň Thomas Silverstein dalšího dozorce. Oba dva, Clayton i Thomas, patřili ke stejnému vězeňskému gangu. Případ se stal známým po celých Spojených státech. Incident byl impulzem pro vybudování prvního „supermax“ vězeňského oddělení – speciálně zabezpečené jednotky uvnitř vězení, která má „super maximální“ ostrahu. První taková „supermax“ vězeňská jednotka vznikla ve vězení v Marion – a do ní byl umístěn na zbytek svého života Clayton Fountain, označovaný za nejnebezpečnějšího amerického vězně. Dvaadvacet až třiaadvacet hodin denně tak prožíval v naprosté izolaci od lidí. Nejen od ostatních vězňů, ale i od dozorců.

Světlo v temnotě

A hle, tento temný příběh nečekaně prozařuje světlo, které se rodí tam, kde – jak se zdá – život již zhasl... Bůh vede boj o život toho, kterého by právní systém ve své starosti o společenské dobro chtěl zničit a naprosto eliminovat.

Jednoho dne ve své vězeňské každodennosti Clayton dostává dopis. Píše mu mladá křesťanka, která se o něm dozvě-

Dva snímky Claytona Fountaina

Foto: 2x Murderpedia

děla z prvních stran novin. V několika větách mu popisuje své obrácení – setkání Samaritánky s Ježíšem – okamžik, ve kterém uslyšela mírné a zároveň rozhodné: „Přestaň smilnit a cizoložit.“ Slova, která se stala balzámem, když prožívala utrpení při hledání svého štěstí ve volných a často střídaných známostech. V posledních slovech svého dopisu se obrací ke Clayto-

novi: „Mohou tě zavřít do zvláštní cely, ale nemohou Ti překážet v setkání s Bohem – jen Ty to můžeš udělat. (...) Bůh volá, tedy vše, co potřebuješ, je naslouchat ve svém srdci a pak se ptát a vytrvat v těch otázkách, hledat a nepřestávat v hledání, klepat na dveře a nepřestávat. Pak se dveře otevrou a bude ti nabídnuto odpuštění. Postačí k tomu, aby obmylo Tvoji šar- ▷

Dopis obsahoval záhadné P.S.: „Mnoho lidí chce Tvoji smrt, ale Bůh zachoval Tvůj život. Proč?“

Snaží se o zadostiučinění – alespoň částečné

Clayton Fountain radikálně změnil svůj vztah k dozorcům. Pod vlivem evangelia začal pracovat na zadostiučinění svým obětem. Vdově po strážci, kterého zavraždil, poslal peníze spolu s prosbou o odpuštění. Poslat tento dopis bylo jednou z nejtěžších věcí v jeho životě. Psal: „Je to něco, k čemu mě vyzval Bůh – proto to musím udělat, dokonce i v případě, že mi nebudete věřit.“

Impulzem k tomu mu bylo evangelium svatého Matouše (5,23–24), kde Pán Ježíš říká: „Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři, a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, potom teprve přijď a obětuj svůj dar.“

„Bůh žádá, abych udělal, co mohu..“

Ve svém dopisu vdově po zavražděném dozorcovi píše:

„Hned jsem nepochopil, proč na mě tato slova měla tak velký vliv, když jsem je četl. Ale přemýšlel jsem o nich a modlil se nad nimi. Bůh mi zase začal ukazovat stezku, kterou jsem se měl vydat, a její součástí je i to, že Vám posílám přílože-

latovou minulost (šarlat je barva krvavě rudá – pozn. redakce) a zanechalo Tě čistého a nového – zbaveného řetězů.“

Dopis obsahoval také záhadné postscriptum: „Mnoho lidí chce Tvoji smrt, ale Bůh zachoval Tvůj život. Proč?“

„Viděla, co jsem udělal, i to, čím se mohu stát..“

Toto malé gesto lásky děvčete, které do té doby vůbec neznal, nečekaně způsobilo celou lavinu: výměnu dopisů s Claytonem a jeho duchovní hledání!

Po mnoha letech sám přiznává: „Vstoupila do mého života, pohlédla na to, co jsem udělal, a na to, čím jsem se mohl stát, a já jsem poznal takovou lásku, že jsem prostě začal žít podle ní...“

Pro Claytona to byla především zkušenost postupného odhalování Boží lásky: „Objevil jsem,“ píše, „že Bůh mě nejen vždy miloval, ale miluje mě stále a čeká na mě, aby mě vzal do náruče. Všechno, co jsem potřeboval, bylo přijmout Jeho lásku. S pocitem velkého otřesu, údivu a nejistoty jsem konečně pochopil, že Bůh miluje i mě – člověka s krví pěti lidí na rukách – i na svědomí. Chtěl se setkat

se mnou přesně na tomto místě, na kterém jsem se nacházel.“

Křest v římskokatolické církvi

Začala Fountainova proměna – dlouhodobá, ale hluboká a upřímná – až ke kroku, k němuž se připravoval pod dohledem katolického jáhna. Popisuje to následovně: „Vyslovil jsem lítost nad hříchy, poprosil jsem za odpuštění a pozval jsem a přijal do svého srdce a života Ježíše jako Pána a Spasitele.“

O dva roky později je Clayton o Velikonocích pokřtěn a přijímá biřmování. Od té doby plně patří do společenství Božích dětí – do římskokatolické církve. Slibuje „zlomit krunýř smrti starého člověka“ a přijímá toho dne poprvé Tělo a Krev Krista ve Svatém přijímání. Byl to začátek jeho „svaté cesty“. Jak sám popisoval, po silném zážitku křtu začalo období prověřování opravdovosti jeho obrácení, věrnosti Pánu Ježíši – byla to „pětiletá zkouška ohněm“: „Proces, ve kterém mě Bůh neúnavně očistoval od mých vnitřních jedů: nenávisti, hněvu, zaujatosti, zahorklosti, mstivosti, pomsty, násilí – všech těch věcí, které mě ovládaly...“

*Díky výcviku u námořní pěchoty
dokázal i za zdmi vězení postupně
zabít čtyři další lidi.*

Foto: Designed by yanalya / Freepik

Foto: Flickr, U.S. Pacific Fleet (CC BY-NC 2.0), Eric C. Burgett

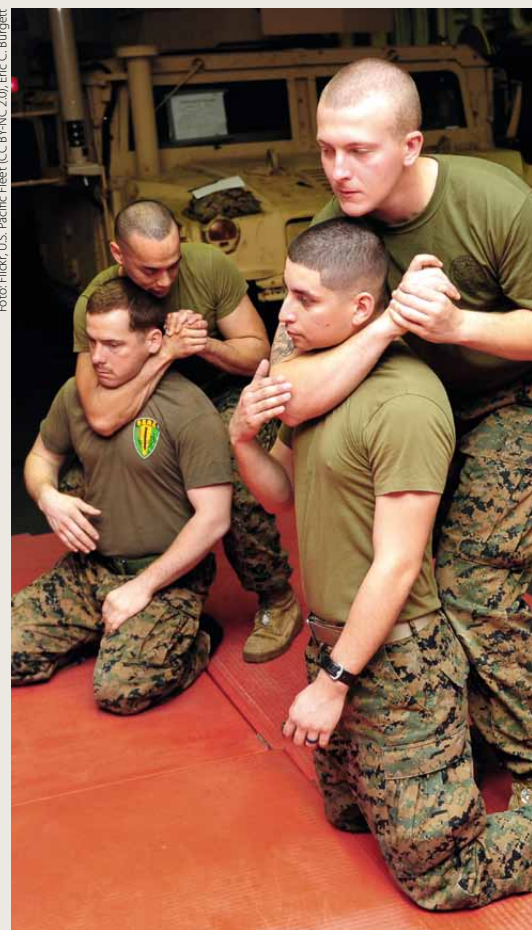

Foto: Flickr, Ryan Dingman (CC BY-NC 2.0)

ných 800 dolarů, a má prosba za odpuštění! Zpočátku jsem se Boží výzvě vzpíral, protože těch 800 dolarů jsou všechny peníze, které mám, a zoufale je potřebuji. Vzpíral jsem se také proto, že psaní tohoto dopisu ve mně vyvolávalo tak velký strach, jaký jsem nikdy dřív nezažil. Ale čím víc jsem se bránil, tím víc mě Bůh nutil vykonat to, k čemu mě volal – a tím byla a je poslušnost vůči Němu a spoléhání se ve všech věcech jen na Něj. I když nejsem právně zavázán platit odškodnění, dokud nebudu propuštěn z vězení, Bůh mě velice zřetelně vyzval, abych Vám poslal všechno, co mám, jako částečné zadostiučinění. I když zatím nemohu zaplatit celou částku, (...) Bůh žádá, abych udělal, co mohu. (...) Proším Vás o odpuštění za ztrátu, bolest a utrpení, které jste musela prožít. (...) Chci, abyste věděla, že na Vás budu každý den pamatovat ve svých modlitbách. Budu s pomocí Boží milosti nadále projevovat lítost a zkroušenost nad všemi svými minulými hříchy a budu se snažit žít ke slávě Boží a nikdy již nechci být zodpovědný za smrt jiné lidské bytosti.“

Objev nových možností

Věrnost Božímu slovu uvádí Claytona do stále hlubšího vztahu s Bohem. Doprovází ho duchovní vůdce, otec trapista, který se spolu s ním pokouší rozpoznat Boží záměry. Clayton odhaluje celý potenciál možností, které v sobě nikdy dříve nenacházel – učí se z magnetofonových kazet cizí jazyky, zahajuje korespondenční a telefonická studia, a když získá magister-

Bůh vedl boj o toho, kterého právní systém ve své starosti o společenské dobro chtěl zničit a naprosto eliminovat.

ský titul s čestným uznáním, snaží se zahájit doktorandská studia. Přišel i na způsob, jak si na to vydělat: přepisuje různé texty a dokumenty na psacím stroji. Začíná nová etapa jeho života. Píše: „Naučil jsem se proměňovat svoji vězeňskou izolaci v konstruktivní samotu a můj osobní růst a rozvoj mi stále ukazují plnou lásku, milost a milosrdenství našeho Pána.“

Tři touhy, které se mu splnily...

Rytmus života v malé cele „supermax“ vězeňské jednotky začíná připomínat životní rytmus v klášterní cele. Clayton objevuje krásu kontemplace. V jeho srdci se rodí tři touhy: učinit své uvěznění něčím duchovnějším a shodným s evangeliem, zavést větší disciplínu a vše, co koná, dělat pro Boží chválu a oslavu. I když televizor zapíná jen zřídka, začíná denně sledovat mši svatou, objevuje sílu modlitby žalmů a denní rozvrh si upravuje podle rytmu denní modlitby Církve (liturgie hodin neboli modlitba breviáře – pozn. red.).

Zaměstnanci vězení mu dávali jména osob, za které by se mohl modlit. Zapisoval si pečlivě všechny úmysly, modlil se zvláště za svoje oběti a jejich rodiny.

... a řada nesplněných

„Začal jsem pocítovat stále silnější přesvědčení,“ píše, „že Bůh mě povolává ke kněžské službě. Vzpíral jsem se, váhal jsem, ptal jsem se, pochyboval jsem a bojoval jsem s tím povoláním. Nakonec jsem se vzdal (...), přijal jsem Jeho povolání, když je to Jeho vůle se mnou...“ Byl si vědom překážek: skepse vůči jeho osobě a pochybnosti, které o něm měli ostatní kvůli jeho minulosti. Na svoji žádost, aby mu byl udělen statut eremity – poustevníka –, nedostal nikdy odpověď. Návrh podaný vězeňským úřadem na podmíněčné propuštění za dobré chování byl zamítnut, Claytonova kandidatura na doktoranda také. Žádná z těchto jeho tužeb se nesplnila.

Zkouška ohněm

Byl to okamžik skutečné zkoušky jeho víry, opravdové důvěry v Boha a úplného odevzdání se Jeho vůli. V té době napsal svému duchovnímu vůdci tato slova: „Stále nevím, kam směřuji, nebo také kam mě nakonec Bůh vede (takto prožívám slepotu, která je tak nepohodlná a depresivní), ale to všechno je v pořádku, protože to nemusím vědět. Jak se ukazuje, právě o to celou dobu šlo, ale nemohl ▷

Foto: Wikimedia Commons, GFDL (CC BY-SA 3.0)

Rytmus života v malé cele „supermax“ vězeňské jednotky začíná připomínat životní rytmus v klášterní cele.

jsem se to ani dozvědět, ani to vidět, dříve než jsem se tomu začal vzpírat a bojovat s tím (což je marné, ale i tak to lidé musejí zakusit): dřív, než jsem poznal, že jde právě o to, abych se podřídil a vložil víru a důvěru v to, že Bůh mě bude i nadále provázet tmou. (...) Čím víc jsem bojoval v temnotě a bojoval s ní, tím se stávala hlubší a strašnější, ale čím víc jsem

se uklidňoval, přijímal ji a důvěřoval, tím méně jsem se bál, když jsem touto tmou procházel.“

Dopis končil slovy: „Jestli mám umřít ve vězení, ať se tak stane, protože Bůh ví, co je pro mě nejlepší a co je pro mé nejvyšší dobro. (...) V každém případě má Bůh pro mě nějaký cíl nebo nějaké poslání, které mám splnit.“

Foto: Flickr, Ansel Edwards Photography (CC BY 2.0)

Pod dohledem svého duchovního vůdce vykonával kající posty.

Říkal: „Musím se kát za hříchy spáchané mnou i jinými lidmi.“

V době těchto duchovních zápasů dostává Clayton světlo: „Plnit Jeho vůli a ne svoji. To je skutečná svoboda.“ Toto světlo přišlo, když se mu do rukou dostala knížka o svatém Maxmiliánu Mariovi Kolbem (viz přecházející série článků), který jako vězeň obětoval svůj život, aby zachránil jiného vězně, když dobrovolně souhlasil, že půjde na smrt hladem.

Nová totožnost

V Claytonovi se probudila silná touha dělat pokání za své hříchy. Pod dohledem svého duchovního vůdce vykonával kající posty. Říkal: „Musím se kát za hříchy spáchané mnou i jinými lidmi.“ Změna života, drobná gesta lásky k druhým, vyžívání každé chvíle, plnění svých vlastních povinností nejlépe, jak je to možné, stálost v modlitbě, věrnost evangeliu a Božím výzvám dokonce i v temnotách – to byl jeho konkrétní osobní způsob, kterým odpověděl na lásku Boha, který si ho hluboce zamiloval a nezištně ho přijímal takového, jaký byl. Clayton nachází v Bohu svoji novou totožnost: totožnost Božího dítěte...

Ještě jeden pokus

Stále víc v něm roste touha sjednotit se s Bohem. Udělá ještě jeden pokus – tentokrát prosí trapisty, aby ho přijali do řádu jako řeholního bratra: „Vše, co mohu nabídnout, je být svědkem: jestli mě přijmete jako bezpochyby nejvíce nehodného ze všech, kteří se kdykoliv odvážili prosit o přijetí, pak ať se můj hrob stane věčnou připomínkou, že žádný člověk nestojí mimo odpouštějící a sjednocující Boží milosrdenství v Ježíši Kristu.“ Jeho řeholní kandidatura (první krok k přijetí do řeholního společenství) byla po důkladném zkoumání radou řádu přijata, avšak Clayton se o tom již nikdy nezvěděl. Zemřel v roce 2004 na selhání srdce, dříve než se k němu toto oznámení dostalo. Bůh chtěl splnit jeho touhu po sjednocení s Ním jinak...

Bratři trapisté uložili jeho tělo na svém hřbitově jako jednoho z nich. Claytonův přítel, jeho mnoholetý duchovní vůdce, napsal: „Bude pro mne vždy svědkem podstaty radostné zvěsti: že i když jsou naše hříchy jako šarlat, Bůh může učinit a učiní, že budeme bílí jako sníh. Svatý Pavel má pravdu, když tvrdí, že ‚nic nás nemůže odloučit od Kristovy lásky...‘ (srov. Řím 8,39), nezávisle na tom, co prožíváme.“

Malgorzata Radomska (upraveno) ■

Pomíjejícnost nás varuje, kajícnost napravuje

Pokání otvírá cestu. Dává oprávněnou naději a smysl života i tomu, kdo by si jinak mohl právem zoufat nad svým životem.

Nejtěžší životní pokání je vždy společný život s bratry.
sv. Tomáš Akvinský

Naše dokonalost je v tom, že si uvědomujeme svou nedokonalost.
sv. Augustin

Periody opravdové reformy v Církvi se vyznačují vždycky oživením ducha pokání.
kardinál Tomáš Špidlík

Začni dělat pokání, to ti věčnost zachrání.
z „hesel k zapamatování“
na www.fatym.com

Boží oko všechno vidí, Boha nikdo neošidí.
P. Stanislav Krátký

Součástí pravého pokání je vždy usmíření.

Není žádná situace, kterou by Bůh nemohl změnit, a není hřích, který by nemohl odpustit, pokud se Mu otevřeme.
František, papež

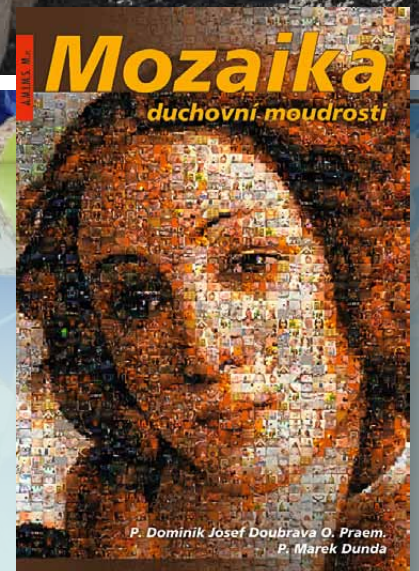
A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus
Jaké jsou způsoby pokání v křesťanském životě?

Pokání má velmi rozmanité projevy, zvláště půst, modlitbu, almužnu. Existují i další formy pokání uskutečňované v každodenním křesťanském životě a zvláště v postní době a v pátek, den pokání.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Z knihy P. Josefa Doubravy a P. Marka Dundy „Mozaika duchovní moudrosti“ (viz upoutávka na této straně a objednávací kupon na straně 20, 96 stran A5, příspěvek na tisk: 20 Kč + obyčejné poštovné České pošty) ■

P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda
Mozaika duchovní moudrosti

Většinou musíme přečíst celou knihu, než nás něco zaujme, avšak tato kniha je již výběrem toho, co zaujalo. Tato kniha je taková „dárková kniha“, které si můžete pořídit desítky výtisků jen za pouhý příspěvek na tisk – a udělat radost každému, komu ji dáte. Je to dárek, který zároveň přinese i užitek, a to věřícím i nevěřícím.

Knihu P. Josefa Doubravy a P. Marka Dundy **Mozaika duchovní moudrosti** je možné objednat jen za příspěvek na tisk 20 Kč + poštovné pomocí kuponu na straně 20 nebo na www.amims.net.

Kompletní kniha on-line je k přečtení i ke stažení zdarma na www.fatym.com a www.amims.net.

Foto: Ondřej P. Vaněček

Svatá Tvář na roušce v Manoppellu

V bazilice zasvěcené „Svaté Tváři“ v italském Manoppellu se uchovává velejemný závoj, na němž je viditelný obraz tváře, která nese typické znaky podoby Ježíše Krista. Podobně jako v případě Turínského plátna nebo pláště z Guadalupe, tak ani u tzv. roušky z Manoppella se zatím nepodařilo – navzdory současným technickým vymoženostem a vědomostem – odhalit, jakým způsobem nebo technikou obraz na tkanině vznikl. Nezbyvá tedy než zůstat u prastarého řeckého termínu „acheiropoeton“, který znamená „obraz nenamalovaný lidskou rukou“. I když výzkumy tohoto předmětu jsou teprve v začátcích a ještě zdaleka nejsou ukončeny, už nyní přinesly zářející výsledky – zvláště při srovnání s Ježíšovou tváří na Turínském plátně.

Základní fakta

Za presbytářem baziliky v Manoppellu se zdvíhá stavba oltáře, v jehož proskleném výklenku je vystaven relikviář s poloprůhlednou tkaninou o rozměrech 17,5 x 24 centimetrů. Na textilií můžeme vidět velmi jemné vyobrazení tváře, která má rysy obvyklé při zobrazování podoby Ježíše Krista. Nejedná se o příliš realistické vyobrazení, které by mělo přesnost fotografie nebo precizní umělecké malby. Spíš má vzhled poměrně jednoduché kolorované kresby.

Podoba s umučeným Kristem je celkem zřejmá. Nicméně tvář má otevřené oči a jemně pootevřená ústa.

Foto: Wikimedia Commons

Sv. Veronika s rouškou z diptychu Hanse Memlinga (kolem 1470)

Někteří tento obraz považují za Veroničinu roušku.

Veroničina rouška, nebo pohřební rouška?

Někteří tento obraz považují za Veroničinu roušku – textilií, kterou podle staré křesťanské legendy (v Bibli se o této události nepíše) podala během křížové cesty nějaká žena ze zástupu Pánu Ježíši na otření obličeje a on jí do tkaniny na památku otiskl obraz své zpoceně a zkrvavené tváře. Každopádně má spolu s pohřebním plátnem uchovávaným v Turíně zásadní podíl na rozšíření úcty k tzv. Svaté Tváři, které je zasvěcena řada kostelů po celém světě.

Jiní zase zastávají názor, že se jedná o zcela jiný kus látky, který ti, kdo Ježíše pohřbívali, umístili na jeho tvář – zázračně vzniklý obraz má pak zachycovat obličej Ukřižovaného v okamžiku vzkříšení.

Historie obrazu

Podle místní tradice přinesl závoj do Manoppella v roce 1508 neznámý poutník, který předal balíček učenci G. A. Leonellimu, rozmlouvajícímu před kostelem s dalšími lidmi. Leonelli vstoupil do chrámu, kde balíček otevřel a našel v něm závoj s obrazem Svaté Tváře. Vyšel ven za poutníkem, aby mu poděkoval, ale už ho nenašel. Závoj se uchovával

Bazilika Svaté Tváře v italském Manoppellu

Foto: Ondřej P. Vaněček

Interiér baziliky Santo Volto: oltář s výklenkem, kde je umístěn relikviář s tajuplnou rouškou

Speciální schránka pro relikviář umožňuje poutníkům přistoupit do bezprostřední blízkosti obrazu

Foto: Wikimedia Commons, Ra Boe (CC BY-SA, 2.5)

v domě Leonelliů celé století, až ho odcizil muž, který se do rodiny přičlenil. Relikvii brzy získal zpět rodinný přítel De Fabritiis, který ji potom odevzdal kapucínům, kteří mají v Manoppellu klášter. V něm pak byl vzácný obraz po staletí uchovávan. Tuto historii zaznamenal P. Donato da Bomba ve svém spise *Relatione historica* na základě svého výzkumu zahájeného v roce 1640.

Novodobé zkoumání

Historií a povahou záhadného obrazu se dlouhodobě zabývá německý jezuita

P. Heinrich Pfeiffer, profesor dějin umění a křesťanské ikonografie na Papežské univerzitě Gregoriana. Dá se říci, že obraz Svaté Tváře z Manoppella znovuobjevil pro dnešní dobu a zviditelnil ho. Zabýval se též Turínským plátnem a tzv. Veroničinou rouškou. Pfeiffer manoppellský obraz považuje právě za předmět, který byl po staletí označován jako Veroničina rouška. (Legenda o Veronice je zřejmě středověkým pokusem vysvětlit vznik zázračného obrazu: jméno *Veronica* pochází z latinského *vera icon*, tj. pravý obraz.) Podle profesora Pfeiffera ▷

Jiní zase zastávají názor, že se jedná o kus látky, který ti, kdo Ježíše pohřbívali, umístili na jeho tvář...

Reprodukce malby vzniklé někdy po r. 944: Edesský král Abgar přijímá od apoštola Tadeáše obraz „nenamalovaný lidskou rukou“.

měla být odcizena v roce 1506 po zahájení stavby nové svatopetrské baziliky ve Vatikánu. Upozorňuje v té souvislosti na drobné střípky mezi vlákny závoje a rozbitý rámeček se dvěma skly, uložený ve Vatikánu. Pfeiffer také zastává názor, že

*„Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil.“
z Janova evangelia (Jan 20,7n)*

Expozice v bazilice Svaté Tváře, vzadu rám s posuvnými panely pro interaktivní superimpozici

... zázračně vzniklý obraz by pak zachycoval obličej Ukřižovaného v okamžiku vzkříšení.

tkanina byla umístěna na Ježíšově tváři při pohřbu (jako poslední vrstva) a že obraz vznikl při Kristově vzkříšení, podobně jako obraz na Turínském plátně.

Přítom se odvolává na text očitého svědka těchto událostí – sv. apoštola Jana

(ve svém evangeliu nikde sám sebe nenazývá jménem, ale označením „učedník“, nebo „učedník, kterého Ježíš miloval“):

„Petr a ten druhý učedník (...) běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první.

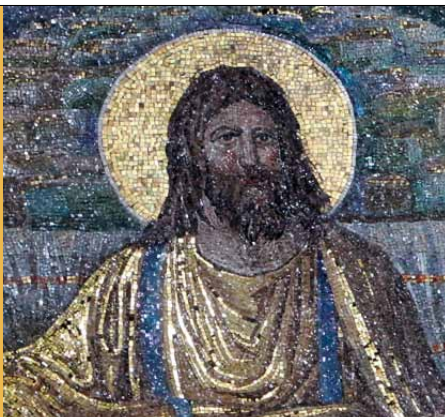
Byssus aneb mořské hedvábí

Textilie, která nese obraz, je utkána z příze získané z tzv. byssového neboli mořského hedvábí. Pojmem byssus se označují vlákna z chapadel mušlí *pinna nobilis* – z jednoho exempláře se dají získat 1–2 gramy asi 6 cm dlouhých pevných vláken. Výroba příze z nich je velmi složitá technologie, která kvůli utajování téměř upadla v zapomenutí. Ochrana výrobního tajemství je pochopitelná: luxusnímu materiálu odpovídaly závratné ceny. Nakolik je známo, Chiara Vigo, žijící na ostrově Saint'Antioco poblíž Sardinie, je v současnosti jediný člověk, který umí vyrobit látku z byssu. Potvrdila, že závoj z Manoppella je z mořského hedvábí.

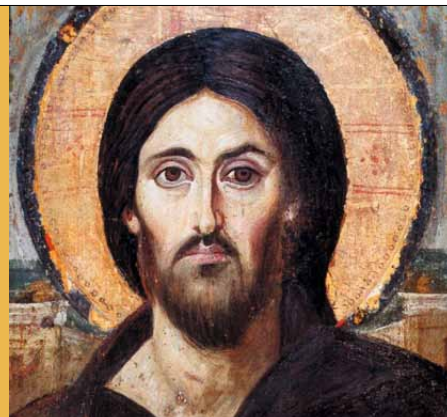
Skutečnost, že šlo o materiál nesmírné ceny, by spíše napovídala, že máme co do činění s rouškou položenou na tvář při Ježíšově pohřbu – podle svědectví evangelií zařizoval jeho pohřeb Josef z Arimatie, výslovně označovaný jako „zámožný člověk“ (Mt 27,57), a byl na něm přítomen i další vysoce postavený muž, který se jmenoval Nikodém a byl, stejně jako Josef z Arimatie, členem židovské velerady. (srov. Jan 3,1 a 19,39)

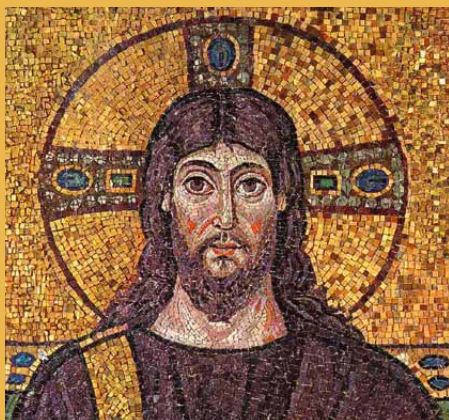
Nástěnná malba, Řím, katakomby Comodiliny, 4. stol. – nejstarší známé vyobrazení toho typu

Mozaika, Řím, S. Pudenziana, 401–417 po Kr.

Ikona *Kristus Spasitel (Pantokrator)*, Egypt, klášter sv. Kateřiny, hora Sinaj, 6. století

Mozaika, Itálie, Ravenna, S. Apollinare Nuovo, po r. 526 po Kr.

Detail deskové malby, Vlámsko, mezi 1480 a 1500 po Kr.

Námítku, že manoppellská Svatá Tvář neodpovídá typu obrazů Veronický roušky uctívaných ve středověku, vyvrací německý novinář Paul Badde ve své knize *Boží tvář (Das Göttliche Gesicht, 2006; The Face of God, 2010)*. Upozorňuje na obrazy vytvořené před rokem 1608, na nichž má Kristus otevřené oči a ústa podobně jako muž na manoppelském obraze. Závoj z Manoppella (a také Turínské plátno) je pravděpodobně předlohou mnoha obrazů Kristovy tváře. Charakteristickými společnými rysy jsou: protáhlá tvář s úzkým nosem, otevřenými očima a stejným účesem; pramen vlasů na čele; vous rozdělený do dvou pramenů; tenký knír; otok na pravé straně obličeje.

Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží **pruhy plátna**, ale dovnitř nevesel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží **pruhy plátna**. **Rouška**

však, která byla na Ježíšově hlavě, **neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě**. Potom vstoupil

i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil.“ (Jan 20,3–8)

Podle analýz profesora Pfeiffera je obraz z Manoppella archetypem téměř všech obrazů představujících Kristovu tvář. Zbožná úcta ke Svaté Tváři vtělného Boha má hlubokou tradici nejenom v katolické církvi, ale objevuje se už v prvních stoletích na Blízkém východě.

Spory mezi badateli

Manoppelská relikvie, jejíž význam a uctívání mezi věřícími v posledních desetiletích stále vzrůstá, má samozřejmě mnoho odpůrců. Namítají, že písemné zmínky o obraze jsou až v 17. století ▷

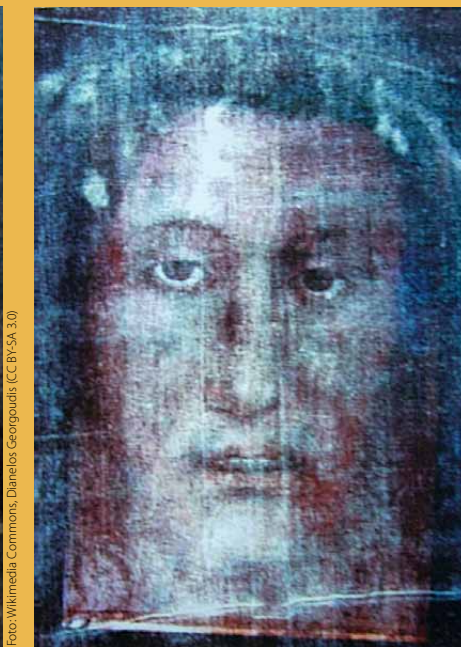
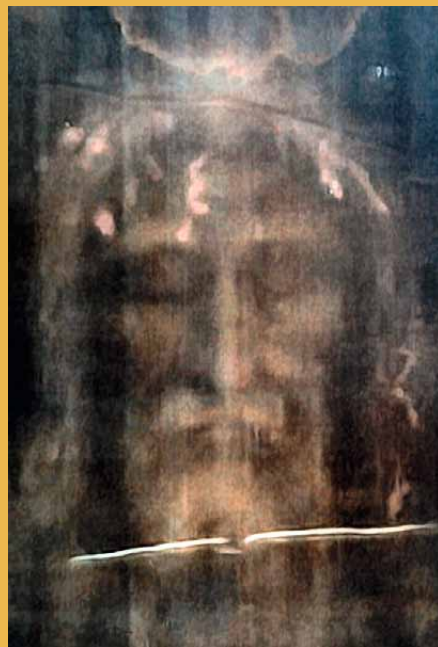
Textilie, která nese obraz, je utkána z příze získané z tzv. byssového neboli mořského hedvábí.

Vlákna byssového hedvábí, z nichž se vyrábí příze. Vpravo Chiara Vigo, která zná celý výrobní postup.

Foto: 2x Flickr, Giulio Gigante (CC-BY-SA, 2.0)

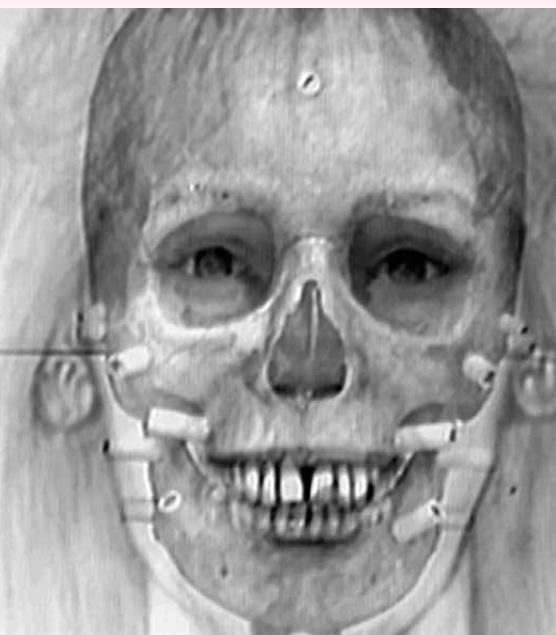
Oba obrazy si proporcerami odpovídají – shodují se v mnoha podstatných rysech a v dostatečném počtu detailů (krev, vlasy, obočí, oteklá tvář...).

Negativní snímek tváře Ukřižovaného z Turínského plátna (vlevo) a superimpozice tohoto snímku s obrazem z manoppelské roušky (vpravo)

Superimpozice tváře mrtvého Ukřižovaného z Turínského plátna a tváře Vzkříšeného z manoppelského závoje je největší senzací, kterou dosud zkoumání roušky z Manoppella přineslo.

Použití superimpozice v kriminalistice

a že i typ kresby odpovídá období novověku (15.–16. stol.). Zajímavá jsou tvrzení zastánců „malované teorie“ o nedokonalém provedení obrazu a o tom, že umělec nedodržel základní principy proporcionality, potřebné pro realistické vykreslování lidské podoby („Mezinárodní konference o vědeckém přístupu k obrazům acheiropoietos“ ve Frascati, 2010). Odmítají také tvrzení, že na tento typ látky – bysusu – nelze malovat, protože např. Albrecht Dür-

Použitá metoda superimpozice se využívá například v kriminalistice.

Interaktivní posuvné panely, na kterých si návštěvníci stálé výstavy v bazilice Santo Volto v Manoppellu mohou vyzkoušet superimpozici tváře z Turínského plátna a tváře z manoppelské roušky

rer prý tuto textilii použil jako podklad pro několik svých akvarelů.

Těm, kteří pravost roušky z Manoppella zpochybňují, ovšem nahrává fakt, že tento tajemný předmět dosud nebyl podroben všestrannému vědeckému testování (které například v případě Turínského plátna postupně přineslo řadu dalších odhalení, jež podporují jeho autenticitu). Zkoumání tohoto křehkého díla se většinou muselo omezit jen na optické metody (analýzy digitálního skenu) a zjišťování toho, jak se ikonografický typ obrazu během času projevoval ve výtvarném umění. I to ale přináší zásadní výsledky.

Ikonografické důkazy pro stáří roušky

Právě shodnost proporcí Kristovy tváře na manoppelském závoji s mnoha vyobrazeními Spasitele napříč staletími je velmi výmluvná. Týká se to jak velmi starých ikon a mozaik, tak středověkých fresek a obrazů. Tato až nepochopitelná shodnost vede k hypotéze, že rouška z Manoppella by mohla být jedním ze dvou „nenamalovaných“ obrazů (*acheiropoieton*) uchovávaných v prvním tisíciletí v maloasijské Edesse (za druhý z nich se považuje Turínské plátno).

Foto: Ondřej P. Vaněček

Míra shody obrazu na roušce s historickými obrazy se zjišťuje metodou superimpozice (superpozice, superprojekce). Ta spočívá ve ztotožnění několika obrazů v jednom okně tak, že se jeden obraz překryje druhým poloprůhledným obrazem – dnes většinou pomocí počítače. (Na stejném principu je založena velmi spolehlivá kriminologická metoda, kdy se porovnává lebka s fotografií pohřešované osoby kvůli ztotožnění.) Odtud se už jen nabízí krůček ke srovnání jemného manoppellského obrazu na poloprůhledném závoji s Turínským plátnem...

Superimpozice – dokonale fungující skládanka z pláten

Superimpozice tváře mrtvého Ukřižovaného z Turínského plátna a tváře Vzkříšeného z manoppellského závoje má překvapivý výsledek. Můžeme říci, že je největší senzací, kterou dosud zkoumání roušky z Manoppella přineslo. Oba obrazy si proporcerami odpovídají – shodují se v mnoha podstatných rysech a v dostatečném počtu detailů (krev, vlasy, obočí, oteklá tvář...). Nelze se dokonce ubránit vjemu, že se oba obrazy vzájemným průmětem doplňují a teprve takto složené vytvářejí třetí obraz. Ten už působí velmi realisticky.

V manoppellské bazilice byla roku 1999 otevřena stálá expozice věnovaná obrazu Svaté Tváře. Tam mohou návštěvníci tuto superimpozici na vlastní oči

Výraz tváře se mění při různém úhlu pohledu a v různém nasvícení.

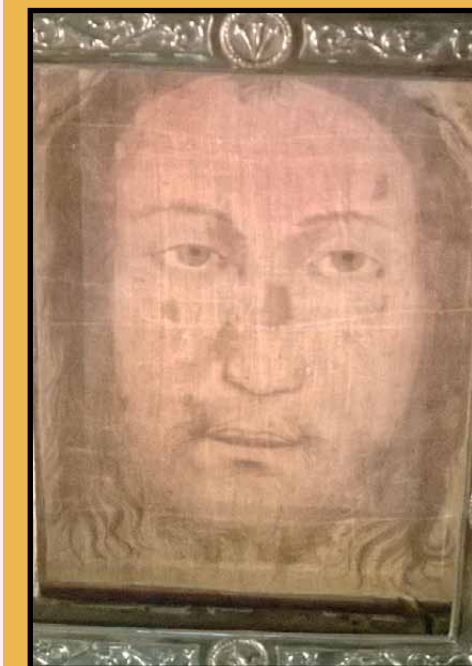

Foto: 4x Wikimedia Commons, Ra Boe (CC BY-SA 3.0)

interaktivně testovat posouváním tří rozměrných průhledných panelů a jejich kombinováním – na třetím panelu je zakrvácená rouška, uchovávaná ve španělském Oviedu, která měla být rovněž omotána kolem Kristovy hlavy poté, co zemřel.

Trapistická mniška Blandina Paschalis Schlömer, která od roku 2003 žije a působí v Manoppello jako poustevnice, je farmaceutkou, ikonografkou a ikono-

piskou. Už od roku 1979 se zabývá ikonografií závoje se Svatou Tvář a expozice v bazilice vychází z výsledků jejího bádání. Právě ona prostřednictvím superimpozice zkoumala, jak se toto vyobrazení shoduje s tváří na Turínském plátně. Z jejich zjištění vyplývá, že se jedná o obraz jednoho a téhož člověka. „Tvář Krista ukřižovaného a tvář Krista vzkříšeného je jedna a tatáž. Turín a Manoppello jsou jedno,“ říká sestra Paschalis. ▶

Podivuhodné detaily

Univerzitní profesori Jan S. Jaworski a Giulio Fanti upozorňují na další zajímavé vlastnosti obrazu. Jednou z nich je trojrozměrnost patrná především v negativu. Také při porovnání obrazu na líci a rubu látky je tvář stejná, ale uspořádání vlasů je lehce pozměněné.

Sestry z kongregace Služebnic Nejsvětější Krve, které v manoppelské svatyni slouží poutníkům, ukazují, jak se zjevně mění výraz i barvy tváře při různém úhlu pohledu a v různém nasvícení. Tyto fascinující proměny obrazu umožňují světelné zdroje instalované v bezpečnostní skříni, ve které je závoj uložen. Někdy má tvář mrtvolný zelenomodrý odstín a ze strnulých bledých úst vystupují zuby; v jiném případě je pokožka tváře místy začervenalá jakoby začínajícím prokrvením, změnil se pohled očí a zuby mezi zrůžovělymi rty, které mírně změni tvar, téměř nejsou vidět. Jako by „probíhalo vzkříšení“...

Chybějící pigmenty

Zmíněné proměny tváře jsou o to podivuhodnější, když při pohledu skrz závoj proti světlu je obraz téměř neviditelný. Těžko si představit malíře, který by dokázal vytvořit totožný obraz z obou stran jemného závoje. A jaké by použil barvy a techniku, aby látka zůstala nikoli pouze průsvitná, ale doslova průhledná?

Profesor Donato Vittore, ortoped a traumatolog, který se specializuje na trojrozměrné modely kostí, a proto pracuje s vyspělou digitální technikou, byl požádán představeným manoppelského kláštera, aby pořídil digitální snímek závoje pomocí vědeckého skeneru s velmi vysokým rozlišením. Profesor Vittore pak

zkoumal strukturu tkaniny a vláken příze, ze kterých je utkána. Zjistil, že v mezerách mezi vlákny není barevná hmota – pigment. Vyloučil tedy možnost, že by obraz byl vytvořen technikou olejomalby nebo akvarelu. Akvarelovým barvám neodpovídají ani precizní linky kresby vousů, vlasů a čar kolem úst a nosu – při jejich použití by byly okraje rozmazané. Profesor Vittore pokračuje ve výzkumu, aby zjistil, kde se vlastně bere na vláknech zbarvení – to zatím zůstává tajemstvím.

Ondřej P. Vaněček ■

(z připravovaného sborníku „Dotyky nebe a země. 7 událostí a předmětů v dějinách křesťanství, které zvou k zamyšlení“ – viz upoutávka na této straně)

Prameny k dalšímu studiu:

<https://www.wikipedia.org>

<http://www.heiligens-antlitz.de/Dokumente/VoltoChristusbilder.pdf>

<http://voltosanto.net>

<http://manoppello.eu>

<http://volto-santo.com>

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil a smířil s Bohem. ^[De fide]

Kristus poskytl svým utrpením a smrtí zástupné dostičinění za hříchy lidí. ^[Sent. fidei prox.]

Kristus třetího dne po své smrti slavně vstal z mrtvých. ^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc;
Maticе cyrilometodějská, 1994.

V mezerách mezi vlákny není barevná hmota – pigment (podobně jako není na Turínském plátnu). To vylučuje možnost, že by obraz byl vytvořen technikou olejomalby nebo akvarelu.

Foto: Wikimedia Commons

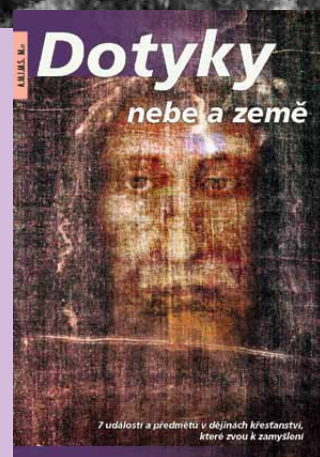
Dotyky nebe a země

7 událostí a předmětů v dějinách křesťanství, které zvou k zamyšlení

Publikace se 128 stranami a přibližně stovkou barevných fotografií, reprodukcí a schémat vyjde, dá-li Bůh, ještě v letošním roce v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S., v edici A.M.I.M.S. M. – tj. knihy pro misijní použití. Její sazba se právě připravuje. Je pojata tak, aby byla přínosná jak pro věřící, tak pro nevěřící – může být určitou formou preevangelizace, třeba formou dárku...

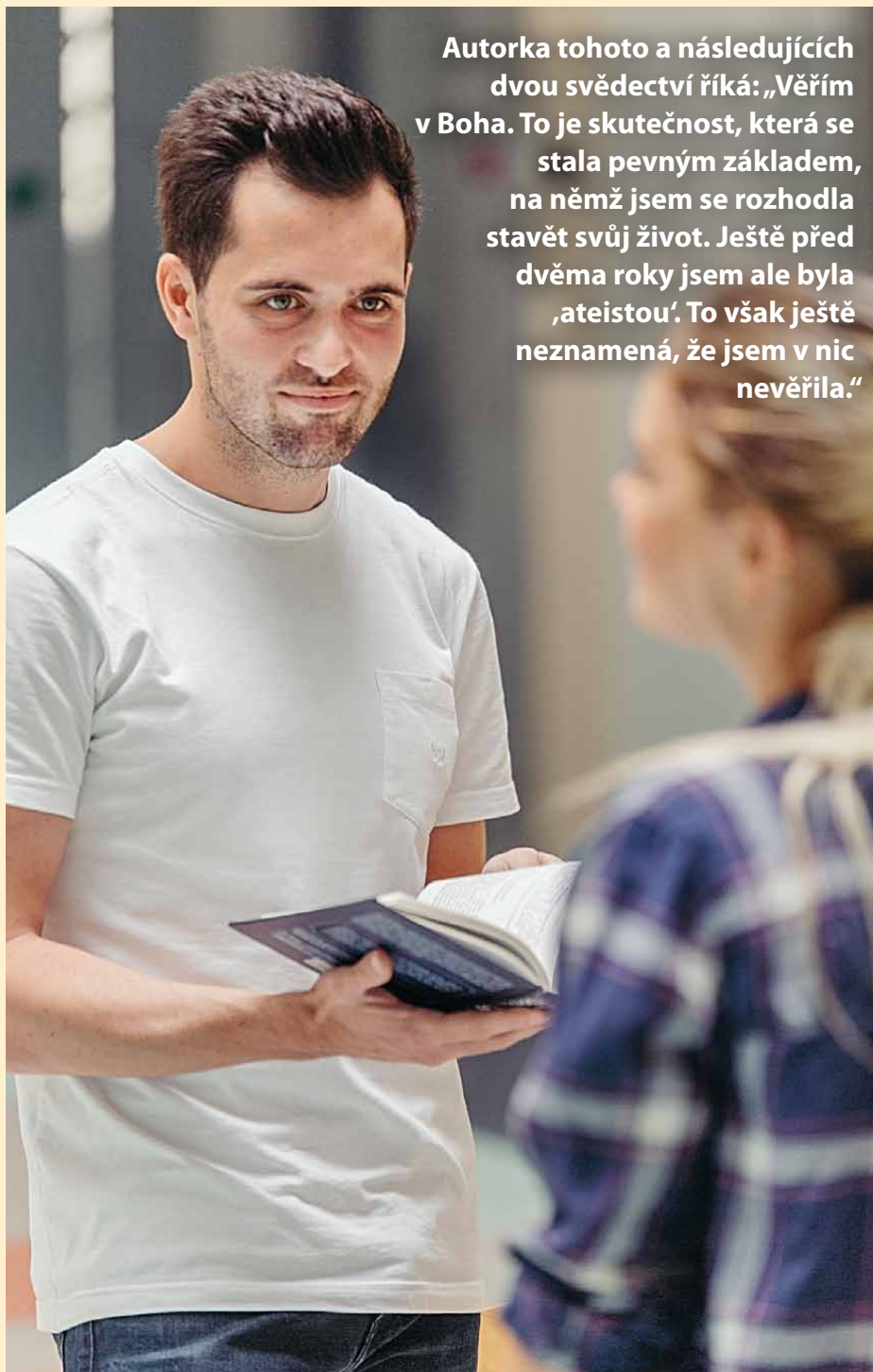
Jde o sborník obsahující sedm témat zpracovaných šesti různými autory: Turínské plátno (včetně nově publikovaných poznatků), Rouška z Manoppella, Zázrak zázraků v Calandě, Nositel Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu Alexis Carrel svědkem zázraku v Lurdech, Plačící Madona v Syrakusách, Obrácení Andrého Frossarda, Eucharistický zázrak v Sokólce.

Pokud nám to dovolí finanční situace, budeme se snažit, aby kniha mohla být i přílohou letošního listopadového vydání časopisu *Milujte se!* – tak jako obvykle vždy jeden výtisk na každou objednávací adresu s možností přibojednání dalších výtisků pro šíření ve vašem okolí přímo u vydavatele (jen za příspěvek na tisk – předpokládána výše je 30 Kč + obyčejné poštovné). Kniha bude k dispozici také v elektronické verzi k bezplatnému stažení na webu www.milujte.se, tak jako je tam i většina publikací (pokud je to z hlediska autorských práv možné), které byly přílohou časopisu v minulých letech.

Pracovní verze obálky (počítačová superpozice roušky z Manoppella a Turínského plátna)

Zaujal mě tím, že uměl mluvit o své víře

Autorka tohoto a následujících dvou svědectví říká: „Věřím v Boha. To je skutečnost, která se stala pevným základem, na němž jsem se rozhodla stavět svůj život. Ještě před dvěma roky jsem ale byla ‚ateistou‘. To však ještě neznamená, že jsem v nic nevěřila.“

Foto: Designed by Freepik

Žila jsem svůj hříšný život a přišlo mi to normální, ale někde uvnitř jsem cítila, že to zase tak normální není.

V něco jsem věřila

V něco jsem věřila, jen jsem to nedokázala blíže specifikovat. Hledala jsem sebe samu a nedokázala jsem se nikam přiřadit. Jako bych nikam nepatřila a to mi dávalo pocit silné nejistoty. Žila jsem svůj hříšný život a přišlo mi to normální, ale někde uvnitř jsem cítila, že to zase tak normální není.

Pak jsem potkala svého budoucího manžela Vladimíra. Zaujal mě na první pohled. Byl křesťan a o své víře dokázal bez problémů mluvit s druhými lidmi. Vyprávěl mi příběhy z evangelií a popisoval život Ježíše Krista. Nebál se o tom mluvit a to se mi líbilo. A také mě to velmi zajímalo. Stále víc jsem nad tím přemýšlela, až jsem se rozhodla jít poprvé na mši svatou.

Kdo hledá, najde

Hledala jsem argumenty proč věřit. A našla jsem je. Vždy mě napadla spousta otázek a vždy jsem na ně dostala logickou odpověď. Stále jasněji jsem byla přesvědčená o tom, že jsem našla to, co mi předtím chybělo. S radostí jsem se proto začala připravovat na křest – vstoupila jsem do katechumenátu a později přijala svátost křtu, biřmování a eucharistie. Začala jsem přijímat i svátost smíření. Za dalších několik měsíců jsme s Vladkem přijali svátost manželství. To vše se událo ve svatém roce milosrdenství, který na rok 2016 vyhlásil papež František. Když jsem byla pokřtěna, bylo mi Kristových 33 let.

On „je“ – ale nejen to...

Byla to celá řada událostí, které se pro mě staly svědectvím o tom, že Bůh nejen „je“, ale že „je s námi“. Ale před tím, než se pustím do vyprávění alespoň dvou z mých dvou zážitků (viz následující dvě svědectví na str. 36 a 37), musím konstatovat, že už to, že jsem potkala svého manžela, je určitým svědectvím, že Bohu na mně záleží. Když se nad tím zamyslím, uvědomím si, že jsem ho potkala v tu nejsprávnější chvíli...

Petra (toto a následující svědectví zapsala společně se svým manželem Vladimírem; redakčně upraveno) ■

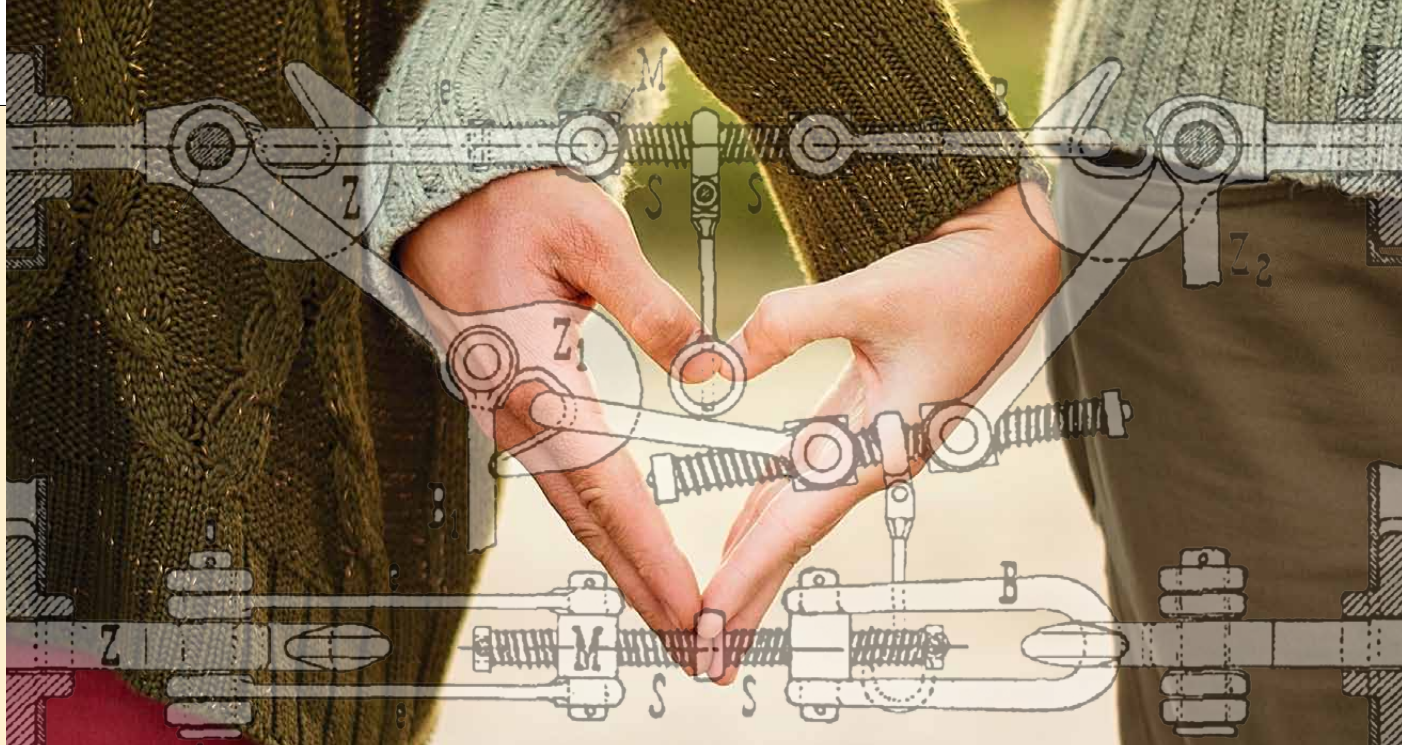

Foto: Pixabay, Free Photos (CC0), Wikimedia Commons / holdž. ASI

Nejsou náhody! Je Bůh!

Jeden zážitek s Bohem, který na mě velmi zapůsobil, se odehrál těsně před Vánocemi. Uklízeli jsme společně s dalšími dobrovolníky kostel. Ne nadarmo se říká „bylo tam práce jako na kostele“. Odcházel jsem s mým manželem Vladimírem skoro mezi posledními a spěchali na nádraží. Potřebovali jsme ještě zajet do Blovic, kde pracoval Vladkův strýc. Vladko totiž pochází ze Slovenska a jeho maminka nám po strýci poslala před Vánocemi nějaký balík.

Vlakem jezdíme často a vždy, když kupujeme jízdenku, řekneme: „Prosím dvakrát...“ I tentokrát jsem požádala paní u okénka o dvě jízdenky. Téměř

vždy dostaneme jednu skupinovou – pro oba. Vzala jsem tedy jízdenku a šli jsme si sednout do vlaku. Po několika zastávkách jsem se na naši jízdenku zadívala a s hrůzou zjistila, že paní u okénka mi asi špatně rozuměla. Jízdenka totiž nebyla skupinová, ale jen pro jednu osobu. Nevěděli jsme, na jakého průvodčího narazíme, a obávali jsme se nějakého zbytečného

V tu chvíli jsme věděli, že to nebyla náhoda!

konfliktu. Věřili jsme sice, že to pochopí, ale i tak to bylo velice nepříjemné.

Tak tohle se mi nikdy předtím nestalo!

Pan průvodčí už se blížil. Do našeho vagónu nastoupil dvě zastávky před Blovicemi, kde jsme měli vystupovat. Seděli jsme asi ve třetí čtveřici sedadel. První dvě čtveřice pan průvodčí stihl zkontrolovat, než jsme zastavili v další stanici. Pak musel jít ven a dát pokyn strojvedoucímu. Jenže ve chvíli, kdy se vrátil zpět do našeho vagónu a my jsme byli připraveni, že půjde rovnou za námi, stalo se něco nečekaného. Průvodčí nás dva přešel a pokračoval v kontrole u další čtveřice sedadel. My jsme jen s úžasem seděli a jediné, na co jsme se zmohli, bylo: „Děkujeme, Bože!“ Vlakem jsem se naježdila mnohokrát a mnoho let, a nikdy se mi nestalo, že by mě průvodčí takto přehlédl. V tu chvíli jsme věděli, že to nebyla náhoda! Napadlo mě, že nás Pán Bůh podržel za to, že jsme pomohli uklidit kostel. Jsem si ale také jistá, že kdybychom se snažili podvádět a jízdenku si nekoupili záměrně, takové štěstí bychom určitě neměli.

Díky Bohu za jeho dobrotu.

Petra (redakčně upraveno) ■

Díky Bohu za jeho dobrotu.

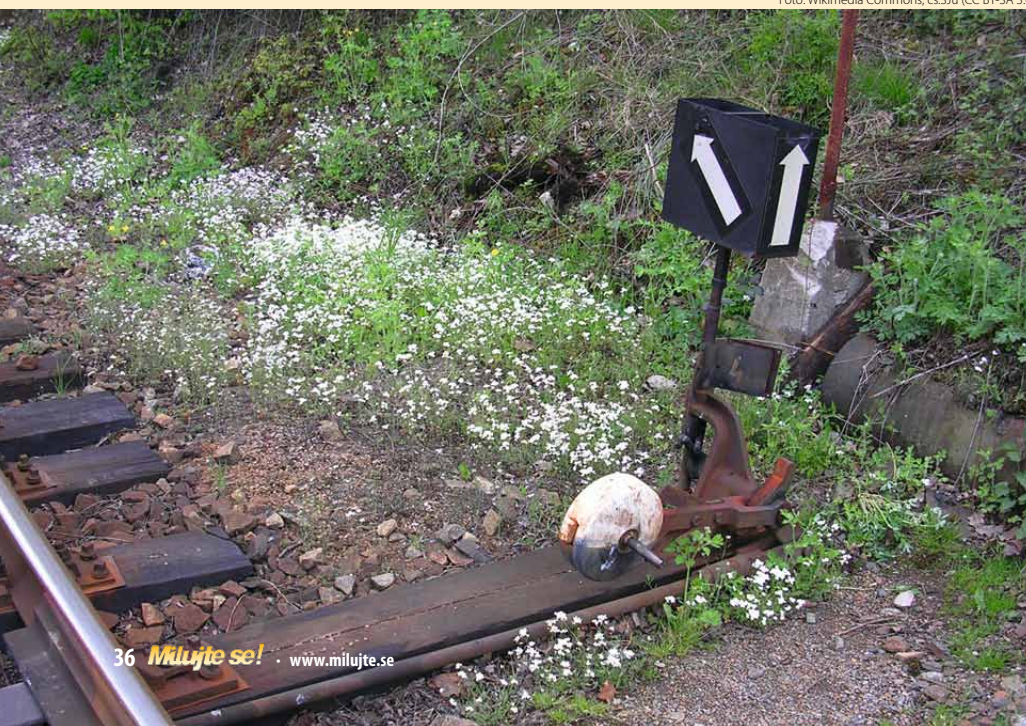

Foto: Wikimedia Commons, cs:Št0 (CC BY-SA 3.0)

Dávej a dostaneš

Další z mých „zážitků s Bohem“ se odehrál ve škole. Řeknu to tak: jsem velmi špatný angličtinář. Jazyky mi totiž nikdy nešly. Čekal mne ale zápočtový test, který bylo nutné napsat alespoň na 75 procent. Byla jsem z toho dost zoufalá, protože jsem vůbec neměla tušení, jak se na to připravit. Věděla jsem, že jediný způsob, jak bych mohla obstát, by bylo odjet do Anglie – alespoň tak na 5 let. Ale to nepřipadalo v úvahu, měla jsem na přípravu jen několik dní.

Tonoucí se stébla chytá...

Od spolužáka jsem dostala dva testy, které absolvoval on v minulých letech, což je ale

Čekal mě zápočtový test. Byla jsem z toho dost zoufalá.

Dávejte, a dostanete... Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zas vám.

(Lukášovo evangelium 6,38)

jen zlomek ze všech možných testů. Nena- padlo mě tedy nic jiného, než si je nane- čisto vyzkoušet, a to pro jistotu několikrát. Nastal den D a já byla ráno hodně ner- vózní.

... ale věděla jsem, že se hlavně musím držet Pána!

Klečela jsem před křížem v naší ložnici a modlila se k Bohu: „Pane Bože, prosím Tě, pomoz mi. Já opravdu nevím, jak bych mohla tu angličtinu úspěšně zvládnout, ale moc si to přeju. Víím, že u Tebe není nic nemožné, proto tě prosím o pomoc. Amen.“

Přijela jsem do školy a bylo mi tak tro- chu mdlo.

Už jsem měla namířeno do 3. patra, když v tom jsem potkala spolužačku Tánu. Je Ruska a tady studuje denní formu nava- zujícího studia. Aby měla z čeho žít, cho- dila pracovat do masokombinátu. Mívala denní a noční směny. Studium bylo velmi náročné a kvůli práci mu nemohla věno- vat dostatek času. Vyprávěla mi, že one- mocněla a musela jít na pohotovost, kde ji ošetřili. Bohužel ale zjistila, že není řádně pojištěná, takže teď musí do práce chodit ještě víc, aby vydělala víc peněz a mohla si pojištění zaplatit.

Pět tisíc

Věděla jsem, že Tána je kvůli práci a škole hodně ve stresu, proto mi to nedalo >

Foto: Designed by yanalya / Freepik

Věděla jsem, že to nebyla náhoda – to prostě víte.

a ptám se jí: „Táni, a kolik potřebuješ peněz?“ – „Pět tisíc,“ odpověděla. Měla jsem zrovna v peněžence větší hotovost, vytáhla jsem tedy pětitisícovku a říkám jí: „Na, vezmi si to a zaplat si, co potřebuješ.“ Tánicka byla velmi překvapená a srdečně mi poděkovala. Rozloučily jsme se a já šla na ten test.

To, co následovalo, bylo neuvěřitelné!

Termín zápočtu jsem měla domluvený individuálně vzhledem k tomu, že při denním studiu ještě pracuji na plný úvazek. Psala jsem ho tedy u paní angličtinářky v kabinetu. Dostala jsem do rukou variantu, kterou vybírala z hromady testů, a mně se svíral žaludek. Nakonec jsem sebrala všechnu odvahu a na test se

podívala. To, co následovalo, bylo neuvěřitelné! Dostala jsem totiž přesně to samé zadání, které jsem si doma několikrát nanečisto vyzkoušela. Věděla jsem, že to nebyla náhoda – to prostě víte. S Boží pomocí jsem nakonec zápočtový test napsala úspěšně.

On je milosrdný k nám, a po nás chce, abychom my prokazovali milosrdenství ostatním. A nezapomeňme mu za všechno poděkovat.

Petra (redakčně upraveno) ■

On je milosrdný k nám, a po nás chce, abychom my prokazovali milosrdenství ostatním.

Foto: Flickr, University of Central Arkansas (CC BY-NC-ND 2.0)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je absolutní ontologické dobro v sobě i ve vztahu k druhým.^[De fide]

Bůh je absolutně dokonalý.^[De fide]

Bůh je v každé své dokonalosti aktuálně nekonečný.^[De fide]

Všechno, co existuje (mimo Boha), bylo celou svojí substancí Bohem přivedeno k bytí.^[De fide]

Svět je dílem Boží moudrosti.^[Sent. cert.]

Bůh byl svou dobrotou pohnut k tomu, aby svobodně stvořil svět.^[De fide]

Bůh stvořil dobrý svět.^[De fide]

Bůh udržuje stvoření v jeho existenci.^[De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností všechno stvořené.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994

Co říká katechismus?

Řídí Bůh svět a můj život?

Ano, avšak tajemným způsobem. Bůh vše vede cestami, které zná jen on, vstříc konečnému naplnění. Ani na okamžik mu nemůže vypadnout z rukou nic z toho, co stvořil.

V Božích rukou jsou jak velké události dějin, tak i drobné příhody našeho osobního života. Tím však není omezena naše svoboda, protože nejsme pouhými loutkami v Božím odvěkém plánu...

Jakou roli hraje člověk v Boží prozřetelnosti?

K dovršení stvoření prostřednictvím Boží prozřetelnosti nedochází kdesi vysoko nad našimi hlavami. Bůh nás vyzývá, abychom se svou spoluprací podíleli na naplňování stvoření.

Člověk se může zdráhat Boží vůli. Ale udělá nejlépe, stane-li se nástrojem božské lásky. Matka Tereza se po celý život snažila smýšlet následujícím způsobem: „Jsem jen malá tužička v ruce našeho Pána. Ať si svou tužku ořeže nebo naostří. Ať si píše nebo kreslí, co chce a kdy chce. Vždyť je-li to, co bylo napsáno nebo nakresleno, dobré, nebudeme za to chválit tužku nebo použitý papír, nýbrž toho, kdo materiál použil.“ Působí-li Bůh v nás a skrze nás, nikdy si nesmíme plést vlastní myšlenky, plány a činy s Božím působením. Bůh nepotřebuje naši práci, jako by se bez ní nedokázal obejít.

Srov. „YouCat – Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Foto: Pixabay, derneumann (CC0); PxHere (CC0) / koláž: MS!

„Otče, požehnejte mi ještě jednou!“

Bůh je dárce duchovních darů, ale nejen jich. Také peníze, pracovní úspěchy a veškerý „náš majetek“ jsou jeho darem (v uvozovkách je slovo „náš“ záměrně proto, že my tak sice „svému majetku“ říkáme, ale ve skutečnosti je nám všechno, co máme, jen na čas od Boha půjčené a my máme být dobrými správci toho všeho). Známý exercitátor a kazatel Joseph Bill vyprávěl následující zážitek.

Mladý podnikatel

Za otcem Josephem Billem přišel mladý muž, který se pokoušel rozjet nějaké podnikání a postavit se na vlastní nohy. Byl nešťastný, nic se mu nedařilo. „Otče, asi mě někdo proklel – do čeho se pustím, to špatně dopadne,“ stěžoval si.

„A dáváš desetinu z toho, co vyděláš, Bohu?“ zeptal se ho otec Joseph.

„Ne, to jsem nevěděl. O tom jsem nic neslyšel, že bych měl...“

„To je tvůj problém, žes to nevěděl. Ale teď, když to víš, tak začni. A když to tak budeš dělat, Bůh ti požehná.“

„Otče, slibuji, začnu to tak dělat. A vy mi k tomu prosím dejte i své požehnání.“

Otec Joseph mu požehnal a tomu mladému muži se do týdne podařilo uzavřít sérii obchodů. Jejich zprostředkování mu vyneslo několikamilionovou provizi. Začal počítat, kolik by měl dát Bohu jako desátek. Protože vydělal opravdu hodně, i desetina z jeho zisku představovala obrovské peníze. Bylo mu těch peněz líto – daly by se znovu investovat... Zdálo se mu, že Bůh tolik ani nemůže chtít! Rozhodl se, že tentokrát ještě nedá Bohu nic, výdělek znovu investuje. Až vydělá ještě víc, pak dá Bohu desátek.

Vše tedy znovu investoval – a úplně o všechno přišel.

Navštívil pak otce Josepha a pro-

Kdo říká: „Mám málo, nemohu desetinu dát Bohu,“ nebude mít nikdy!

sil: „Otče, o všechno jsem přišel, ale teď už opravdu vím, jak je to potřeba dělat. Můžete mi, otče, prosím, ještě jednou požehnat?“

Otec Joseph dodává: „Protože slíbil, že nyní dá Bohu, co mu patří, požehnal jsem mu znova.“ A dodává, že když muž dodržel, co slíbil, žehnal mu i Bůh...

Dej Bohu, co mu patří – a bude po nedostatku

Otec Joseph Bill často připomínal slova, která čteme v Bibli – už ve Starém zákoně. Prorok Malachiáš tam říká Božím ▶

Foto: Designed by jeshoots / Freepik; Designed by katemangostar / Freepik / koláž: MSI

„Každý ať dá podle toho, jak se sám u sebe rozhodl, ne s těžkým srdcem a proti své vůli, protože Bůh miluje radostného dárce.“ (2 Kor 9,7)

jménem zcela jasně: „Obrátte se ke mně, a já se obrátím k vám – praví Hospodin zástupů. Vy se však ptáte: ‚V čem se máme obrátit?‘ Smí člověk Boha šidit? Ale vy mě šidíte! Řekli jste: ‚V čem jsme tě ošidili?‘ V desátkách a prvotínách. Kletbou jste

prokleti, protože mě šidíte – celý národ! Přineste všechny desátky do skladiště, aby byl pokrm v mém domě, a pak mě zkoušejte v tom – praví Hospodin zástupů – zda vám neotevřou průduchy nebes a nevylejí na vás plnost požehnání.“ (Mal 3,7nn)

Foto: Flickr, British_Pest_Control_Association (CC BY 2.0)

K tomu otec Joseph dodává: „Je tolik lidí, kterým jsem o tom řekl, a všichni mohou dosvědčit, že to, co Bůh slíbil, je pravda. Bůh vás nepodvede.“ A dodává, že mnoho lidí o tom naopak neví – a pak se marně ptají, proč se věci nedaří. Proč jim Boží požehnání pro jejich práci chybí...

Není to předpis, ale je to tak...

Je třeba podotknout, že dávat desátky Bohu (šlo o desetinu z úrody), byl předpis, který platil v době Starého zákona. Křesťan takovou striktně danou povinnost nemá. Ale i pro něho platí, že má přispívat Církvi na její potřeby – to je dokonce povinnost daná jedním z patera církevních přikázání. A i v Novém zákoně Pán Ježíš říká jasně (i když nemluví o nějakých procentech): „Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám.“ (Lk 6,38) A v Novém zákoně také čteme, že „Bůh miluje radostného dárce.“ (2 Kor 9,7)

Starozákonní „desetina“ může být dobrým vodítkem, kolik alespoň na „Boží věci“ dát. Sám znám mnoho lidí, kteří – když našli odvahu alespoň desetinu svých příjmů dát Bohu – dosvědčují na základě vlastní zkušenosti, že Bůh je velmi štědrý k těm, kteří jsou štědrí k němu. I celý tento článek vznikl díky tomu, že mě několik lidí prosilo: „Napište o tom, ať to ví i ostatní!“

Je také dobré vědět, že naše české zákony umožňují odečíst z daňového základu dary na potřeby církve, na charitativní, vzdělávací a další všeobecně prospěšné účely. Dokonce nejen deset, ale až patnáct procent ze základu daně z příjmu fyzických osob (u právnických osob je horní hranice deset procent). Je dobré toho využít. O to víc pak může člověk třeba zase dát na nějaký dobrý účel.

Pozn.: Nejen semináře otce Josepha Billa, ale i další kompletní nahrávky duchovních přednášek, exercícií a audioknih si můžete on-line poslechnout a zdarma stáhnout v MP3 formátu v TémaBoxu TV-MIS.cz na <http://temabox.tv-mis.cz> (viz upoutávka na protější straně). Obsahuje několik stovek hodin velmi zajímavých nahrávek. Doporučujeme!

Připravil P. Pavel Zahradníček
(podle audiozáznamu „P. Bill: Duchovní cvičení Koclířov 2005“, on-line na <http://temabox.tv-mis.cz>) ■

Záchranná stanice

Foto: PxHere (CC0)

Církev má zprostředkovávat spásu – záchranu. Všem lidem a ve všech dobách. To je její hlavní cíl, na který nesmíme zapomenout. Slyšel jsem vyprávět příběh, který je určitou alegorií a také vykřičníkem.

V mořské úžině s mnoha skalisky a huským lodním provozem docházelo často ke ztroskotáním. Lodě uprostřed bouřlivých nocí najely na skály ukryté pod hladinou, a když se posádka snažila zachránit ve člunech, narazila u pobřeží na další skaliska. Vlny pak ráno na břeh vyplavovaly už jen trosky lodí, záchranných člunů a bezvládná těla.

Několik přátel se starým motorovým člunem se rozhodlo, že se pokusí alespoň někoho ze ztroskotaných zachránit. V noci hlídali na pobřeží, a když zachytili nouzový signál, vyplouvali na moře. Znali každý útes, každou skálu, a díky tomu se jim dařilo mnoho trosečníků zachránit a bezpečně dopravit na břeh.

Zachránění jim byli za své životy patřičně vděční. Díky jejich darům si mohli brzy pořídit několik nových moderních člunů. Nemuseli už také v noci ve větru a dešti postávat na pobřeží. Z darů, které dostali, vybudovali velkou záchrannou sta-

nici. Mnozí zachránění se k nim rádi vraceli – na záchranné stanici vládla vždy výborná atmosféra, a tak tam přicházeli i další lidé. Ze záchranné stanice se stal oblíbený a hojně navštěvovaný klub. Jen na záchranné výpravy už nezbýval prakticky žádný čas – a vlastně ani chuť.

Některým to vadilo a rozhodli se, že znovu budou postávat v noci na břehu moře a vyjíždět na člunu zachraňovat tonoucí. Zachránění jim znovu byli velmi vděční, časem i oni měli nejen moderní lodě, ale i moderní velmi dobře a útulně vybavenou záchrannou stanici, kam přicházelo mnoho lidí...

Dnes na tom pobřeží stojí hned několik luxusních klubů. A za bouřlivých nocí na moři umírají lidé. Nikdo nemá čas, aby se je pokusil zachránit.

...

Nejen pro Církev, ale i pro každého z nás stále platí stará latinská zásada: *tantum quantum* (tolik kolik). Formuloval ji svatý Ignác z Loyoly: všeho stvořeného máme využívat natolik, nakolik (*tantum quantum*) nás přivádějí k našemu poslednímu cíli, a vzdát se jich natolik, nakolik (*tantum quantum*) nám brání v dosažení toho, pro co jsme byli stvořeni.

P. Pavel Zahradníček ■

Stále platí: tantum – quantum.

přehrávač duchovních přednášek, seminářů, audioknih, kázání...

TémaBox <http://temabox.tv-mis.cz> nabízí stovky hodin různých přednášek, seminářů, duchovních obnov a kázání (kardinál Tomáš Špidlík, biskupové Karel Herbst, Josef Kajnek a Pavel Posád, P. Vojtěch Kodet, P. Joseph Bill, P. Angelo Scarano, P. Alois Pekárek, P. Pavel Dokládál, P. Pavel Havlát, P. Tomáš Halík, Kateřina Lachmanová, Věra Luxová...). TémaBox je součástí internetové křesťanské televize TV-MIS.cz. Společně s hudebním přehrávačem JukeBox (<http://jukebox.tv-mis.cz>) nabízí výběr toho nejzajímavějšího z audiosekcce TV-MIS.cz. Obsah je možno i uložit a dále šířit.

- Zadejte do prohlížeče adresu <http://temabox.tv-mis.cz>.
- Ze seznamu nabízených audiokolekcí si sestavte svůj vlastní program.

Příjemný poslech! Co vás zaujme, můžete sdílet dál...

Foto: Pixabay, StockSnap (CC0)

<http://temabox.tv-mis.cz>

Kyrgyzstán

Foto: archiv autora

Kronika bolesti a utrpení

Křesťanství ve Střední Asii

Střední Asie – to je Turkmenistán, Uzbekistán, Kyrgyzstán, Tádžikistán a Kazachstán. Touto oblastí prošlo v historii velké množství různých náboženství a místní kultury tak vstřebaly celou řadu nejrůznějších prvků.

Oblast geografických protikladů

Střední Asie je také oblastí velkých geografických protikladů. Najdeme zde jak velmi úrodné oblasti s lidským osídlením starým několik tisíciletí, tak i pustá území – rozsáhlé stepi, polopouště a pouště. Obrovské rozdíly jsou ve Střední

Asii i v nadmořské výšce, která se pohybuje od 132 metrů pod úrovní moře až po téměř 7500 metrů nad mořem. Rozdíl mezi zimními a letními teplotami dosahuje i více než 80 °C.

Křesťanství zde bylo dříve než islám

Podle všech geografických slovníků a příruček je Střední Asie jednoznačně muslimskou oblastí – podíl sunnitských muslimů (celosvětově nejrozšířenější směr islámu) dosahuje v jednotlivých státech od 70 % (v Kazachstánu) až do zhruba 95 % (v Tádžikistánu) populace. Střední Asie má ovšem také bohatou křesťanskou tradici. Křesťanské svátky (pravoslavné Vánoce) mají v Kyrgyzstánu

a Kazachstánu i své místo jako celostátně uznané dny volna.

Křesťanství se ve Střední Asii objevilo mnohem dříve než islám. Příklad viny v Ježíše Krista do Střední Asie bývá spojován s apoštolem Tomášem, který tudy měl procházet na své cestě do Indie. Ve 13. a 14. století se pokoušeli evangelizovat středoasijskou oblast františkáni, ale

Křesťanství se ve Střední Asii objevilo mnohem dříve než islám.

Od 14. století ze Střední Asie na dlouhou dobu křesťanství mizí.

jejich vliv trval jen krátce – od 14. století ze Střední Asie na dlouhou dobu křesťanství mizí.

V této době byla totiž Střední Asie už několik století do značné míry muslimská. Přestože první vojenský vpád Arabů do Střední Asie můžeme datovat už do 8. století, islám se do této oblasti dostával i jinak. Na středoasijskou muslimskou tradici měl velký vliv súfijský islám se svou mystikou a velkou tolerancí vůči křesťanům nebo buddhistům.

Ruská vláda v 19. století – někde dokonce vítaná

Během 19. století si území Střední Asie podmaňuje carské Rusko a s ním se v celé oblasti zase zvyšuje vliv křesťanství. Ruskou vládu rozhodně není možné idealizovat, ale ve srovnání s tvrdými praktikami místních feudálů bylo více než zřejmé, že je pro obyvatelstvo v mnoha směrech přínosem. Někde středoasijské obyvatelstvo (resp. představitelé rodů) psalo dopisy, ve kterých žádá o přijetí ruského poddanství, což se pochopitelně nemohlo setkávat s pochopením místních chánů a emírů. Na jiných místech příchod ruské vlády neprobíhal na základě žádosti místních obyvatel, ale docházelo k mnoha ozbrojeným střetům.

*Jedná se
o oblast velkých
geografických
protikladů.*

Mešita v Astaně, hlavním městě Kazachstánu

Foto: Wikimedia Commons, Ninaras (CC BY-SA 4.0)

Přestože Rusové vytvořili ve Střední Asii svůj systém vlády, často brali na místní specifika ohled a pro původní obyvatelstvo zachovali například vlastní systém soudů podle zvykového práva. Místnímu obyvatelstvu zůstávala i náboženská svoboda a mohlo vyznávat islám – výstavbu

mešit a škol nebo poutě do Mekky ale schvalovaly ruské úřady.

Striktní oddělení

Mezi místním, většinou muslimským obyvatelstvem (někde žila i velice starobylá židovská diaspora) a příchozími

Foto: Wikimedia Commons, Ronan Shernav (CC BY-NC 2.0)

Kazachstán, Bajkonur

Foto: NASA/Bill Ingalls

Rusy zpočátku nedocházelo k vážnějším konfliktům. Zároveň bylo místní a ruské obyvatelstvo velice striktně oddělené – ve městech existovaly národnostně vymezené čtvrti, oddělené byly i hřbitovy, téměř vůbec nedocházelo ke smíšeným sňatkům.

Príchod katolíků do Střední Asie

Poklidné soužití ovšem netrvalo dlouho. Rusko totiž začalo tuto odlehlou oblast využívat k řešení problémů, které vyvstávaly v evropské části monarchie. Do Střední Asie se rozhodně nechodilo za odměnu – to platilo jak pro carskou správu, tak i pro ruské poddané. Střední Asie se stala vzhledem ke své zaostalosti i drsným klimatickým podmínkám velice vhodnou oblastí i pro vyhnanství. Kvůli účasti na protivládním povstání byli v první polovině 19. století odsunuti na území dnešního Kazachstánu někteří Poláci – katolíci, kteří byli součástí carské říše. Polsko v této době totiž jako stát neexistovalo. Těchto několik set prvních nedobrovolných příchozích se ovšem

stalo pouhým předvojem mnohatisícového zástupu dalších, kteří se do Střední Asie dostali za mnohem horších okolností ve 20. století.

Křesťané přicházejí i dobrovolně

Ještě v 19. století ovšem přišla do Střední Asie celá řada křesťanů dobrovolně. Mezi náboženské přistěhovalce patřili Němci, kteří do Střední Asie přicházeli z evropské části Ruska. Zpočátku se jednalo o *mennonity*, příslušníky poměrně přísného směru protestantství (u nás známí jako habáni), kteří například odmítali sloužit v armádě a hledali místa, kde by se nošení zbraně vyhnuli – část z nich využila nabídky přestěhovat se do Střední Asie. Další Němci (spolu s ostatními

Během 19. století si území podmaňuje carské Rusko a s ním se zase zvyšuje vliv křesťanství.

evropskými národy) přicházeli do Střední Asie kvůli nedostatku půdy z centrálních regionů Ruska.

Po roce 1905 vydal car nařízení, podle kterého byly vedle pravoslavy tolerovány i další církve. Rychle se začal zvětšovat počet katolických farností, stavěly se modlitební domy, které už nebyly vždy jen pro národnostně jednotnou skupinu, ale někde je navštěvovali společně katoličtí Poláci, Němci i Litevci.

Bolševická revoluce – začátek pronásledování

Po roce 1917 začalo docházet v Rusku a ve Střední Asii, která byla jeho součástí, k obrovským změnám. Pro sovětský režim bylo nemyslitelné, aby nad ideály komunistické společnosti stály ještě nějaké ideály jiné, nejčastěji náboženské. Bolševici chladnokrevně vraždili jak kněze, tak i muslimské *mully*, bořili křesťanské kostely stejně jako mešity.

Peklo

Je mnoho teorií a dohadů, jak asi vypadá peklo, a inspirace pro další by se mohla brát právě v Sovětském svazu ve 20. a 30. letech. Skupina lidí, která zdánlivě spolupracuje, ale když to pro jednoho je výhodné, okamžitě svého dřívějšího spolupracovníka zlikviduje. Záleží, kdo je rychlejší a kdo lépe pochopí pravidla hry – tedy zjištění, že ve skutečnosti žádná pravidla nejsou. Člověk – jedinec – znamená vůbec nic a vůbec nic nezůstalo ani z lidské důstojnosti.

Jak tento chmurný popis vypadal v každodenní realitě? Je zajímavé si poslechnout přímo ty, kteří přišli do Střední Asie za náboženskou svobodou a kteří pak byli označeni za zločince,

Do Střední Asie se rozhodně nechodilo za odměnu – první katolíci sem byli odsunuti z jiných částí carské říše.

protože měli obchod nebo byli úspěšnými hospodáři:

Vězení bylo přeplněné. V jedné velké místnosti nás leželo padesát – Rusů, Arménů, Gruzínců a Němců. Bylo tak málo místa, že jsme leželi na sobě. Vzduchu bylo málo, že se skoro nedalo dýchat, stěny i pryčny byly plné vši. Navíc v noci stál v rohu přenosný záchod a od něj šel strašný zápach. Večer v 9 hodin upír z Moskvy procházel se svým sekretářem a z jednotlivých cel si vybíral oběti. Bylo jich vždycky 20–25, a ti museli vyjít na chodbu. Pak je odvedli do blízkého lesa a postříleli.

Jednou večer přišla řada i na naši místnost číslo 9. Když krvežíznivec vešel, všichni vyskočili a uviděli před sebou mladého člověka kolem 27 let, obtěžkaného dvěma těžkými revolvéry, opasek s kavkazskou dýkou. Se strašnými nadávkami a klením křičel: „Dávno jsem vás, vy kulaci, hledal a nakonec našel. Jen se podívejte na příkaz Ústředního výboru zničit vás všechny bez soudu, tímto revolverem!“ Sekretář přečetl několik jmen. Ti lidé vystoupili, krvežíznivec je proklínal a třem poručil, aby vyšli na chodbu. Tak to udělal ještě v dalších celách. Slyšeli

Tadžikistán – tradiční sport buzkaši

Foto: Flickr, Ronan Shenhav (CC BY-NC 2.0)

jme, jak se otevřela železná vrata, padly výstřely a nikdo se už zpátky nevrátil.

Jednou přišel pro upíra telegram, podle kterého se jeho zplnomocnění anulují, a že se musí ihned vrátit do Moskvy. Odešel a navždy zmizel.

Vyvlastňování a hladomor

Další svévolí bylo vyvlastňování majetku, po kterém následoval strašlivý hladomor:

Když i u Kyrgyzů sebrali skot, začal mezi nimi strašný hlad. Všude na polích i ve stepi leželi ti, kdo zemřeli hladem. Sužoval nás hrozný hnilobný zápach z rozkládajících se těl, ale to nikoho neznepokojovalo.

Při násilném vytváření zemědělských družstev se muselo postupovat podle Stalinovy teze o neustálém třídním boji – když nepřátelé nebyli, museli se najít. Takto vypadal stručný vládní telegram:

V prvním čtvrtletí roku 1938, podle dříve publikovaného plánu: v první kategorii – 35, ve druhé kategorii – 1250, ve třetí kategorii – 3740. (První kategorie znamenala zastřelení, druhá kategorie 25 let vězení a třetí kategorie 10 let.)

Více než půl milionu katolíků

Od 30. let 20. století se příslušníci mnoha národů stali v Sovětském svazu pro stát tzv. nespolehlivými. Proto byli Němci, Litevci, Poláci z evropské části Sovětského svazu deportováni, a to především do Kazachstánu. Počet všech katolíků >

Od 30. let 20. století byli z evropské části Sovětského svazu deportováni Němci, Litevci, Poláci, a to především do Kazachstánu...

Politická mapa Střední Asie

Foto: Wikimedia Commons, Themighyquill (CC BY-SA 3.0)

... počet všech katolíků v Kazachstánu se tak zvýšil na více než půl milionu!

Kyrgyzstán, stavba jurty – stanového obydlí kočovníků

Foto: Flickr, bruno vanbesien (CC BY-NC 2.0)

v Kazachstánu se zvýšil na více než půl milionu! Část z deportovaných nastoupila do pracovních táborů, část byla uvězněna. Největší vězení bylo v kazašské Karagandě (město vzniklo až v roce 1934 kvůli těžbě uhlí), kterým postupně prošlo přes milion vězňů.

Po propuštění, často až mnoho let po skončení války, většina z nich pracovala v místních dolech, a tak se největší kriminál ve Střední Asii zároveň proměnil v místo s nejvyšším počtem křesťanů. Karaganda se tak stala centrem katolíků i v rámci celého SSSR (nepočítáme-li Pobaltí).

Někteří neměli odvahu se k víře hlásit...

Katolíků ve Střední Asii bylo sice mnoho, ale sovětský režim je neodvezl do vyhnanství kvůli šíření křesťanství. Jakékoli projevy náboženství se nemilosrdně trestaly. Děti ve školách začínaly každý den přeríkáváním hesel, že žádný Bůh není, doplněných slogany o velikém Leninovi. O náboženství se nemluvalo ani v mnohých rodinách – i když byli oba rodiče katolíci, často nechtěli, aby se děti modlily nebo nějak nábožensky žily: mohly by mít problémy, kdyby chtěly vstoupit do dětské pionýrské organizace. Kdo nebyl v Pionýru, nemohl se dostat do sdružení

Tajná setkání s knězem v bytech někdy končila vězením i fyzickou likvidací.

komunistické mládeže Komsomol. Kdo nebyl v Komsomolu, nemohl se dostat na vysokou školu a mohl mít problémy i v zaměstnání.

... jiní měli odvahu i uprostřed atmosféry strachu

Situace v Církvi se v mnoha ohledech podobala době pronásledování křesťanů v prvních staletích. Tajné scházení a sloužení mší svatých po domech, strach z agentů, kteří se snažili vloudit mezi

Kněží přijížděli do Střední Asie z nejrůznějších míst obrovského Sovětského svazu – z Pobaltí, Ukrajiny, Ruska.

křesťany a kvůli kterým byli likvidováni kněží i věřící, velká úcta ke svátostem a slavení mší svatých, protože obojí bylo mimořádně vzácné. Přesto se víra předávala a místo chybějících kněží křtily děti místní ženy, které asistovaly i při svatbách nebo pohřbech. Na některých místech žádali pozůstalí o „záskok“ dokonce i muslimské duchovní, kteří se pak snažili alespoň náznakem o křesťanský pohřeb.

Tajné misie – se začátkem třeba u hrobu

Tajná setkání v bytech s knězem, který přijížděl na některá místa i v mnoha-

měsíčních intervalech, mohla končit – a někdy také končila – vězením i fyzickou likvidací. Kněží přijížděli do Střední Asie z nejrůznějších míst obrovského Sovětského svazu – z Pobaltí, Ukrajiny, Ruska. Jak ale křesťany najít a oslovit v cizím městě, o kterém někdy věděli jen to, že tam asi nějakí křesťané jsou. Museli být velmi vynalézaví. Kněz často hledal věřící na hřbitovech – pokud viděl nějaký hrob s křesťanskými symboly (někdy i velmi nenápadnými), chodil tam a třeba po několika dnech se setkal s těmi, kdo ke hrobu přišli. I mrtví a jejich hroby tak vykonávaly misionářskou práci, protože jejich prostřednictvím vznikaly nové křesťanské skupiny živých.

Otec Vladislav – jeden z apoštolů Kazachstánu

Možná i proto chtěl jeden z „apoštolů Kazachstánu“ polsko-ukrajinský kněz Vladislav Bukovinskij zemřít a být pohřbený v Karagandě, ve své farnosti, aby zůstal se svými farníky. Byl 13 let vězněn v ruském Čeljabinsku a kazašské Karagandě. Po propuštění v roce 1956 žil v Karagandě a vydával se na tajné pastorační cesty po Kazachstánu, Uzbekistánu a Tádžikistánu. V roce 2016 byl v Karagandě prohlášen za blahoslaveného – jako první ve Střední Asii.

Velmi postupné tání ledů...

Pravoslavní křesťané mohli navzdory státnímu dozoru navštěvovat i kostely už v 50. letech. Až v 80. letech 20. století – po nástupu Michaila Gorbačova do čela Komunistické strany Sovětského svazu – se začala situace postupně lepší i pro katolíky a luterány (nejčastěji Poláky nebo Němce). Jakmile se částečně uvolnil pohyb osob, odešla část katolíků z Kazachstánu do Kyrgyzstánu, kde byla situace

Museli být velmi vynalézaví. Kněz často hledal věřící na hřbitovech – pokud viděl nějaký hrob s křesťanskými symboly...

Uzbekistán, Samarkand

v náboženském ohledu o trochu lepší. Do pastorače se hned zapojovali kněží, kteří hledali a vybízeli lidi, aby se rozpomněli na své křesťanské kořeny.

Hledání bylo někdy i úsměvné – katolický kněz vzpomínal, jak s luteránským pastorem seděli nad seznamem osob s německými jmény, lidi navštěvovali, a pokud ještě mluvili německy, rozdělo-

Prezident USA Reagan a sovětský lídr Gorbačov na jednání o jaderném odzbrojení v roce 1986

Turkmenistán

Foto: archiv autora

vali si je podle dialektu. *Plattdeutsch* (dolnoněmčinu) používali většinou luteráni, *hochdeutsch* (hornoněmčinu) pak spíše katolíci.

Z pronásledovaných křesťanů ve Střední Asii vzešla celá řada kněží i biskupů – prvním biskupem Kyrgyzstánu se v roce 2006 stal Nikolaus Messmer, potomek ruských Němců deportovaných za 2. světové války z Krymu do Střední Asie. Z Karagandy pochází i předseda ruské biskupské konference biskup Josef Werth, rovněž potomek ruských Němců.

Zájem o kněžství, který soudruhům vyrazil dech

Jakmile sovětský režim jen trochu umožnil vnější náboženské projevy, a později dokonce i oficiální studium bohosloví v Pobaltí, hned se do kněžského semi-

náře začalo hlásit tolik zájemců ze Střední Asie, že to sovětským soudruhům vyrazilo dech. Kněží působili často ve velmi skromných podmínkách, které se ani po rozpadu Sovětského svazu příliš nelepšily. Přesto na toto období věřící vzpomínají jako na nádhernou dobu:

Přišli jsme do našeho kostela v Biškeku (Kyrgyzstán) v době, kdy tam sloužil Otec Alexander. Nevím, jaká jsou kritéria pro hodnocení Církve, ale to, co jsme viděli a zažili, to je pro mě dokonalá Církev – nemluví o materiální a vnější stránce. Život v kostele fungoval naplno! Malé děti, mládež, práce ve školách, výuka jazyků, návštěva nemocných, cesty do pečovatelských domů, do zařízení pro invalidy. Často k nám přijížděli hosté – řeholníci a kněží, mládež z jiných farností i z různých zemí. Nikdo se nebál pokládat otázky, diskutovat i o nepřijemných a bolestivých tématech. Církev žila!

Petr Kokaisl ■

Situace katolíků se začala mírně zlepšit až po nástupu Michaila Gorbačova do čela Komunistické strany Sovětského svazu (1985).

Foto: Flickr, The Official CTBIO Photostream (CC BY 2.0)

Děti z farnosti Balchaš

Foto: archiv autora

Nová etapa misií ve Střední Asii

P. Pavol Tondra na misii ve farnosti Balchaš

Dalo by se říct, že prožité utrpení vysídlenců ve Střední Asii vyústilo pro křesťany v úplný happy end (viz přecházející článek). Postavila se celá řada nových kostelů – někdy i takovým způsobem, že to bud' hraničí se zázrakem, nebo to přímo zázrak je. Po rozpadu Sovětského svazu ale naprostá většina Němců, Poláků a dalších příslušníků evropských národů nechtěla spojovat svou budoucnost se Střední Asií a začala odcházet do Evropy, nejčastěji do Německa a Polska. Ve Střední Asii zůstal jen zlomek křesťanů.

Nová doba, nové těžkosti

Náboženská svoboda, na kterou křesťané v bývalém Sovětském svazu tolik čekali, sice formálně nastala, ale jsou tu těžkosti nové. S nárůstem nacionalismu se na některých místech objevuje

nenávisť vůči katolíkům, která je velmi podobná té sovětské. Bratr kyrgyzského biskupa Nikolause Messmera Otto, který byl hlavním představitelem ruských jezuitů, byl v roce 2008 ještě s dalším jezuitou zavražděn v Moskvě. V některých koste-

lech jsou občas vytlučena okna. Je možná paradoxní, že průvodci věřících v ulicích, například o svátku Božího Těla, byly možné na konci 80. let, tedy ještě v sovětských dobách, ale teď už možné nejsou – věřící mají zůstat za zdmi kostelů.

*Farnost
sv. Františka
z Assisi v Balchaši
v Kazachstánu
vznikla v roce 2000.*

Nový kostel a fara v Balchaši

Foto: 3x archiv autora

Přestože velká část křesťanů ze Střední Asie po rozpadu Sovětského svazu odešla, křesťanství zůstalo...

Přestože velká část křesťanů ze Střední Asie odešla, křesťanství zůstalo, a jak místní kněží, tak i misionáři z dalších zemí se snaží evangelium předávat dál.

Otec Pavol a misie v Balchaši

P. Pavol Tondra přišel do farnosti v Balchaši v Kazachstánu ze Slovenska. Farnost sv. Františka z Assisi vznikla v roce 2000. Od roku 1998 přicházeli kněží a řeholní sestry z Karagandy, aby mohli lidem sloužit v církevní, svátostné, sociální, duchovní oblasti. Samotné město Balchaš bylo postavené v roce 1937 za pomoci politických vězňů. Po roce 1990 z Bal-

... jak místní, tak i misionáři z dalších zemí se snaží evangelium předávat dál.

chaše odešlo velmi mnoho lidí – potomků politických vězňů. V současnosti žije v Balchaši přibližně 70 tisíc lidí – příslušníků osmdesáti různých národností a kultur. Od roku 2000 se farnost pomalu buduje nejen po materiální, ale hlavně

po duchovní stránce a lidé nabývají zkušenosti, první kontakty s římsko-katolickou církví.

V současnosti je již vybudován kostelík s farní budovou a klášter pro řeholní sestry s pastoračním centrem. Otec ▷

Obyvatelé středoasijských zemí

Foto: 4x archiv autora

Obrovská katedrála Panny Marie Fatimské, Matky všech národů, v Karagandě (Kazachstán) je dnes skutečností, i když nápad na její stavbu, který vznikl v 70. letech 20. století, v dobách Sovětského svazu, působil jako šílenství.

Pavol ve farnosti působí ještě se třemi řeholnicemi ze Slovenska z Kongregace Notre Dame, které se věnují lidem všech věkových kategorií i národností.

Z dopisu misionáře: „Jako do bankomatu...“

Otec Pavol píše: *Loni jsme prožili nádherné Velikonoce. Už v postní době si věřící určili odříkání, sebezápor a modlitby na postní období, které jakoby vkládali do bankomatu, ze kterého si jiní mohou brát potřebnou duchovní pomoc. A skutečně se nejen dospělí, ale i děti se vši vážností zapojili do modliteb a sebeobětování, jen aby dosáhli duchovní milosti a mohli*

prožít hezké velikonoční svátky. Věřící mají hlubokou zkušenost s výměnou duchovních darů už z předchozích období, ačkoli zpočátku se jim tuto duchovní aktivitu nechtělo uskutečňovat.

V Balchaši farníci uklidili před Květnou neděli kostel a jeho okolí a připravili třímetrové vrbové pruty vypěstované na farní zahradě, které si věřící na Květnou neděli posvěcené odnesli domů...

S pomocí mnoha příznivců

Středoasijské křesťany a misionáře podporuje v jejich práci celá řada příznivců. Nový katedrální kostel v Karagandě byl posta-

Po roce 1990
z Balchaše odešlo
velmi mnoho
lidí – potomků
politických vězňů.

Foto: archiv autora

P. Pavol Tondra přišel do farnosti v Balchaši ze Slovenska.

ven z velké části z peněz, které pomohla vybrat prostřednictvím nadace Agnes Ritterová z Rakouska. Ta měla od roku 1975 několikrát vidění Matky Boží a neznámé pouštní země během modlitby před obrazem Panny Marie. Viděla i chrám, který měla nechat postavit tam, kde se dotýkají hranice národů a různých kultur. Obrovská katedrála Panny Marie Fatimské, Matky všech národů, v Karagandě je dnes skutečností, i když nápad na její stavbu mohl v 70. letech 20. století, v dobách Sovětského svazu, působit jako šílenství. Na stavbu přispěli i lidé různých náboženství včetně místních muslimů.

Pomůžete i vy?

V Balchaši mají zatím cíle menší – pro začátek chce P. Pavol vedle fary a kostela vybudovat dětské hřiště. První část stavby se uskutečnila také díky finanční pomoci mnohých dobrodinců ze Slovenska i z Čech. Informace o možnostech pomoci najdete v infoboxu na protější straně.

**V současnosti žije v Balchaši přibližně
70 tisíc lidí – příslušníků osmdesáti
různých národností a kultur.**

Vzdala se dobře placené práce

Foto: Designed by skadyfernix / Freepik

Na Bílou sobotu byl nejkrásnějším momentem křest dospělého – vdané matky dvou dětí. V minulosti Krista poznala u baptistů a postupně hledala stále hlubší smysl jeho učení, praktikování a hlubokého spojení s Ním. U mnoha lidí se totiž stává, že když začnou chodit k bratrům protestantům, tak časem zjišťují, že jim cosi chybí, že to tam není „zcela“. Pokud začnou přistupovat k eucharistii a ke svatě zpovědi, tak začínají chápat, že to, co jim tam chybělo, bylo právě toto...

Nově pokřtěná Anastasie pracovala před přijetím křtu v podniku s hazardními hrami, kde byla svědkem rodinných rozvrátů – dokonce i vraždy – kvůli prohrám velkých peněz. V nitru kvůli tomu prožívala neklid. Začala si uvědomovat morální odpovědnost za svou práci. Nakonec se rozhodla s tímto zaměstnáním skončit, i když bylo dobře placené a musí se starat o rodinu. Trošku se bála, jak to říct muži, který také chodívá k nám, ale zatím se pro přijetí křtu neroz-

Začala si uvědomovat morální odpovědnost za svou práci a rozhodla se s ní skončit.

hodl. Dostala odvahu a řekla manželovi i zaměstnavateli, že s touto prací končí. Její šéf byl velmi překvapen a nabízel jí i vyšší plat, protože věděl, že je spolehlivá, nelže a nekrade a snažila se poctivě pracovat. Nášta mu otevřeně řekla, že se jedná o problém v jejím svědomí. Když odcházela, byla šťastná a usmívala se a její bývalé kolegyně jí říkaly, že jí závidí, protože její štěstí není jen povrchní. Ano, kdo potká Krista, je šťastný...

Ano, Christos voskres! Voistinu voskres!

P. Pavol Tondra, slovenský misionář v Kazachstánu ■

Kdo potká Krista, je šťastný...

Kde se rozmohl hřích, rozhojnila se milost

Křesťanství se do Střední Asie dostávalo i velmi neobvyklým způsobem – prostřednictvím obrovských nespravedlností a útrap deportovaných a vězňených lidí

(viz předcházející článek), ale zanechalo zde výraznou stopu, kterou se mnoho místních lidí i misionářů snaží prohlubovat. Místní kněží často připomínají slova sv. Pavla: „Kde se však rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrěji ukázala milost.“ (Řím 5,20)

Petr Kokaisl ■

Střední Asie je sice označována jako muslimská oblast, ale evangelizace zde je možná...

Jak pomoci?

Foto: archiv autora

Využijeme příležitosti? Pomůžeme?

Pokud chcete podpořit misionáře ve Střední Asii, můžete kromě modlitby poslat finanční příspěvek na číslo účtu **204 661 660/0600** (účet spolku Alterra.cz). Napišete-li do zprávy pro příjemce svůj e-mail, dostanete potvrzení na snížení daní.

Pokud chcete přispět na něco zcela konkrétního, případně přispívat pravidelně, je možné se domluvit prostřednictvím e-mailu misie@central-asia.su pro zajištění kontaktu s konkrétními lidmi a farnostmi ve Střední Asii (kněžími, řeholnicemi...), kteří budou pomoc přijímat a spravovat.

Web: <http://cesty.in/hriste>

Když se řekne Marek...

Dolík – místo, kde bydlí Láska

Marka jsme poznaly na Dolíku před několika roky, když začal spolu s ostatními chodit na polévku. Dolík je nízkoprahové centrum, kde se poskytuje služba lidem bez domova, sociálně vyloučeným apod. Nachází se v ulici „Na Dolíku“, tak tomu říkáme Dolík. Marek nejdřív moc nemluvil, spíš na nás koukal svýma tro-

chu vyděšenýma očima. Měl na sobě zimní kombinézu, a tak trochu připomínal kosmonauta. Časem jsme u něho získaly důvěru a občas řekl nějaké slovo. Byl to Polák. Moc jsme mu nerozuměly. Za nějaký ten měsíc, kdy jsme denně vydávaly polévku, se mezi námi sestrami a lidmi „bez domova“ vytvořily bližší vztahy. Většina z nich rodinu má, ale z různých důvodů ji teď vlastně nemá. Tak

trochu jejich rodiny „suplujeme“... Ale možná spíš jinak: tím, že dovolujeme, aby Bůh promlouval skrze nás malými skutky lásky a slovy přijetí, cítí bezdomovci, že Dolík se stal místem, kde bydlí Láska a vždy se tam pro ně najde místo.

Marek spolu s Jurkem, oba z Polska, prý odešli za prací do Mladé Boleslavi, a pak se ocitli na ulici. Neměli doklady. Když je městská policie legitimovala, nemohli se ničím prokázat... Byli, ale vlastně „nebyli“ – „neměli na to papír“. Po domluvě s nimi a po zjištění potřebných informací jsme se s nimi vydaly do Prahy na polský konzulát a pomohly jim zařídit si cestovní pas. Už měli „papír“ na to, že „jsou“. Po vybavení pasů jsme daly Markovi a Jurkovi jen kopii dokladů a originály jsme měly raději u sebe my.

Darované medailky

Marek s Jurkem byli dvojice, která se držela spolu. Tím, že byli z Polska, přece jenom měli k Pánu Bohu nejbliž ze všech ostatních bezdomovců. Vždy před jídlem se na Dolíku s bezdomovci modlíme Otčenáš. Už je tomu dávno, co jsme každému z nich rozdaly Zázračnou medailku (medailka Neposkvrněného Početí vznikla na základě mariánského zjevení v Rue du Bac v Paříži, kde se roku 1830 zjevila Panna Maria vincentce sv. Kateřině Labouré; na líci je zobrazena postava Panny Marie, jak stojí na zeměkouli a drtí svou nohou hada, symbol zla a ďábla – pozn. redakce) a „poučily je“, aby ji nosili u sebe a s důvěrou se obraceli k Panně Marii. Myslíme, že Marek s Jurkem ji nosili s opravdu velkou důvěrou.

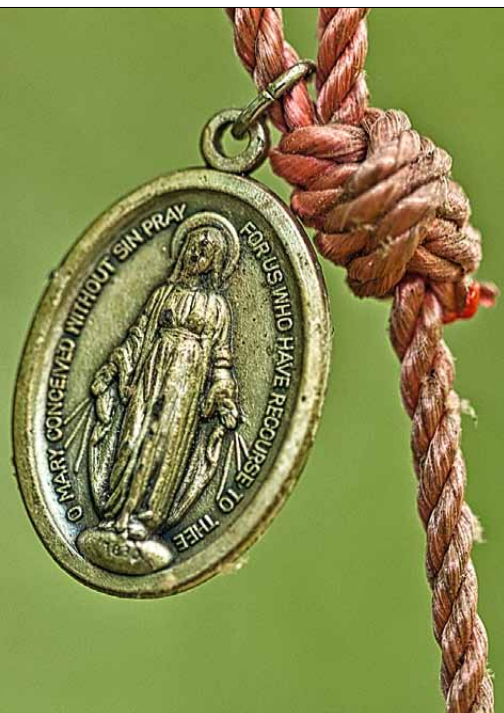
Poslední chvíle

Čas plynul a život na ulici se každým dnem podepisoval na jejich zdraví. A tak alkohol, kouření a mnohé jiné vlivy přispěly k tomu, že Marek začal více kašlat, nechutnalo mu už tak jíst, ale stále chodil rád na Dolík. V lednu toho roku nám bezdomovci, kteří bydleli spolu s Markem v provizorním bydlení, řekli, že se jim Marek nějak nezdá, že mu není dobře, nemůže se postavit, jen leží... Požádali nás, že by bylo dobré, abychom se za ním šly podívat.

A tak jsme se za ním navečer vydaly. Vzaly jsme s sebou i kněze z charitního

Foto: Flickr, DavidDennisPhotos.com (CC BY-SA 2.0)

... a znovu nám Pán ukázal, jak je zapotřebí věnovat se těmto „maličkým“.

lil. Kněze jsme požádaly, aby Markovi na cestu požehnal. Jurek nám vyprávěl, že jak Marek ležel, rukou si přiložil medaillku, kterou měl na krku, k ústům a políbil ji. Pak prý udělal kříž a zemřel.

Věříme, že Panna Maria si Marka vedla až do konce jeho pozemské pouti... A znovu nám Pán ukázal, jak je zapotřebí věnovat se těmto „maličkým“.

A tak ti, Pane, děkujeme...

Když jsme se u Marka pomodlili, zavolali jsme záchranku a policii. Záleželo nám na tom, co bude s Markem dál. Pochová ho město? Má šanci vrátit se domů do Polska? Policii jsme odevzdaly originál pasu, a tak tělo zesnulého Marka rychle identifikovali. Sdělily jsme jim, co jsme o Markovi za poslední dobu věděly, také to, že mluvil o rodině ve Wałbrzychu, kde měl trvalý pobyt. Polský konzulát informoval Markovu rodinu o jeho úmrtí.

Pro nás nastal čas čekání: Jak rodina zareaguje? Bude o něho vůbec stát? Vždyť odešel a nedával o sobě ani vědět. Pokud si ho rodina nevezme do Polska, rozloučíme se s ním tady my? Čas plynul a po téměř třech týdnech nám policie sdělila, že Markova rodina nechala převést jeho tělo do Polska, kde ho pohřbí.

Naplnila nás radost! Marek se vrátil Domů, ale i „domů“ – do své rodné hroudy...

„Dej zhotovit takovou medaili. Ti, kteří ji budou nosit na krku, dostanou velké milosti. Mnoho milostí dostanou všichni, kteří ji budou nosit s důvěrou.“ (Panna Maria ve zjevení Kateřině Labouré v Paříži roku 1830)

domova, kde pracujeme, kdyby bylo potřeba Markovi udělit svátost smíření a pomazání nemocných. Když jsme přišli na místo, kde Marek s ostatními bydlel, našli jsme ho už mrtvého. Ležel se spokojeným výrazem na své matraci na zemi. Nad ním stál Jurek, možná se mod-

Věříme, že Panna Maria si Marka vedla až do konce jeho pozemské pouti...

Marek na archivním snímku sester vincentek

Po Markově smrti jsme požádaly kněze, jestli by za něj sloužil mši svatou. Udělaly jsme z bohoslužby krásnou slavnost, na kterou jsme pozvaly všechny lidi, kteří Marka znali. Setkalo se nás tam skoro třicet. Mše svatá se konala na Dolíku, právě v místě, kam Marek skoro každý den chodil.

A tak Ti, Pane, děkujeme – za Markův život, umírání i smrt...

sestry vincentky z komunity Stará Boleslav (zkráceno, titulky redakce) ■

Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul

Jsme sestry vincentky, podle našeho zakladatele sv. Vincence de Paul. Oficiální název našeho společenství je „Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul, služebnic chudých“. Společenství bylo založeno v Paříži 29. 11. 1633 a během několika let se rozšířilo do různých míst, kde bylo potřeba pomáhat chudým, nemocným, trpícím a osamělým. Dnes je na celém světě asi 18 000 sester. Znakem Dcer křesťanské lásky (DKL) je ukřižovaný Ježíš v hořícím srdci, obklopený nápisem: „Láska Ježíše ukřižovaného nás podněcuje.“ Ano, podněcuje nás sloužit potřebným tam, kam nás Společnost posílá.

V České republice máme pět komunit sester (Stará Boleslav, Mendrika u Litomyšle, Hradec Králové, dvě komunity v Brně). Na Slovensku 19 komunit, na Ukrajině tři a v Rusku dvě komunity sester. Všechny tyto komunity patří do Slovenské provincie DKL.

Naším posláním je služba potřebným, nemocným, chudým... Náš život se skládá ze tří důležitých prvků: služby, modlitby a komunitního života.

Pokud by tě náš život oslovil a chtěla/chtěl bys poznat naši službu a život, je možné se ozvat na e-mail: kom.stboleslav@centrum.cz

Foto: archiv DKL

Stvořený pro zodpovědnou lásku

Foto: Flickr, MoNewsHorizon (CC BY 2.0)

V zahradě, kde se začaly odvíjet dějiny lidstva a kterou Bůh stvořil pro člověka, odehrála se první zkouška...

Obrazná, ale velmi výstižná řeč Bible

Bůh stvořil nejprve Adama – muže („adam“ v hebrejštině znamená „člověk“ – pozn. red.) – aby mu svěřil v opatrování celou zemi, kterou stvořil. Přivedl k němu všechna zvířata, aby viděl, jaká jména jim dá. Když mezi nimi Adam nenašel nikoho, kdo by mu mohl být druhem, utvořil Bůh z jeho žebra ženu. I tu Adam pojmenoval a byl z ní nevěstou šťastný, oslovil ji dokonce „to je kost“. Bůh neutvořil ženu z jeho hlavy, aby mu vládla, nebo z jeho nohy, aby po ní šlapal, ale z jeho boku, protože měla být blízko jeho srdci a pod ochranou jeho paží. Jako korunu zodpovědnosti zapověděl Bůh Adamovi jíst ze

stromu poznání, aby zkoušel jeho věrnost. Zodpovědnost se totiž snoubí se svobodou a Bůh z Adama nechtěl mít slepého sluhu, ale chtěl, aby jej Adam miloval a učil to i druhé lidi.

Ale bez oběti láska neexistuje.

Đábel – ten, který už ztratil svou šanci

Pak se připlazil někdo, kdo už svou šanci ztratil. Někdo, kdo svou svobodu a zodpovědnost zneužil proti Stvořiteli. I přesto, že byl kdysi velmi blízko Bohu a měl jedno z čelních míst, rozhodl se nakonec,

že „nebude sloužit“ a jeho pád byl veliký. Nyní obchází kolem šťastného páru v zahradě a přemýšlí. Adam je velmi obdivovaný, a to posiluje jeho vědomí vděčnosti a odpovědnosti – ne, jeho nebude tak lehké svěst.

Had to zkusí přes ženu.

Zabralo to. Adam po nabídce ženy cítí chvilku uspokojení a slast, ale tu během pár okamžiků střídá strach. Věděl, že zradil důvěru, a proto se schoval. Od té doby, co je Bůh ze zahrady vyhnal, nepřestává si ďábel dělat zálsuk na každého, neboť vyšlo-li to jednou, vyjde to znovu.

*„Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za svou růži...“
„Jsem zodpovědný za svou růži...“, opakoval Malý princ, aby si to zapamatoval.*

Z knihy Antoina de Saint-Exupéryho „Malý princ“

„Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“

1 Kor 3,16

Povolání k zodpovědnosti

Tak jako byl k zodpovědnosti a prokázání věrnosti povolán Adam, praotec všech lidí, jsou k tomu povoláni všichni lidé. Nic neposílí jistotu toho, že nás někdo miluje víc, než když je pro nás ochoten něco obětovat a vydržet. Bůh zkoumá i tvé srdce, je-li mu věrné. Nedopustí, aby zkouška byla těžší, než na co máš sílu, zná tvoje limity lépe než ty sám. Takže se nenech vyvést z míry tím, že na tebe pokušení doráží klidně den co den. Dokud budeme žít, bude to tak. Nezoufej. Jako jsme kvůli selhání Adama

nakloněni ke zlému, tak pro dokonalost Ježíše nám nechybí naděje.

A právě období dospívání je nejlepší pro dobrý výcvik v boji s pokušeními. Vcházíš do něho totiž s čistým srdcem, odhodlaností, že tě nic neporazí, energií, která by hory přenesla. Toto nám starším mnohdy už citelně chybí a kvůli tomu sbíráme síly pomaleji. Může ti však chybět cvik a zkušenost. Proto zkus vyslechnout dobrou radu.

Základem každého úspěšného boje je dobré poznání nepřítel i sebe samého. Jaké mám já i on slabiny a výhody. Kde může nepřítel zaútočit a jakou používá taktiku.

Povolal tě, ale i vyzbrojil

Bůh tě na tento svět povolal s jistým záměrem. Možná ho ještě neznáš, ale můžeš si být jistý, že tě zároveň vyzbrojil všemi potřebnými schopnostmi ▷

***Bůh tě na tento
svět povolal
s jistým záměrem.***

*Můžeš si být jistý, že tě zároveň
vyzbrojil všemi potřebnými
schopnostmi a prostředky k tomu,
tento úkol zvládnout.*

Pornografie vyvolává v mužích nespokojenost a touhu, kterou nedokáže naplnit žádná žena...

Foto: Designed by katemangostar / Freepik

Foto: Flickr, MoNewsHorizon (CC BY 2.0)

Ďábel tě tímto lehce vyřadí ze hry, dej bacha!

a prostředky k tomu, tento úkol zvládnout. On ti v pravý čas svůj záměr poví, jen pozorně v tichu naslouchej, protože On, jako dobrý otec, ti nic nutit nebude. Nechej se jím vést, protože dobře ví, jaký

... protože nemůže být vysoká i krátká, vyvinutá i plochá, černá i bílá, mladá i stará. Jak s takovým harémem v hlavě chceš poznat tu svou „kost“?

úkol zvládneš nejlépe. Pokud se neztišíš, jeho hlas neuslyšíš.

Důvěřuj Mu.

Možná tě povolá k zasvěcené službě, abys sloužil výhradně jen jemu. Je to velká pocta! Nebraň se jí. Možná tě ale povolá jako Adama, abys našel svoji „kost“ Evu a tu chránil a miloval, spolu s ratolestmi, které vypučí z vašeho stromu lásky. Ať už to bude jakkoli, buď si jistý, že do této služby je třeba nasadit celý svůj život a vše, co máš, neboť „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“. (Jan 15,13)

Jednou z věcí, kterými tě Stvořitel obdaroval, je čistota duše i těla. Ve křtu tě pomazal jako bojovníka kněžským a královským olejem a umyl tě v očištné koupeli svou krví. Takto si tě připravil. To je tvůj ráj. O něj pečuj, za něj jsi odpovědný jako Adam.

V dnešní době si ten prohnaný had nebere servítky. Bere tě útokem a ty na něho nesmiš brát ohledy. Jakákoliv

snaha o kompromis končí tvou porážkou. Buď si toho vědom!

Velký dar, který chce protivník zničit

Teď, když zraje tvé mužství, bude tě protivník velmi intenzivně pokoušet. Chce zneužít tvůj velký dar podílet se na tvůrčí činnosti Boha.

Dokud jsi však své „Evě“ neslíbil doživotní věrnost a Bůh vašemu svazku nepo-

„Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne!“

1 Kor 6,15

„A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy, opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží.“

Ef 6, 10–17

žehnal, zakazuje, aby ses s ženou spojil a rozmnožoval lidské pokolení. Dábel se ti bude snažit – stejně jako tenkrát v ráji – namluvit, že se nic nestane, když zakázané ovoce ochutnáš. Dokonce, že ti snad Bůh nepřeje něco dobrého.

Sex a vše, co k tomu vede, patří jen do manželství, kde jsou dva spojeni v jedno tělo. Otvírají Bohu svá srdce, že pokud bude chtít, nechají se obdarovat plodem své lásky – dítětem. Je to posvátný akt a jakákoliv snaha zničit otevření životu (kondom, přerušovaná soulož, jiná antikoncepce) to znesvěcuje. Je to těžký prohřešek proti stvořitelskému plánu. Dnes dostupná hormonální antikoncepce zabíjí počatý plod a ohrožuje život ženy a jen vrší další zlo.

Akt úplného sebedarování a přijetí v manželství pouto muže a ženy potvrzuje a zároveň posiluje. Kde však manžel-

ské pouto nevzniklo, není co potvrzovat a posilovat, ztrácí to význam. Slep dva papíry dobrým lepidlem – nerozdělíš je od sebe bez potrhání. Stejně tak dva lidi spojené Božím požehnáním a splynutím těl i duší od sebe nerozdělíš bez trvalých následků.

Jenom „upustit páru“?

Co však dělat, když to v tobě teď vře a máš pocit, že vybuchneš? Můžeš upustit páru? Ne. Zneužil bys svůj úžasný poten-

ciál, totiž sám se sebou. Sexuální sebeuspokojení tě uzavírá do sebe a zároveň vyhání z ráje. Představ si, že by ti Bůh dal jako svatební dar pro tvou manželku krásný šátek a ty bys ho během čekání na svatební den používal jako kapesník. Znehodnotíš ho. Zneuctíš jak dárce, tak obdarovaného. Tento těžký hřích, zvlášť když se stane návykem, je hrozný tyran, kterého se není lehké zbavit.

Kde se bere ten nával sexuální energie, u kterého někdy nevíš, jak ho zvlád- ▷

Foto: Pixabay, drippycat (CC0)

nout? Dilem je to proto, že se v tobě budí muž – bojovník – a dilem je to tvými neuspokojenými vášněmi. Neboj, probouzení pomine a leccos se uklidní a stabilizuje, teď je třeba zatnout zuby a vydržet. Bouře posilují kořeny stromů a netrvají věčně, zase bude modrá obloha. Ovládnání vášní ale musíš trénovat. Když vniká do lodi voda, je potřeba jí zatarasit cestu. I kdyby byla díra sebemenší, časem loď potopí. Když je proud vody ještě slabý, ucpeš ho prstem. Silný proud tě dokáže porazit na zem.

Oči

Nejčastější dírou do naší lodi pro nás muže jsou oči. Chraň se vidět věci, které zesilují nárůst tvých vášní, aby se nezměnily v proud, který nedokážeš zastavit. Vyhybej se příležitostí. Tady jde boj do tuhého, protože dnes na tebe čeká pokušení skoro na každé webovce, téměř v každém filmu. Vidět dnes nahou či svůdnou ženu je snazší než vytáhnout jídlo z ledničky. Někdo ti namítne „koukat, ale nesahat“. Ale právě prohlížení vzbudí v tobě chtíč, který pak nejde zastavit. Začne to jakoby nevinně, (jako když se had začal jen tak bavit s Evou) u nějaké fotky, za chvíli ale budeš chtít víc a víc... Nepodlehni iluzi, že to dokážeš vše ukočírovat. Takových byly tisíce. Skončili v propadlišti dějin. **Ty máš svůj úkol od Boha, nezapomeň na ráj, který ti Bůh svěřil.** Nezapomeň na své poslání.

Harém v hlavě

Je vědecky dokázáno¹⁾, že sledování pornografie má pro mužský mozek podobný efekt jako užívání kokainu. Vytvoří v tobě chorobnou závislost. Dnešní média dokáží věci, které v dějinách nebyly v takovém měřítku možné. Jsou schopná vytvořit ve tvé hlavě harém žen, že se o takovém počtu nezdálo ani Šalomounovi. Pornografie vyvolává v mužích nespokojenost

„Křesťan se rodí pro boj.“

Papež Lev XIII.

¹⁾ Těchto studií byla provedena celá řada. Většinou vědci zkoumali reakce mozku a hormonů při sledování pornografie a následně je porovnávali s chováním a reakcemi těla drogově nebo alkoholově závislých. Masturbace či sledování porna produkuje ohňostroj neurochemikálií a vytváří hluboké nervové dráhy vzorců chování.

Na internetu je ke stažení zdarma v anglickém jazyce kniha *The Porn Circuit*. Na stránkách fightthenewdrug.org nalezněš spoustu informací včetně odkazů a citací vědeckých prací, univerzitních výzkumů (např. Cambridge) i psychologů, kteří se danou tematikou zabývali samostatně.

Nejsi tu na zemi náhodou. Máš svůj úkol a zodpovědnost za něj.

Foto: Designed by Pressfoto / Freepik

a touhu, kterou nedokáže naplnit žádná žena, protože nemůže být vysoká i krátká, vyvinutá i plochá, černá i bílá, mladá i stará. Jak s takovým harémem v hlavě chceš poznat tu svou „kost“? Tu, nad kterou bys zajásal a byl ohromen?

Ďábel tě tímto lehce vyřadí ze hry, dej bacha!

Jak se ale bránit?

Nepropadej panice. Jako první se snaž odstranit všechny příležitosti. Počítač používej v přítomnosti ostatních lidí. Máš-li dobrého přítele, povzbuzujte se v zápasech navzájem.

Velmi ti prospěje uložit si nějaký tělesný sebezápor. Křesťanská škola postu není bezúčelná a své o tom věděly už gene-

Nenech se zviklat a neztrácej čas, síly a prostředky k jeho vyplnění.

race před námi. Každý den udělat nějaký tělesný sebezápor velmi posílí tvou vůli.

Určitě bys ty sám chtěl ženu, která celý poklad své sexuality uchránila za hradbami svého studu jen a jen pro tebe. Neber tuto radost ostatním mužům, neber důstojnost těmto ženám. Sám buď zodpovědný za to, že se jednou daruješ jedné ženě cele. Ona se nebude chtít o tebe dělit s tou, která byla první.

Ve chvíli pokušení můžeš opakovat modlitbu:

„Stvoř mi čisté srdce Bože, obnov ve mně ducha vytrvalosti. Panno Maria bez hříchu počatá, oroduj za nás.“

Každé ráno obnov své předsevzetí, nedělej velké plány, ale jen pro ten dnešní den.

Největší posilou je Kristus v Eucharistii, a pokud bys bitvu některého dne nevyhrál, spěchej do Boží náruče ve svátosti smíření a obnov své rozhodnutí. Nechoď v tomto stavu ke stolu Páně.

Nejsi tu na zemi náhodou. Máš svůj úkol a zodpovědnost za něj. Nenech se zviklat a neztrácej čas, síly a prostředky k jeho vyplnění. Chraň svůj ráj, který ti byl svěřen! Bůh nedopustí, aby tě síly zla přemohly, pokud se budeš držet Jeho příkázání. Máš pro Něho cenu vlastní Krve. Doslova!

Václav Sovadina (titulky redakce) ■

„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“

svatý Pavel (2 Tim 4,7)

Foto: Flickr, sasastro (CC BY 2.0)

Foto: Pixabay, Johan1127 (CC0)

Miluješ mě, a nebo ne?

Stalo se to prý v jednom rybníku. Pulec se zakoukal do rybky. Říkal jí, že ji miluje.

Ale pak se s ním začalo dít to, co se děje s pulci: začaly mu růst nožičky – nejdřív zadní a pak přední – a pomalu se měnil v žabáka.

Řekl své rybičce: „Budu se stěhovat z vody na zem. Také si musíš zvyknout žít na suchu.“

„Ale můj milý, to já přece nemohu,“ namítla rybka. „Mám žábry a ploutve. Na suchu se nemohu hýbat, nemohu tam dýchat. Zahynula bych tam.“

Pulec – nyní už skoro žabák – jí skočil do řeči: „Tak miluješ mě, a nebo ne?“

„Přece víš, že tě miluji,“ vzdychla rybka.

„No tak půjdeš, nebo ne?!“

• • •

V Písmu svatém čteme: „Láska (...) nemyslí jen a jen na sebe.“ (srov. 1 Kor 13,2)

Od neznámého autora
(upraveno z internetu) ■

*„Kdybych neměl lásku, nejsem nic.“
(srov. 1 Kor 13,2)*

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Neříkej jí „Miluji tě!“, ale „Miluji se!“

Otec Marián Kuffa se v podtatranské vesnici Žakovce věnuje mladým lidem na okraji společnosti, bývalým prostitutkám, propuštěným vězňům. Souhlasil, abychom některé z jeho textů nabídli i vám.

Láska a žádostivost: jako vejce vejci

Dávejte pozor a rozlišujte mezi žádostivostí a láskou. V dnešních filmech a v dnešním světě se to zaměňuje. Žádostivost a láska jsou si podobné jako vejce vejci. Obě jsou na první pohled slepičí, bílá, mají skořápku. Stejně těžká, stejně oválná.

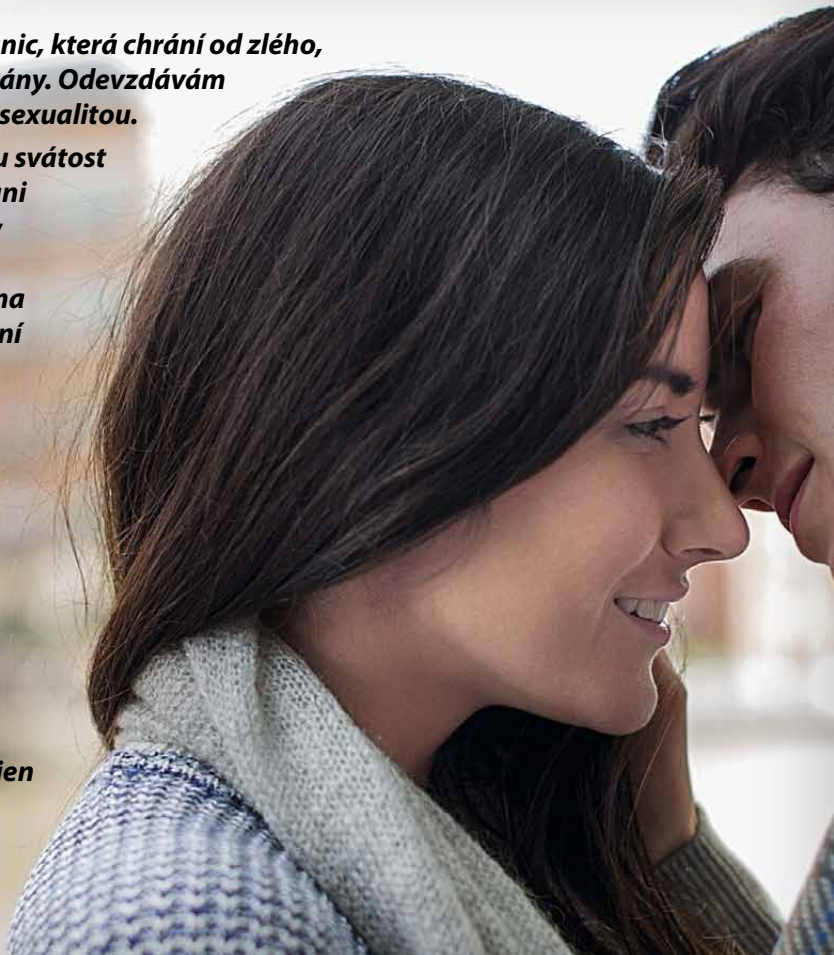
Je jedno, které si vybereš, když vypadají stejně? Není. Jedno je zasmrádlé, druhé živé. Když sníš zasmrádlé, otráví tě, když sníš živé v podobě smaženice, posílí tě. Stejný je rozdíl mezi žádostivostí a láskou. Takhle to vysvětlují svým chlapcům při kázání.

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Chceš dát, a nebo jen brát?

Ptají se: „Faráři, a jak poznám, jaké je to vejce uvnitř?“ Velmi jednoduše. Velmi snadno poznám, co je žádostivost a co láska. Podívám se na své děvče – tisknu ji k sobě? Pak je to žádostivost. Odsunuji ji od sebe? Je to láska. Žádostivost říká: Co bych jí mohl ještě vzít? Duševní pokoj, dobré jméno, čistotu. Okrádáš ji, a to není láska. Je to zasmrádlé vejce. Když se ptám: Bože, co jí ještě mohu dát? Duševní pokoj, dobré jméno, zachování čistoty. To je láska. Láska dává, a žádostivost bere.

Svým děvčatům říkám: Nevěřte tomu svému chlapci, on ti bude vykládat a navykládá ti všelijaké pohádky. Mí chlapci říkají: To jsou nesmysly, faráři. Děvče chce slyšet, že má nejkrásnější vlasy, nejkrásnější postavu, že je nejlepší... A on jí tím chce dostat do postele, musím to říct takto rovnou.

„Mít rád“ jako cigaretu?

Vysvětlím to na příkladu: Mám rád cigaretu? Je to pravda, že ji mám rád? Kdybych měl cigaretu rád, vystavil bych si

**Žádostivost říká:
Co bych jí mohl
ještě vzít?**

Foto: Designed by katemangostar / Freepik

*Cigaretu vykouřím, znehodnotím
a hodím do bláta, zašlápnu.
Mám rád sebe,
a k tomu potřebuji
cigaretu.*

*Tak to bude i s tvým děvčetem.
Příště jí pošeptej radši pravdu:
Ne „Miluji tě“, ale: „Miluji se!“
A k tomu potřebuji tebe!*

Foto: Pixabay, andreas160578 (CC0)

ji do sekretáře za sklo a hlídal bych si ji. Pravda je, že mám rád sebe a k tomu potřebuji cigaretu. Cigaretu vykouřím, znehodnotím a hodím do bláta, zašlápnu.

Tak to bude i s tvým děvčetem. Říkáš jí: „Miluji tě!“ Příště jí pošeptej radši pravdu: ne „Miluji tě“, ale: „Miluji se!“ A k tomu potřebuji tebe!

Učme se rozlišovat a učme to i druhé

Pomozte svým děvčatům a dcerám rozlišovat mezi žádostivostí a láskou. Je třeba se na to dívat kriticky. Dnešní mladí to

mají o mnoho těžší. Tolik pokušení ve filmech a v písničkách jsme kdysi neměli. Máte však i jiné možnosti: můžete jít dvakrát ke svatému přijímání (jít podruhé ke svatému přijímání tentýž den – pokud je to v rámci mše svaté, které se celé účastníme – je možné od roku 1983, tj. od vyhlášení nového Kodexu církevního práva – pozn. red.), častěji ke zpovědi. Všechno má své plusy i minusy.

P. Marián Kuffa („Kazatelna život aneb v nebi najdeš prostitutky, vrahy i zloděje“, Brno: Cesta, 2015; titulky redakce) ■

Když se ptám: Bože, co jí ještě mohu dát? Duševní pokoj, dobré jméno, zachování čistoty. To je láska.

Foto: archiv MŠ

„Milujte se!“ má

nového vydavatele

Časopis „Milujte se!“ začal vydávat nově založený spolek Milujte se! z.s. ve Vranově nad Dyjí. Sídlo má na vranovské faře, tedy tam, kde byla doposud adresa redakce časopisu. „Bydlí“ na stejném místě, kde je od léta 1996 i sídlo FATYMu (farního týmu) Vranov nad Dyjí, který se věnuje misijní činnosti v jihomoravském, ale i severočeském pohraničí. Na vranovské faře je i sídlo tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. a internetové televize TV-MIS.cz.

Když otec Tomáš Vyháněk OMI v roce 2007 usiloval o to, aby mohl vyjít časopis *Milujte se!* v češtině, stál před nelehkým úkolem: jak získat peníze na „rozjezd“? Dnes je časopis *Milujte se!* financován výhradně z darů vás – čtenářů. Ale když

nebyl časopis, nebyli ještě ani žádní čtenáři... Na rozběh časopisu bylo potřeba asi půl milionu korun! Ale to nebylo všechno. Věděl, že pokud se podaří časopis rozběhnout a budou snad tisíce čtenářů, bude další problém: kdo zvládne jejich evidenci, rozesílání na tisíce adres, účetnictví, vystavování potvrzení za dary, všechny potřebné formality a jednání s úřady...

Já sám se domnívám, že to bylo díky duchovní podpoře sester Matky Terezy, které mu slíbily, že se budou za časopis modlit (dělají to tak i v jiných zemích, kde *Milujte se!* vychází). Každopádně to bylo určité Boží řízení, díky kterému se mu podařilo navázat spolupráci s manžely Radimem a Kateřinou Ucháčovými z Prahy, kteří vedli občanské sdružení Res Claritatis. A toto sdružení, díky tomu, že již řadu let vydávalo zpravodajský čtrnáctideník *RC Monitor*, mělo potřebné „know how“ („vědět jak“) na vydávání časopisu v desetitisíkových nákladech. To se již nedá dělat tak, že se vždy jednou za čas sejdou pomocníci, zabalí obálky s časopisy a donesou je na poštu... Navíc Res

Jde o časopis „nejen pro mladé“, ale i pro novou evangelizaci.

Claritatis poskytlo i finanční prostředky do začátku. Byla to pomoc, bez které by časopis nikdy nemohl vzniknout.

Deset let spolupráce

Když otec Tomáš Vyháněk odcházal na podzim roku 2007 na studia do Říma, předal nám, kněžím FATYMu (farních týmů Vranov nad Dyjí a Přímětice-Bítov), redakci časopisu. Zároveň nás seznámil s manželi Ucháčovými. Res Claritatis pak více než deset let pro časopis zajišťovalo veškerý vydavatelský servis, jednání s úřady, s tiskárnami, s distribučními společnostmi. Včetně řešení všech problémů... Tak se stalo, že sídlo redakce bylo na vranovské faře, kde je farářem koordinátor

Všechna vydaná čísla najdete on-line na www.milujte.se, ale prosíme: podpořte časopis a objednejte si ho!

časopisu otec Marek Dunda, a sídlo vydavatele v Praze na Hlubočepské ulici, v bytě, kde manželé Ucháčovi bydlí se svými nyní již šesti dětmi. Ještě dodnes rád vzpomínám, jak nám na Klokočech v Táboře celou rodinu Ucháčovu představil otec Tomáš, tehdejší šéfredaktor časopisu. Bylo to při Celostátním setkání mládeže Tábor 2007, na kterém se rozdávala první dvě vydaná čísla časopisu *Milujte se!* a kde se přihlásily stovky odběratelů. Po deseti letech vydávání se časopis pravidelně rozesílá na 13 803 adres (aktuálně se takto distribuje celkem 26 076 výtisků z celkového nákladu přes 60 000 výtisků). A o to všechno se po celou tu dobu jako vydavatel staralo Res Claritatis. Pán Bůh zaplať za to!

Nový vydavatel – nové číslo účtu

Nyní však po dohodě s Res Claritatis bude časopis vydávat nově založený spolek Milujte se! z.s. Tím se změnilo i číslo účtu na podporu časopisu. Proto dary na jeho vydávání posílejte nyní výhradně na účet nově založeného spolku (2101330155/2010 u Fio banky). Pokud používáte trvalý příkaz, prosím, změňte ho. Pokud používáte složenky, používejte prosím výhradně ty, které jsou vloženy do tohoto čísla, nikoliv ty staré z minulých čísel. Jen tak budeme moci vaše dary

řádně zaúčtovat a na začátku příštího kalendářního roku na ně vystavit souhrnně za celý rok potvrzení (přijde vám tak jako obvykle s lednovým číslem).

Jsmo závislí na vaší pomoci

Doporučený příspěvek na tisk a poštovní za jedno číslo časopisu *Milujte se!* je po celou dobu jeho existence 20 Kč (80 Kč za rok). Díky štědrosti mnoha z vás ale můžeme časopis tisknout v nákladu, který přesahuje o desetitisíce počet objednaných čísel a zbylé výtisky šířit (také prostřednictvím rozsáhlých sítí spolupracovníků) k lidem, kteří by si ho sami nekoupili, ale když ho dostanou, přechtí si ho. Vždyť jde o časopis „nejen pro mladé“, ale i pro novou evangelizaci.

Pán Bůh zaplať za veškerou vaši pomoc hmotnou i duchovní. Bez ní by časopis nemohl dále vycházet. Děkuji také vám všem, kteří časopis pomáháte šířit. Za vás a za všechny dobrodince časopisu a za vaše rodiny sloužím každý měsíc mši svatou.

P. Pavel Zahradníček, šéfredaktor ■

Nové číslo účtu: 2101330155/2010

Foto: archiv MŠI

svět katolickýma očima
MONITOR
publiční číslo 2010
ročník XVI, číslo 17
17. 8. 2017 / upraveno

Z OBSAHU Příspěvky posvěcení vnitřní udějí. Katecheza papeže Františka 04
Moldávci nacím: Lucemburci, belgijci a francouzští katolíci proti nacismu 05
Fatima: Pátá zjevení Panny Marie 06
Máme a různými náboženstvími zachránit ruské? 08

TRADICE OTCŮ

Z posledního dopisu svatého Ondřeje Kim Tangana (1. 1846)
Mladost bratři, buďte si vědomi toho, že náš Pán Jiskřička přišel na svět a vyzpíval světovou káň. Je velmi krásnou osobou, která přišla z nebe a přišla v podobě dítěte, aby se mohla stát člověkem a žít s námi. Je velmi krásnou osobou, která přišla z nebe a přišla v podobě dítěte, aby se mohla stát člověkem a žít s námi. Je velmi krásnou osobou, která přišla z nebe a přišla v podobě dítěte, aby se mohla stát člověkem a žít s námi.

Nepodceňujeme mladé lidi

Duchovní a národní animátor Ch. moudrých celostátně setkání mládeže (CSM) stále rozvíjí v našich volných chvílích se stovkami tisíc mladých lidí a mnoho dalších, včetně rodin. Celkem 12 tisíc lidí během třídního vývoje do programu Korunami penězky, kde se nacházejí mladé lidi.

Res Claritatis
MONITOR
(čtrnáctideník)

Spolek Res Claritatis, z.s., který byl do roku 2017 také vydavatelem časopisu *Milujte se!*, vydává zpravodajský čtrnáctideník *RC Monitor*.

RC Monitor již od roku 2004 mapuje dění v Církvi a ve společnosti. Poskytuje tak plastický obraz o aktuálních událostech z domova i ze světa. Kromě zpráv obsahuje politické a kulturní komentáře k aktuálnímu dění, věroučná témata, rozhovory atd.

Rozsah: 16 stran
Cena: *RC Monitor* je financován z dobrovolných darů čtenářů, kterým na jeho vydávání záleží (podobně jako časopis *Milujte se!*). Čtrnáctideník *RC Monitor* je možné objednat e-mailem nebo písemně na adrese:

Res Claritatis
Hlubočepská 85/64
152 00 Praha 5
e-mail: redakce@rcmonitor.cz

Zpravodajský web:
<http://rcmonitor.cz>

MONITOR
svět katolickýma očima

BLÍŽKÝ VÝCHOZ ASIE

Situace na Nivinské planině
Kardinál Filoni v Nagasacki přišel již ta nejdůležitější práce
Odpověď hraběteňvých hrobů s těly egypťských mučedníků

Dobrá zpráva
MONITOR

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

 kardinál Stefan Wyszyński

"Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového Ducha"

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Kam na začátku příštích letních prázdnin? Na každoroční **Katolickou charismatickou konferenci** v Brně! Vždy v červenci na brněnském výstavišti. Zvány jsou rodiny, společenství i jednotlivci...

Neodmyslitelnou součástí akce je také paralelní tzv. dětská konference v pavilonu V, poskytující kvalitní duchovní i zábavný program pro děti od 4 let, takže si rodiče mohou v klidu vyslechnout přednášky.

Vítáni jsou i rodiče s velmi malými dětmi, pro jejichž pohodlí je v pavilonu F vyhrazen zvláštní sektor s kobercem.

V areálu výstaviště je zajištěno parkování i celodenní strava, a tak účastníkům zůstává jediný úkol: pořádně si užít celý program – duchovní přednášky, bohoslužby, modlitbu, zábavu, setkání s druhými...

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE

Informace o každoroční červencové charismatické konferenci v Brně (program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se